

Hoàng Tử và Em (Prince and Me)

Contents

Hoàng Tử và Em (Prince and Me)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	55
22. Chương 22	57
23. Chương 23	61
24. Chương 24	62
25. Chương 25	63
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	72
29. Chương 29 End	73

Hoàng Tử và Em (Prince and Me)

Giới thiệu

Dành tặng cho những người có trí tưởng tượng bay cao, bay xa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-va-em-prince-and-me>

1. Chương 1

Tên truyện: Prince and Me

Tác giả: Jen

Rating: K+

Warning: Dành tặng cho những người có trí tưởng tượng bay cao, bay xa

CHAPTER 1: Địa Ngục

Đã khi nào bạn tự hỏi thế nào là địa ngục?

Chưa hả?

Vậy thì đừng có hỏi nữa, và sống cho tốt vào!

Một khi bạn đã biết thế nào là địa ngục, sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu!

” Ta cho cô hai điều ước. Một là bay thẳng lên thiên đàng, hai là được dự đám tang của mình, nhưng phải xuống địa ngục

” Cái ông thiên sứ mà tôi vẫn thường nhìn thấy trong truyện tranh từ đâu hiện ra, tươi cười nói với tôi như vậy đó.

Ha ha! Cái đó thì có quái gì mà phải suy nghĩ? Địa ngục? Nghe tên đã biết nó thế nào rồi! Tuy nhiên, một cô gái thích chơi trò chơi mạo hiểm, và thậm chí là chết vì trò chơi mạo hiểm như tôi thì nó chẳng đáng sợ như vậy nữa, thậm chí là rất đáng yêu, rất thú vị đó chứ!

” Tôi chọn địa ngục!

” Tôi trả lời chẳng mấy ngần ngại.

Ông Thiên sứ trợn mắt nhìn tôi. Chẹp! có khi cái con người của ông ta sắp rơi ra rồi ấy chứ! Ông ơi, ông giữ gìn cho cẩn thận hộ cháu cái! Ông mà mất mát thì ông hết làm Thiên sứ, có nghĩa là nhiều người sẽ không được chỉ đường bay lên thiên đàng, việc đó thật không hay ho gì cả! ^^

” Thật đúng là một sự lựa chọn táo bạo, trăm người mới có một người dám lựa chọn! Nhưng... cô có thể cho tôi biết vì sao cô lại chọn xuống địa ngục không?

” Ông ta nhìn tôi ái ngại như kiểu đang nghi ngờ rằng tôi vừa từ viện tâm thần chui ra.

Tôi khẽ nhếch mép cười

” Ông cứ tìm hiểu xem vì sao tôi chết, tôi thích những cái gì, thì sẽ biết ngay thôi mà!

”

Ông ta nhú mồm nhìn tôi, hình như là do vừa nãy tôi ăn nói không đầu không đuôi, không chủ ngữ, bất lịch sự đây mà. Song, ông ta vẫn hiền lành nói

” Đó là sự lựa chọn của cô thôi! Vậy thì cô có một ngày để dự đám tang của mình.

”

Thật nực cười! Dự đám tang của mình? Để nhìn thấy cái gọi là xác của mình đang lạnh ngắt ở trong quan tài á? Tôi có điên đến mức đấy chẳng? Chưa kể cái chết của tôi là chết vì lạnh nữa, nên thành ra tôi càng không muốn nhòm ngó cái xác của mình hơn. Nhìn nó tái xanh tái ngắt, tôi sẽ rùng mình mà nôn tất cả những thứ gì trong bụng mình ra mất. À quên mất! Tất nhiên tôi chỉ có nôn trong trường hợp tôi có một cái dạ dày. -,-

Nếu bạn muốn hỏi vì sao tôi chết, thì tôi sẽ không nói đâu! Vì đó là một nỗi xỉ nhục lớn của đời tôi mà! Nhưng trong trường hợp bạn năn nỉ tôi, thì tôi đành kể vậy! Tôi là một đứa con gái mà người ta đã từng nhận xét là gái không ra gái, trai chẳng ra trai. Dù tôi là con gái nhưng trong cái đầu tôi thậm chí còn không có định nghĩa của từ lãng mạn hay chải chuốt nữa cơ! Tôi trông cũng khá xinh (cái này hưởng từ gen của mẹ) nên thành ra chuyện tôi không quan tâm đến khuôn mặt cũng như cơ thể mình chẳng có gì to tát cả. Tuy vậy, vấn đề nằm ở chỗ tính cách cơ! Từ hồi nhỏ xíu, tôi đã nổi cộm với mấy vụ đánh nhau tranh giành cam, cóc, quýt, ổi với mấy thằng hàng xóm, lớn tí nữa thì đánh nhau với mấy tên côn đồ để bảo vệ công lí, hoặc là những màn thanh toán đầy sát khí trong trường học. Tôi hoàn toàn không nói xạo đâu à nha! =.=! Bạn cứ nhìn cái bản lí lịch dày đặc những dòng chữ nhận xét chẳng mấy tốt đẹp như

” đánh bạn cùng lớp

”,

” gây sự với thầy cô giáo

” hoặc là cái chồng bản kiểm điểm có lẽ vẫn đang nằm trong văn phòng trường làm gương cho học sinh khóa sau thì bạn biết. Trong đó, tôi thì có khoảng 99% (tương đương vài nghìn bản kiểm điểm) bắt đầu với dòng chữ

” Cộng hòa.... Kính gửi.... Ngày X, Y, Z, em đã gây sự với bạn cùng lớp (thầy cô giáo), hậu quả là bạn gãy tay (thầy cô tức giận),...

” Chưa kể có rất nhiều tờ trùng ngày tháng năm, trùng tội danh.=.=

Ha ha! Đôi khi lười viết quá tôi còn phô tô trăm bản ra dùng dần, chỉ cần điền mỗi ngày tháng năm vào là được! Mà cũng chán! Kỉ lục nhất đời học sinh của tôi vẫn chỉ dừng lại ở mức 10 bản kiểm điểm một ngày thôi, chán phèo à!

Cả đời đi học, chẳng biết đã bao nhiêu lần tôi làm ẹ tôi khóc ầm ĩ đầy tức giận xen lẫn đau lòng, không biết bao nhiêu lần làm mẹ tôi lên cơn đau tim, làm cho thằng em tôi bị tiếng xấu (tất nhiên sau đó những đứa nào chế nhạo em tôi thì sẽ bị một trận như tử rồi). Duy nhất trong gia đình bốn người của tôi chỉ có ba tôi là vui mừng vì sự nghịch ngợm + phá phách của tôi.

Có gì đâu! Chả là nhà tôi rất giàu, và tiền trong nhà phần nhiều cũng là tiền do làm việc phi pháp mà ra. -.- Quên chưa giới thiệu, tôi là con gái cưng của chòm mafia khét tiếng đó ạ! Chính vì vậy, ba tôi từng nói với tôi rằng

” Ngày xưa ba cũng nghịch, cũng gấu gằn bằng mày, chứng tỏ mày hơn ba. Con hơn cha là nhà có phúc. Ba tự hào về mày

”.

Chà! Mà kể nhà tôi cũng lạ ha! Mẹ khóc ba cười. -.-! chả là mẹ tôi muốn tôi và em tôi học để sau này kiếm nhiều tiền, nhưng là những đồng tiền chân chính cơ. Còn ba tôi, ba muốn tôi nổi nghiệp ba (bộ cái mặt tôi nó ngầu thế hả?). Khổ cái nhà chia hai phe, trước giờ chẳng phe này thắng thế. Tôi về phe ba, nghịch ngày

ngịch đêm, đánh nhau gây gổ một cách tích cực. Còn thằng em tôi, nó nhát như cáy, ắt hẳn về phe mẹ tôi. Tôi đánh được bao nhiêu đứa một ngày thì điểm tốt của nó cũng nhiều gần như vậy đó. Thật khó nói! ^-^.

À mà nếu bạn có hỏi thêm là tại sao tôi pro vậy thì đừng quá ngạc nhiên nhé! Đã bảo ba tôi là mafia mà! ^-^ Từ bé xiu tôi đã được làm quen với vũ khí. Kì lạ là tôi chẳng biết tí võ võ nào cả. Tất cả những gì mà tôi dùng để đánh phe bên kia đều là võ đường, võ chợ, là do tôi tự... phát minh ra. Người ta bảo tôi đánh thắng vì tôi lì và gan, và cũng vì thế mà tôi rất tự tin vào mình. thành ra một kẻ ương ngạnh trăm trận trăm thắng như ngày hôm nay. À nhầm! Ngày hôm trước, tính từ lúc tôi chưa chết. E hèm! Kể tiếp nè!

Sau khi cánh cửa đại học đóng sập trước mặt không thương tiếc (học dốt), mặc ẹ khóc than, bắt dúi mài sử sách, tôi xin tiền papa + trăn tiền tiết kiệm của thằng em để chu du thế giới. Và bạn biết không? Lần đầu tiên tôi phone về nhà, thằng em tôi đã rất tức giận tôi. Bạn biết mà! Tôi không hỏi nó mà ăn cắp toàn bộ tiền tiết kiệm - cái thứ mà tôi có chết cũng không có nổi một đồng - của nó (thực ra có hỏi nó nó cũng có cho đâu nên lấy lun ^-^) Con số mà tôi lấy của nó là rất lớn. Chẹp! Tôi nhớ là con số đầu tiên lớn hơn một, và sau nó là hàng dài 9 chữ số không. Chẹp! Mẹ tôi cho nó nhiều mon lắm mà! Chỉ có tôi nghèo kiết xác, suốt ngày xin tiền baba. tại mẹ bảo khi nào tôi học giỏi mới cho nhiều tiền tiêu vặt =.=! hic!

Sau khi lấy được đủ tiền, tôi đi chu du thế giới và nhanh chóng thích bộ môn trượt tuyết.

Ba lần đầu, tôi trượt rất suôn sẻ, thậm chí tôi còn nổi danh vì học nhanh, học tài, gan dạ, pro nữa cơ đấy! Nhưng đến lần thứ tư, mặc ọi người can ngăn, tôi vác dụng cụ lên núi trượt tuyết.

Và bạn biết không? Tuyệt lở. Tôi chôn xác ở cái chốn lạnh lẽo đó. Mấy ngày sau, ba tôi cho người đến nạo vét cả cái núi to bỏ chẳng để tìm xác của tôi. =.=! với cái lực lượng người kinh khủng đó, xác tôi đã được tìm thấy trong tình trạng còn nguyên vẹn. Tuy vậy, cả xác lẫn hồn đều lạnh cóng. Và giờ thì tôi đã chết! Lala!

Các bạn biết chứ? Đôi khi cái chết đến đâu quá đau đớn. Và tôi còn tự hào rằng trước khi mình chết, mình đã làm được tất cả những gì cần thiết.^-^ Tôi tự hào vì tôi chết đẹp!

Đám tang của tôi trông rất oai nghiêm. Số người đến dự đám tang có khi còn đông hơn cả một thành phố nữa ấy chứ! Toàn bậc chị em nổi cộm không hà! Bọn họ ai nấy mặt mũi rất ngầu nhưng bí xì, cúi mặt. Ai cũng mặc đồ màu đen, đeo kính đen, trông rất đáng sợ. Chắc hẳn những người yếu tim chẳng dám đến dự đám tang của tôi đâu! ^-^ . He he! Lại có thêm một điều đáng tự hào về cái chết của mình!

Nhà tôi, bốn người, giờ còn ba người. Mẹ tôi chỉ nhẹ nhàng chấm nước mắt, thỉnh thoảng nấc lên đau đớn. Chẹp! Tôi chết mà vậy chắc em tôi chết bà sẽ tự tử mất! Bên cạnh, ba tôi im lặng. Chắc ông buồn lắm. =.=! Mất toi người kế thừa sáng giá rồi còn gì nữa! Đã thế, tự đứng phe của ông mất đi một nửa sức mạnh, thua phe mẹ tôi là cái chắc! Giờ thì nhà tôi rõ là

” nhất vợ, nhì chồng

” rồi nhà! Bên cạnh, thê thăm nhất phải kể đến thằng em tôi nước mắt nước mũi tòng tòng, khóc lóc vật vã.

Chẹp! Thật cảm động! nó lại thương tôi đến vậy hả?

Thôi đi em! Chị biết tổng mày rồi nha! Mày thì thương gì chị? Chỉ là mày thương cho chính mày vì tao chết rồi thì mày vừa phải học như mày và mẹ muốn, vừa phải học võ, làm đầu gấu kế thừa ba. =.=. Kể cũng khổ thân nó thật! Loại con trai hèn như vậy mà muốn rèn luyện thì tốn công ra phết đây!

” Đã hết giờ rồi, cô hãy chuẩn bị trở về địa ngục đi!

” Cái ông thiên thần

”đáng yêu

” lại hiện ra, nói với tôi.

” Cũng được thôi!

” Tôi cười đầy đắc ý. ^-^. Tại tôi chưa chết lần nào, chưa biết địa ngục là thế nào nên tôi rất hơn hớn được tới đó đấy mà! Người ta bảo rằng người xấu mới xuống địa ngục, mà tôi, thậm chí tôi còn được lựa chọn lên thiên đường hay xuống địa ngục, ắt hẳn tôi sẽ thuộc vào top những người nổi tiếng và tốt đẹp nhất cái địa ngục đó! chưa kể, tôi còn được tham gia một chuyến thám hiểm kéo dài dài dài mãi nữa ấy chứ!

Yeah! tôi thấy phấn khích quá!

” Đi thôi!

” Ông ta kéo tay tôi, lôi đi. Trong phút chốc, thân hình tôi nhẹ bẫng, chẳng có một chút cảm giác gì về trọng lực cả. Hehe! Vui thật! Tôi chưa từng được tận hưởng cảm giác này bao giờ. ^-^

” Đây là người mới của các người!

” Ông Thiên sứ quăng tôi mạnh xuống nền đất, ánh mắt nhìn người đối diện đầy hằn học.

Tôi tò mò đưa mắt nhìn theo. Đứng trước mặt tôi là một người thanh niên trông khá đẹp trai, nhưng quần áo thì lại chỉ có một màu đen. Yeah! Ắt hẳn đây là quỷ sứ!

” Hello, quỷ sứ!

” Tôi vẫy vẫy tay, cười nhảu nhở với hắn.

” Cô ăn phải gan hùm gan cạp hay sao mà gan quá vậy?

” Hắn cúi xuống nhìn tôi. Chep! Giờ tôi mới nhìn được kĩ người này vì nãy giờ hắn toàn đứng trong bóng tối. =.=! Hắn có mái tóc dài, được cột lên cao, bộ quần áo màu đen trông như mấy đứa chơi chơi mê rock (sao tôi htnafh kiến với cái rock kia quá vậy ta?). Chep! Để miêu tả tiếp nà! Anh ta khá cao, trên tay cầm một cái giáo sáng bóng. Hi vọng hắn sẽ không quá tức giận mà đâm tôi một phat.

À mà quên! Cái ông Thiên sứ kia sao bất lịch sự thế nhỉ? Người của Thiên đường mà cộc cằn thô lỗ. =.=! May mà tôi không có tới chỗ đó Sau khi ông ta bay mất, tên Quỷ sứ ngoắc tay ra hiệu cho tôi đi theo hắn.

Ồi cái chân dài thẳng tắp - niềm kiêu hãnh của ta - tại sao em lại không nhanh bằng chân của cái tên quỷ sứ kia vậy? À! Đợi đã! Bây giờ tôi đang ở trong một cái đường hầm tối om với cái đầu trống rỗng. Tôi chẳng biết tí gì về cái địa ngục này cả. Người ta bảo địa ngục thường có mùi tanh nồng của máu, và những tiếng rên rỉ. Nhưng thực tế chứng minh ngược lại.

” Từ nay cô sẽ sống ở đây

” Tên Quỷ sứ chẳng thèm liếc tôi đến một cái.

Ya, đây là cái mà người ta gọi là địa ngục hả? Một thung lũng xanh rờn màu cỏ, những người đang chăm chỉ làm việc, xa xa là một vài tòa nhà cao ốc. Ôi má ơi! Tôi há hốc mồm, không tin nổi những gì mà mình đang nhìn thấy, nước dãi trong mồm chỉ chực trào ra vì ngạc nhiên + sung sướng quá khổ.

” Ê!

” Tôi vỗ vai tên Quỷ sứ sau khi đã khẳng định rằng những thứ trước mắt mình đúng là sự thật.

Hắn quay lại, trừng mắt nhìn tôi

” Cô nên biết tôi là ai!

” Tôi cười xòa, dùng tay... đập đập thêm mấy cái vào vai hắn

” Đừng cáu mà! Ở đây xem chừng cũng thân thiện lắm! Sao anh phải chưng cái bộ mặt đó ra nhỉ?

”

Hắn lườm tôi một cái sắc lẹm, giọng cứng nhắc

” Ai bảo cô địa ngục xấu hơn thiên đàng

”

Oh! Địa ngục không xấu hơn thiên đàng hả? Ý vậy là địa ngục cũng toàn người tốt thôi?

” Ý anh là ai cũng có quyền chọn xuống địa ngục hay lên thiên đàng?

” tôi nhìn tên Quỷ sứ, âm ức.

” Đúng!

” Hấn vẫn dùng cái giọng cứng như đá của mình.

Ồi thôi là khốn khổ! Chuyển thám thính, đi chơi thú vị của tôi nay còn đâu! Chôn vùi tuổi thanh xuân ở cái chốn thanh bình này, thật khốn khổ biết bao.

” Thiên đàng và địa ngục chỉ khác nhau ở vị trí trên và dưới mà thôi! Không hiểu tại sao người trên trần gian đồn là địa ngục xấu xa, nên bọn trẻ bây giờ toàn chọn xuống đây. Thiên đường trống vắng, thành ra cái ông Thiên sứ vừa rồi mới cộc cằn vậy!

” Hấn giải thích bằng cái giọng nói đã pha thêm một tảng băng của mình.

Gật gù đồng ý, tôi hỏi hấn một câu rất thời đại

” Thế bây giờ tôi ở đâu?

”

Hấn búng tay, và không gian xung quanh tôi thay đổi nhanh đến chóng mặt. Chẳng mấy chốc, tôi bắt gặp mình đang ở trong một căn phòng rất ngăn nắp, gọn gàng, trong đó có một chiếc giường đề tên tôi rất to, bên cạnh là một vài người nữa. =.=! chán! vậy là chuỗi ngày sai lầm của tôi bắt đầu từ đây.

2. Chương 2

CHAPTER 2: Bạn Cùng Phòng

Vừa thấy tôi xuất hiện, mấy con mụ xí xọn cùng phòng (tôi đoán vậy) đã lao ra, hỏi tới tấp

” Em là người mới hả?

”

” Em tên gì?

”

” Em

”

Rõ chán! Tôi là người thích dùng hành động hơn là lời nói. Chính vì vậy, trả lời xong mấy câu hỏi đó là tôi mệt lử cái người, lăn đùng ra giường. Căn phòng này đẹp thì có đẹp đấy, nhưng nó nhỏ tí, và quá nhiều người ở.

Chả lẽ không có cái phòng đơn nào tốt đẹp hơn hả? cái phòng có 4 người mà còn không to bằng cái toilet nhà tôi =.=! nói hơi quá tí, tôi đành chuyển sang một địa danh khác mỹ miều và ... sạch sẽ hơn vậy. Cái phòng này không bằng cái phòng tắm của tôi, càng không bằng cái phòng tôi, và tất nhiên thua xa cái phòng khách nhà tôi rồi! Chả quá trời!

Xế trưa, khi mà tất cả mọi người đã ăn cơm, tôi bắt gặp một chị có khuôn mặt hiền lành vẫn ngồi trong phòng. Chị ta từ lúc vào đến giờ là người tôi ưa nhất, đã thế chị ta cũng rất xinh đẹp, hiền lành nữa chứ! Mà tôi thì lại đang có một số chuyện thắc mắc.

Chỉ chờ có thế, tôi ngồi xuống chỗ cạnh chị ta, cười hiền lành

” Chị cho em hỏi Địa ngục này khác thiên đàng thế nào không?

”

Chị nhìn tôi, cười nhẹ

” Địa ngục này khác Thiên đàng ở chỗ cuộc sống ở địa ngục kém chất lượng hơn, mức lương ít hơn, nên thành ra cuộc sống khổ hơn, nhưng được cái vua của địa ngục rất rất rất giàu. Ông ta giàu hơn vua ở địa đàng rất nhiều. Vua là người đứng đầu, có quyền hành vô hạn. Vua của địa ngục hiện tại đã bỏ chức về ở ẩn, mọi chuyện đều do hoàng tử lo liệu

” Chị ấy nói một cách say sưa khi đến cái đoạn

” hoàng tử đẹp trai

”. Xin phép tôi không nhắc lại cái đó vì tôi không quan tâm đến cái tên đó! Cái loại chèn ép nhân dân quá đáng, cho họ ít tiền để mình được nhiều hơn thì có gì hay ho cơ chứ! Hừ! tôi đây không có ưa.

Sau khi kể xong bài diễn thuyết dài cả thế kỉ của mình, chị ta kết thúc bằng một câu rất tình hình

” Hoàng tử chính là mơ ước của tất cả cô gái tuổi thiếu niên. chàng hoàn hảo

” Chẳng biết hoàn hảo không nữa, nhưng tôi ngán tận cổ cái kiểu ca ngợi thái quá của bọn con gái hám trai này rồi!

Lấy cớ để bay ra ngoài phòng, tôi đi lượn lờ lung tung, tìm hiểu cuộc sống ở đây. ^-^. Nghe nói ở Địa ngục này không cần làm bất kì việc gì. Họ chỉ cần rong chơi, và sẽ tự có tiền (vô lí nhĩ! Tiền cũng vì in ra mà có mà!) Nghe nói là tiền được chia theo tài năng của mỗi người, số tiền họ tích được trên trần gian được tính bằng đơn vị lòng hảo tâm hoặc cái gì đó tương tự.

Hô hô! Thế thì tôi sẽ là tỉ phú! Tôi cũng hảo tâm lắm chứ bộ! Đánh người bao giờ cũng chỉ đánh gãy tay hoặc chân thôi chứ có bao giờ đánh hết đầu! Tôi toàn bắt nạt kẻ mạnh để bênh vực kẻ yếu nữa. Thế mới thấy mình thật hào phóng, cao thượng, xứng đáng được hưởng nhiều tiền.

Mà tất nhiên rồi! Không có nhiều tiền thì tôi làm sao có thể chơi mấy cái trò chơi mạo hiểm đắt tiền của mình cơ chứ?

Đúng lúc tôi đang đắc ý với cái suy nghĩ loạn xạ ngẫu của mình thì một lá thư từ đâu bay tới, suýt nữa lao vào khuôn mặt xinh đẹp của tôi. May mà tôi có ba đầu sáu tay vô số mắt nên tránh được an toàn.

Mở lá thư ra, tôi đánh vắn từng chữ một cách thận trọng và đảm bảo mình hiểu được những cái gì ghi trong tờ giấy đó. Phóng đại thế chứ tôi làm gì dốt đến vậy, đặc biệt khi trong đó chỉ vồn vện ghi có mấy chữ

” Đây là 3000\$, tiền của cô tháng này

”

Ôi cha mẹ ơi! Đùa tôi đấy à? 3000\$? Đến bà già kiệt sĩ nhà tôi còn không bủn xỉn đến thế. Đã thế, tôi còn là người lòng nhân hậu cao vô biên nữa, cho ít như vậy mà được hả? Thật là bất công, bất công chết mất. Huhu! Ủa chịu đâu!

Đợi cho cơn nóng giận nguôi bớt, tôi lê mình vào một cái siêu thị để khảo sát giá cả thị trường. Vì sống giàu nó quen rồi nên tôi đoán là tôi phải tính toán xem một ngày nên tiêu bao nhiêu và tiêu vào những gì chứ thế này thì nửa tháng ăn ngon, nửa tháng ốm đói mất! Huhu! May mà tôi còn là người thông minh chứ liệu có đứa nào năm tiết học ngủ bốn tiết, một tiết chơi cờ caro lại tính toán được như tôi không hả? Ax! Cha mẹ ơi! Cái gì mà đắt quá vậy trời? Một cái kẹo giá 2\$, một gói mì giá 10\$, một cân thịt giá 150\$, xúc xích là 50\$. Tôi làm gì có nhiều tiền đến vậy? Hơn nữa tôi còn phải để dành tiền để đi chơi chứ?

MÀ tôi được tiêu bao nhiêu tiền một ngày nhĩ? Tính đã nào! $3000 : 30$. Là bao nhiêu nhĩ? $3000 : 30$ thì bỏ đi hai số không là $300 : 3$ nè! $3 : 3 = 1$, giữ nguyên hai số không.

Ôi mẹ ơi! 100\$. Chưa kể ngày ba bốn bữa, mỗi bữa chỉ có được khoảng 25\$. Oe! thế này thì chẳng mấy chốc tôi sẽ chết ốm mất! Tại sao cái lòng hảo tâm vô bờ bến của tôi lại bị người ta đánh giá rẻ mạt đến vậy cơ chứ? Thật bất công, bất công, bất công!

Tôi thề là tôi biết được đứa nào tính lương cho tôi tôi sẽ giết chết nó không tha. -,- Đòi thật bất công! Người tốt thì chịu khổ, kẻ xấu thì ngông nga ngông nghênh ngoài đường. Rõ ghét!

Mua một thùng mì về ăn dần, tôi đang tính toán cách kiếm sống. Nghe nói là chẳng cần làm cũng có tiền, nhưng những kẻ quá xấu xa thì phải đi làm mới có tiền để sống. Trong đó, làm việc ở siêu thị là được nhiều tiền nhất. Nhưng họ nghĩ tôi là ai cơ chứ? Tôi mà lại phải chịu giam mình ở cái nơi lúc nào cũng toàn mùi thức ăn tẻ nhạt với những người khách ngớ ngẩn đó ư? Huhu! Không! Không thể nào!

Mục tiêu của tôi bây giờ là có công việc ngon lành + thú vị. Nghe kể rằng ở đây, lương 10000\$ đã là thấp lắm rồi, mà tôi còn 3000\$ nữa. Nếu họ mà biết tôi lương thấp vậy sẽ đồn đại lung tung rồi cách li kẻ xấu xa mất thôi!

Không phải tôi sợ họ, nhưng nếu làm vậy thì có phải sự tốt đẹp của tôi bị phủ nhận và tôi vô tình trở thành một kẻ xấu không? Người tốt như tôi, không thể để chuyện đó xảy ra.

À! mà làm mafia có nhiều tiền không nhỉ?

Yeah! tôi thích cái nghề đó lắm đó!

Chỉ chờ có thế, tôi lảng xăng đi hỏi mấy người qua đường xem làm mafia có nhiều tiền không. Họ đều lắc đầu ngán ngẩm

” Làm mafia thì nhiều tiền lắm đó, nhưng không phải ai cũng làm được đâu!

” và ánh mắt của họ cũng có vẻ ngại ngùng khi nói với tôi vì nghĩ rằng tôi gàn dở. =.=! Đau thật! tôi gàn dở gì chứ? tôi rất bình thường mà! Từ nhỏ tôi đã

” bình thường

” như vậy rồi.

Cũng không thể phủ nhận rằng tôi từ bé đã khác người rồi, nhưng quả thật là chuyện đó rất bình thường với tôi mà! Huhu! Nhưng giờ tôi phải tìm hiểu xem cái bọn chết tiệt đó đang trú ẩn ở đâu để còn có tiền ăn ngon mặc đẹp chứ thế này tôi sẽ sớm chết vì đói ăn mất! Giấc mơ đã trở thành hiện thực khi tôi phát hiện được ra cái tòa nhà 111 tầng mang tên

” Mafia

” với hàng trăm tên mặc áo quần đen kịt lượn như con tò vò xung quanh. ^-^ Trông gần bằng cái trụ sở mafia nhà tôi. Tiếc là nhà tôi không dám trưng cái biển đó ra khoe cho bàn dân thiên hạ!

Tiền ơi, hello em!

Khi mà tôi chuẩn bị nhào vô cái tòa nhà đen kịt dễ thương kia thì một cái gậy chìa ra trước đường chạy của tôi. Ax! Lại là hắc! Cái tên Quỷ sứ chết tiệt! May mà tôi đã nhanh tay nhanh chân phi thân để không bị vấp vào cái giáo sắc nhọn của hắc.

” Cô ở đây làm gì?

” Hắc trừng mắt nhìn tôi

” Biết là đâu không mà đưa đòi đi vào hắc?

”

Ôi! Thật là quá đáng! Miếng ngon đang ở trước mắt mà bị cản lại. Tức chết mất thôi!

”Này! ANh là bố tôi hả?

” Tôi gất ồm lên

” ANh có biết cái Địa ngục chó chết của anh làm cho tôi phải vào đây làm để có tiền ăn không hả?

”

” lương cô bao nhiêu?

” Hắn đưa mắt nhìn tôi đầy tò mò.

Giơ ba ngón tay lên, tôi ủ rũ nhìn hắn. Thật là mất thể diện mà!

” 30 000\$? có gì mà phàn nàn?

” Cái tên ngu dân đó hỏi tôi một câu không thể ngu hơn.

” 30 000\$ đã phúc! Là 3000\$ đó!

” Tôi gất âm lên.

” À!

” Hắn gật gù

” Nhìn mặt cô tôi cũng đoán được cái kết cục đó rồi mà!

” Cái tên đáng ghét nhìn tôi, nói ra mấy cái từ chết tiệt kia. Đừng hòng làm chị nhụt chí, đừng hòng xúc xỉ chị nhe em!

” Thì sao? Anh không thấy tôi còn muốn làm mafia sao? Tôi rất xấu xa mà!

” Tôi chu mỏ cãi lại hắn.

Tuy phản ứng của tôi hơi bất lịch sự nhưng thái độ của hắn chẳng có gì là thay đổi cả. Thế rồi, hắn quay lưng bước đi, buông một câu làm tôi sượng rờn trong lòng

” Tôi sẽ bảo người ta xem xét lại, nâng lương của cô lên gấp 10 lần!

”

Ồi! Tôi thật biết ơn hắn quá chứ lại! Vậy là hắn vừa cứu tôi một bàn thua trông thấy! Yeah! Tiền muôn năm! Sống giàu sang nó quen, giờ tôi mới thấy tiền quan trọng thế nào với con người. Thật là tuyệt vời!

3. Chương 3

CHAPTER 3: Hoàng Tử

Sau khi trở về nhà nghỉ ngơi, tôi nhận được thêm một cái phong bì dao găm như vừa nãy, bên trong là 27 000\$. Yeah! Tên Quỷ sứ trông vậy mà tốt quá trời! Vậy là tôi hết ốm đói rồi!

Ông cha ta nói quả đúng. Có tiền mua tiên cũng được! ! Và giờ thì tôi đang cầm xấp tiền thơm tho đi mua đồ ăn mừng. Mặc dù hồi trước 30 000\$ chỉ đủ cho tôi ăn tráng miệng một bữa thôi, nhưng thú thực là với tôi, bây giờ nó quả là một món tiền lớn.

Ăn dè hà tiện, tôi mua một cái bánh hamburger ở KFD (phiên bản của KFC trên trần gian đây ạ! Chẳng biết mấy ông KFC biết có kiện vì bị ăn cắp bản quyền không nhỉ?) và một cốc cô ca to bự chẳng. Chẳng là tôi có biết nấu ăn đâu, nên một bữa ăn vậy thôi! Và lại, một cái bánh hamburger chỉ có giá là 135 \$, một cốc cô ca 15\$, có nghĩa là tôi ngày ba bữa ăn bánh này cũng còn thừa đầy tiền.

Sau khi chiến xong bữa trưa một cách ngon lành, tôi thấy thoáng mệt và muốn về nhà đánh một giấc ngon lành. Chẳng hiểu sao từ lúc xuống Địa ngục tôi chẳng có cảm hứng đánh nhau, gây gổ nữa.

Vừa bước ra khỏi KFD, tôi bắt gặp người dân đang tản ra hai bên đường ột đoàn người đi qua. Oop! Tôi chẳng có cảm hứng biết họ là ai đâu! Thậm chí tôi còn đang ngáp to đến độ chảy cả nước mắt ra cơ mà!

Họ mà đi chậm thì có khi tôi ngủ ngoài đường luôn cũng nên! ^-^!

” Ai cho cô ngủ? Thật bất kính!

” Một tên mặt mũi xấu xí chìa cái giáo sáng bóng của hắn vào cổ tôi. Bản cô nương ghét nhất là đứa nào dám động đến giấc ngủ của mình.

Tôi lại sợ hắn quá chứ lại! Đưa tay lên đẩy cái giáo ra xa, tôi nhìn hắn, cười

” Ê! Giáo bóng vậy mà sao chẳng sắc gì cả!

” Hắn trợn mắt, nhìn tôi, ấp ú không nói lên lời.

Cái tên ngu dốt đó sau một hồi nghẹn họng thì hô hoán ầm ĩ lên

” Mau lại đây xử con bé này đi! Thật là hỗn!

” Rồi hắn quay sang nhìn tôi

” Có biết ai đang đi qua không mà ngáp hả?

” Trông hắn thật điêu ngoa! Cái mắt ti hí mắt lươn

” như quân trộm cắp, như phường bắt lương

”, mồm thì tròn ra như quả trứng.

Tuy nhiên, tôi cũng chẳng để ý được nhiều nữa vì ngay lập tức có rất nhiều mũi gươm chìa vào tôi. hic! gươm không sắc, nhưng nhiều cái thì cũng khó toàn mạng lắm! Chẳng biết nên đánh lại bọn này hay bỏ chạy nữa! Tôi thì chạy có nhanh hơn ai, nhất là trong hoàn cảnh đang buồn ngủ nữa chứ! Mà nếu tôi đánh bọn chúng thì càng không ổn hơn.

Ôi dào! Biết thế tôi mang một đồng xu đi để chơi trò sắp ngửa, đỡ phải suy nghĩ nhiều.

Đúng lúc tôi con đang bắn khoản thì cái bọn bầu châu kia tõe ra làm hai, dương như giành đường ột ai đó đi vào. Oh! Để tôi tưởng tượng đã nào! Một kẻ già nhom, thân hình lực lưỡng, mặt mũi bặm trợn chẳng? Ha ha! Nực cười quá!

Đám đông tõe ra, và câu trả lời đang bước tới chỗ tôi. Hắn ta, trông rất giống tên Quỷ sứ nhưng có một vẻ rất ngang tàn. Hắn cao, tóc đen để hơi dài, mái chém (bây giờ ai cũng thích để mái chém nhĩ!), mặc một bộ quần áo màu đen, chiếc áo choàng màu vàng trông thật chói mắt. Hắn có đôi mắt màu xanh biển, khuôn mặt điển trai nhưng khá ương ngạnh. Đặc biệt, trên đầu hắn còn lấp lánh lấp lánh một cái vương miện vàng. Chà! Ất hắn hử là hoàng tử! Ngu như tôi còn đoán được nữa là! Ấy khoan đã! Có phải hắn đến xử lí tôi không nhĩ? Trên tay hắn là một cây giáo sáng bóng, có lẽ được mạ vàng. Tôi đảm bảo hắn mà đâm cái giáo này vào ai là đứa đẩy đi đời nhà ma như chơi! Bao nhiêu năm dùng vũ khí cũng giúp ích cho tôi kha khá đó chứ nhĩ! ^-^

” Ất chĩ!

” Chẳng hiểu hôm nay là cái ngày gì mà khi hắn vừa đến gần thì tôi hắt hơi. =.=! May mà chưa văng nước miếng vào mặt hắn. Haha! mà kể cũng lạ, càng ngày gan tôi càng lớn đó chứ! ^-^ Hắn quắc mắt nhìn tôi, ánh mắt kiêu kì đầy sự ương bướng và... nói sao nhĩ? Tôi dốt văn lắm! Ước gì có quyền tự diễn ở đây thì may ra... A! Đúng rồi! không khuất phục! chính nó!

” Cô muốn chết hả?

” Hắn chìa cái lưỡi gươm tủa mủn sáng bóng của mình vào tôi. Vẫn chẳng có một phản ứng gì cả. Tôi thậm chí còn không run sợ nữa.

” Không! tôi không muốn chết!

” tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, trả lời theo cách lịch sự nhất mình có thể. Nếu hắn không phải là hoàng tử mà là ông giám thị chết tiệt ở trường tôi thì tôi sẽ chẳng ngần ngại mà trả lời

” ời em sợ thầy quá

” hoặc

” vâng, em muốn chết lắm rồi!

”

” Cô gan to nhỉ!

” Hắn chỗ chỗ cái mũi giáo vào tôi. =.=! rõ nản! Người đâu nói chuyện mà cứ chỉ chỉ trỏ trỏ. Tôi mà phải sợ hắn hả?

Đẩy mũi giáo xuống, tôi khẽ cười

” Nếu anh gặp những người đã từng quen tôi thì anh sẽ có câu trả lời

” Giờ thì tôi hiểu vì sao tôi lại lịch sự với hắn! ^-^! Có ông giám thị nào có cái giáo lợi hại thế không hả? Mới chạm vào mà suýt nữa đã chảy máu rồi! May mà tôi vô công thâm hậu!

Hắn khẽ nhếch mép. haha! Hình như lưỡi giáo đang lao về phía tôi. Người đâu mà ác quá hả trời?

Nhanh như cắt, tôi tránh lé lưỡi giáo của hắn. Tất nhiên động tác không đẹp bằng mấy cái ông trong phim chưởng đầu, nhưng tôi đoán chắc thoát được lưỡi giáo nhanh như chớp của hắn đã là pro lắm rồi!

Không những hắn mà tất cả những thị vệ, cái bọn mắt ti hí cũng nhìn tôi một cách kinh ngạc. Sao? Lạ quá hả? Để chị cho bọn mày biết thế nào là sợ!

Phủi phủi tay, tôi ngẩng lên, mắt đối mắt với hắn.

” Hứ! Hắt hơi và ngáp là bản năng tự nhiên của con người, anh không có quyền cấm, hay đâm chết người ta, hiểu chưa?

”

Đặt cây giáo trở về vị trí ban đầu (ngay sát bên mình, thẳng đứng), hắn tiến về chỗ tôi, chắc hắn là không muốn đâm chết tôi nữa rồi! ^-^. ghé sát vào tai tôi, hắn khẽ nói

” Cô định làm mặt lạnh để quyến rũ tôi như phim Hàn Quốc đấy hả?

” Ô hô hô! Lại có kẻ cho rằng tôi thích phim Hàn Quốc đấy nhỉ! Từ trước đến nay, tôi chẳng lí thú gì với phim ảnh cả. Bộ phim duy nhất mà tôi xem may ra có

” Tiểu Yến Tử

” từ lâu lắm rồi! mà Tiểu yến tử là phim Trung Quốc hay Hàn Quốc ấy nhỉ! Xin lỗi, nhưng tôi có xem đâu mà biết chứ!

” Anh đọc hơi nhiều truyện tranh, uống hơi nhiều Fisty rồi đó!

” Tôi cười cười, nói với hắn

” Trí tưởng tượng bay bổng thật!

”

Trái với suy nghĩ của tôi, hắn hoàn toàn không tức giận, thậm chí, hắn còn cười cợt ra vẻ rất thích thú

” Cô chính là mẫu người mà tôi thích đó!

” mẹ ơi! Người mà tôi thích? Hắn làm cho tôi tức cười chết mất! Hắn chưa thổ huyết vì tức là may lắm rồi, lại còn thích tôi nữa chứ! Tôi cười đau cả bụng mất!

” Đưa cô ta theo!

” Hắn quay lưng, búng tay với bọn hộ vệ của mình. -,-! chỉ chờ có thế, cái bọn ti hí mắt lơn kia bế xốc tôi lên, đưa đi. Ếp! Thế này là thế nào hả trời? Tôi muốn về nhà ngủ trưa cơ!

4. Chương 4

CHAPTER 4: Hoàng Cung

Sau khi bị cái tên mất ti hí ném vào cái phòng này, tôi hoàn toàn bất lực, chẳng biết nên làm gì và làm như thế nào nữa. =.=! Thật là nản quá mà!

Căn phòng sơn màu hồng phớt, tất cả mọi đồ vật đều có màu hồng, kiến trúc đẹp, nói chung là tổng thể đẹp. À quên! Tôi có nói chưa nhỉ? Tôi căm thù màu hồng. -.- A! Kia rồi! Cái cửa sổ đáng yêu màu hồng! Chưa bao giờ tôi lại thích thú với cửa sổ đến thế.

Đi ra chỗ cửa sổ, tôi hi vọng là căn phòng này không nằm ở nơi quá cao để còn leo xuống được!

Á! cái gì đây? Căn phòng tôi đang ở nằm ở tầng.... 1. Hô hô! Nhắm mắt cũng leo qua được.

Chỉ chờ có thế, tôi nhảy tốt ra khỏi căn phòng kia theo đường cửa sổ. Tôi muốn về căn phòng bé tí ti không to bằng cái phòng tắm của tôi cơ!

Không đơn giản như tôi nghĩ. Việc trở về căn phòng của mình là một việc không tưởng.

Không biết có phải cái hoàng cung này xây cho hắc - tên hoàng tử đáng ghét- không mà lại lắt léo đến vậy. Đi hoài mà vẫn trở về điểm xuất phát. Ôe! Có phải nhà ở đây... di chuyển được như mấy cái cây trong harry potter không nhỉ?

Hè hè! Thế thì cũng hay đấy! ^-^ Tôi có niềm đam mê vô tận với những cái gì nguy hiểm đó!

" Cô làm gì ở đây?

" Đúng lúc tôi đang hí hửng thì một thanh giáo chĩa thẳng vào cổ tôi.

" Anh làm ơn bỏ cái mũi giáo ra được không?

" Tôi quay lại nhìn hắc, tên Quỷ sứ không biết vừa chui ở đâu ra.

" Mau nói vì sao cô có thể vào đây!

" Hắc càng ngày càng chĩa sát cái lưỡi gươm đáng ghét vào cổ tôi. Bị lâm vào thế bí, tôi lấp bấp

" Cái tên ngỗ ngược đáng ghét kia lôi tôi vào đó!

"

" Tên ngỗ ngược đáng ghét?

" Hắc nhìn tôi đầy tò mò, hạ lưỡi gươm xuống.

" Ủ! Hoàng tử đó!

" Tôi hậm hực

" Anh Quỷ sứ tốt bụng, giờ anh đưa tôi ra khỏi đây nhé!

" Tôi cười nhếch nhếch, giả giọng ngọt ngào.

" Cô to gan nhỉ! Dám gọi hoàng tử là \$#\$#%\$^\$%

" Sau bài diễn ca dài gần thế kỉ của mình, hắc ngoắc ngoắc tôi

" Đi sát theo tôi

"

Chỉ chờ có thế, tôi lon ton đi theo hắc. He he! Cái tên ngỗ ngược kia mà biết tôi đã chạy thoát thì chắc hẳn tức lắm! Ha ha! Ngu gì mà ở lại! tôi thích chơi trò mạo hiểm chứ không phải là tôi thích chơi với dao nhá!

Sau khi bay được ra khỏi cái hoàng cung quái quỷ kia, tôi sung sướng nhảy chân sáo trên con đường quen thuộc còn tên Quỷ sứ thì bảo rằng hắc đang bận nên phải quay trở lại vào cung dù tôi đã có thiện ý mới hắc đi đánh chén vì cứu tôi thoát khỏi hang cọp! ^-^

Chỉ có một điều, tôi vẫn luôn tự thắc mắc là tại sao lưỡi giáo của hắc và của hắc lại giống nhau tới thế. Giải thích cái đã! Đạo này tôi ăn nói linh tinh quá! Hắc (1) là tên Quỷ sứ đẹp trai, tốt bụng, còn hắc (2) ắt hẳn là cái tên ngỗ ngược, ngang tàn, vô duyên, độc ác, đáng ghét kia rồi!

Rốt cuộc là còn có những gì mà tôi không biết ở đây nhỉ? Thật rắc rối! Sau một giấc ngủ dài lấy sức, tôi vươn vai tỉnh dậy.

yeah! Một ngày mới lại bắt đầu! ^-^! Bỗng dưng tôi thấy yêu đời quá!

Đúng lúc tôi vừa thay xong quần áo thì có tiếng gõ cửa. Đứa quái nào mà sáng sớm tinh mơ đã gõ cửa như điên vậy nhỉ?

” Oáp! Ai đó?

” Tôi vừa ngáp ngẩn ngáp dài vừa mở cửa.

Oái! Đúng là hắc, cái tên ti hí mắt lơ đãng, tay sai của cái tên ngỗ ngược kia. -,-! hắc nhìn tôi, cười

” Hoàng tử triệu cô vào cung

”

Thế đấy! Khi mà tôi còn chưa kịp phòng thủ thì đã bị một tên to lớn xốc lên vai lôi đi, y như cách đưa tôi vào cung của ngày hôm qua.

Thật tức chết đi được! Tại sao một kẻ trời không sợ, đất không sợ như tôi lại trở nên bất lực trước cái bọn đáng ghét này nhỉ?

” Thừa hoàng tử, đã đưa cô ta vào!

” Tên ti hí mắt lơ đãng kính cẩn trước hắc.

Hắc chẳng thèm quay mặt nhìn người cận vệ mà chỉ nói

” Lui ra ngoài đi!

”

Sau một tiếng

” vắng

”, tôi bị quăng vào phòng của cái tên ngỗ ngược ương ngạnh kia một cách mạnh nhất có thể. Bọn chó chết! May mà bản cô nương võ công đầy mình,

Đến lúc này, tôi mới để ý hắc đã quay lại từ lúc nào, cười

” Cô ra vào cung của tôi như đi chợ vậy, thật là gan đó!

” Ánh mắt hắc như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

” Hờ hờ!

” Tôi cười trừ.

” Tôi chẳng có việc gì làm trong cung nên bay ra ngoài thôi! Ở đây có mùi chuột chết mà!

” Chẳng biết tại sao mình lại nói cái câu ấy nữa. Nói xong mới thấy mình rõ là ngu. Giờ mà hắc có đâm chết tôi cũng đáng thôi mà!

Nhanh như cắt, hắc đã đứng ở bên tôi từ bao giờ, bóp chặt cổ tay tôi

” Cô dám nói thế hả? Ý cô tôi là chuột chết hả?

”

” Ơ!

” Tôi nhăn mặt nhìn cái cổ tay của mình

” Là anh tự nhận đấy nhé!

” Chẳng hiểu sao ngày hôm nay tôi mở miệng ra nói toàn những điều gở không à! Ốn quá! Phèn này bỏ mạng chốn thâm cung rồi! Huhu! cái tên này có tốt đẹp gì mà mong hắc sẽ rộng lượng tha mạng cho tôi chứ?

5. Chương 5

CHAPTER 5: Quý Phi

” Cô biết tôi là ai chứ?

” Hắc bỗng dưng hỏi tôi một câu rất ư là không logic. Đang hỏi cái này nhảy sang cái nọ, tên này rốt cuộc đang định giở trò gì hả trời?

” Ờ! Biết!

” Tôi ập úng

” Là... h... hoàng tử

” Không phải tôi sợ đâu, mà tôi nghĩ rằng cái danh từ hoàng tử là dành cho nhwngxn gười đáng để khâm phục, kính trọng cơ! Nói ra rồi mà thấy buồn nôn quá!

” Là vua tương lai, đúng không?

” Hắc trợn mắt nhìn tôi.

” Ừ!

” Tôi gật gù.

” Bóp!

” Cái tên đáng ghét đập mạnh tay vào đầu tôi

” Cô là mẹ tôi hay sao mà ừ với chả ờ hả?

”

Bị đánh, tôi như con thú bị thương, trợn mắt

” Thế tôi có phải con anh không mà phải dạ với chả vâng?

”

Hắc nhìn tôi, im lặng nhưng ánh mắt chẳng có lấy một mili gam bối rối. -,-

” Ừ! Tôi là bố cô đó!

” BỐ? Hắc mà lại so sánh được với baba mafia của tôi á? Thật là xúc xỉ tôi quá!

” Bóp!

” Lần này là tôi đánh

” Anh dám so sánh mình với ba ba của tôi, muốn chết hả?

”

Hắn trợn mắt nhìn tôi. Hehe! hình như tôi vừa làm một việc khi quân phạm thượng phải không? Nhưng không hiểu sao hắn ôm bụng cười

” Cô là người tôi cần đó!

”

Cần cái gì mà cần? Hết thích đến cần. Tôi tức chết mất! Bộ hắn ngộ ngôn từ hả? Dốt như tôi mà còn hiểu được ý nghĩa của chúng cơ đấy!

” Cần cái con khỉ mốc!

” Tôi trợn mắt.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn nhìn tôi, ánh mắt ngạo nghễ

” Cô biết là nếu tôi muốn làm vua, tôi phải có vợ chứ?

”

Tôi gật gù

” Ừ!

” rồi thích chí bốc thêm vài câu

” Và vì anh quá khó ưa, không ai dám lấy nên không trở thành vua được, cứ làm hoàng tử mãi phải không?

”

” BỐp!

” Tôi còn chưa nói hết câu hắn đã đập cho tôi một cái rồ đau vào đầu.

Ôm cái đầu sưng to như quả ổi, tôi oan ức nhìn hắn đầy tức giận. Hắn chẳng có vẻ gì kích động cả, chỉ khẽ giải thích

” Vì mẹ tôi rất khó tính, đáng sợ nên tôi đang tìm kiếm một người coi trời bằng vung, không biết sợ hãi là gì

”

Nhìn cái bộ mặt bỉ ổi của hắn là tôi hiểu rồi

” Ý anh là tôi vờ làm vợ anh để đá bà già nhà anh về quê cho anh lên ngôi rồi sau đó tôi ba chân bốn cẳng chạy bay biến chứ gì?

” Tôi nhảy vào mồm hắn ngồi như một con cóc.

Hắn thoáng quắc mắt khó chịu nhưng rồi cũng gật đầu

” Đúng vậy!

”

” Thế tôi được cái gì?

” Tôi đã nói tôi là người rất thực dụng chưa nhỉ? Đặc biệt trong hoàn cảnh này, tôi càng nên thực dụng hơn. Một kẻ ốm đói không thể giúp đỡ ai trước khi kẻ đó được giàu sang phú quý.

Hắn cau mày nhìn tôi

” Cô được lắm! Vậy mỗi tháng 3 000 000 \$ tiền lương. Ok?

”

Nghe thấy tiền mà tôi há hốc mồm ra, sung sướng hết đường chối cãi

” Ok! Ok!

”

” Cứ vậy đi!

” Hắn nhìn tôi thoáng khó chịu. Chắc hắn ghét mấy kẻ ham tiền lắm. Nhưng biết sao được! ai bảo hắn giàu mà tôi nghèo quá!

Đúng lúc tôi còn đang chìm mình trong biển tiền tưởng tượng, tiếng một người hầu nữa vang lên

” Thừa hoàng tử, thái hậu đã đến ạ!

”

Hắn nhìn tôi, nháy mắt

” Tốt lắm! Mau đi chuẩn bị cho cô ta đi!

”

Hình như chỉ chờ có thế, mấy cô người hầu kéo tôi đi không thương tiếc. Cái gì vậy hả trời?

6. Chương 6

CHAPTER 6: Thái Hậu

Khi tôi vừa kịp định thần lại thì tôi đã phát hiện ra rằng mình đang mặc một bộ trang phục quý tộc rất đẹp màu hồng. Amen! cái màu mà tôi căm thù nhất trên quả đất. =.=!

” Xinh quá!

” Một cô hầu reo lên

” Quý phi có thể ra đó gặp Thái Hậu rồi!

”

Nói thế chứ tôi chẳng thấy hay ho gì cả. Cái loại nước đến chân mới nhảy! Rõ ràng hắn biết tôi tham tiền nên mới giở trò đây mà! Nhưng đúng là tôi tham tiền thật mà! ^-^

Chỉ chờ cô hầu nói xong câu đó, tôi liền bước ra khỏi cái căn phòng sặc mùi nước hoa kia. Vương vút thật, ghét quá!

May mà tôi không phải mặc mấy cái thứ lủng bủng như cái bộ kimono hay cái gì của người Hàn Quốc nhể? Mà hình như kimono là quần áo ngủ =.=! Kệ! nói chung là bộ váy này có vẻ dễ chịu so với những bộ váy khác trong hoàng cung! Vừa bước ra, tôi bắt gặp một người phụ nữ mặt mày rất sắc đang ngồi trên bàn. Khẽ cúi người, tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Người đàn bà lia cái ánh mắt hình dao găm vào tôi

” Cô bao nhiêu tuổi rồi?

”

” Cháu 20

” Tôi nhích mép cười.

” Tên?

” Bà ta nói năng cộc lốc, không quên lia ánh mắt dao găm dò xét tôi từ đầu tới chân.

” Cháu tên Hoàng Yến!

” Tôi cố gắng không lườm nguyệt bà ta. Người đầu mà bất lịch sự dễ sợ.

” Quen thằng Shin được bao lâu?

” Bà ta hỏi đầy dò xét.

Hở? Shin là ai? Hô hô! Có lẽ là hần! Có thể lắm! Câu này ắt hẳn phải nói phét rồi! À mà không! Tôi thực ra... mới chết được 3 ngày thôi thì quen nhau được bao lâu chứ?

” Dạ, ba ngày ạ!

” Tôi nhìn thẳng vào mắt bà tôi trả lời

”

Sau lưng bà ta, cái tên khỉ đột kia cứ lắc tay lắc đầu nguây nguẩy.=.=! còn bà Thái hậu kia thì cứ trầm ngâm suy nghĩ.

” Cô nghĩ cô xứng đáng với chức Hoàng Hậu?

” Bà ta lia cái nhìn sắc hơn hần vào tôi.

Bỗng dưng tôi nhớ cái câu hỏi của GVCN của tôi quá. Haha! Lúc đó bà hỏi tôi

” em chắc em sẽ không tái phạm chứ?

” và tôi trả lời

” em biết em chết liền! Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời cô ạ!

” Nhưng tất nhiên không thể nói thế với bà già này

” Cháu chưa chắc!

” Tôi khẽ cười

” Nhưng cháu sẽ cố gắng!

” Tôi nhìn lại bà ta, bằng ánh mắt sắc hơn lúc trước như muốn nói rằng

” Chị không dễ bắt nạt đâu nhá!

”

Mặt bà ta giãn hần ra, rồi bà ta khẽ mỉm cười

” Vậy hai đứa ông chung một tháng đi!

”

Đang thổi cốc trà nóng chuẩn bị uống, cả tôi và hần đều ho sặc sụa. Thôi xong, giờ mà bà biết hai đứa đang giở trò thì chết là cái chắc. Tôi liền nhanh trí

” Nhưng bọn cháu còn nhỏ!

”

” Không chối cãi!

” Bà ta nhìn vào tôi, nói.

Ghét thế nhỉ! Không ở với tên này thì không có 3 000 000\$, mà ở với hần thì có 3 000 0000\$ cũng không xứng đáng với sự chịu đựng của tôi. Tức quá! =.=! Trong lúc tôi còn đang nhăm nháp trà, tính cách chịu đựng một tháng sống bên hần, hần đã gõ vai tôi từ bao giờ

” Cô làm tốt lắm!

”

” Tốt đẹp gì ở đây?

” Tôi tròng mắt

” Một tháng? Phen này tôi tàn đời là cái chắc!

”

” Cứ vậy đi! Hay tôi tăng tiền lên nhá! 30 000 000\$.

” Hắn nhìn tôi đầy dụ dỗ.

Hu hu! Sao cứ nhìn thấy tiền là tôi lại bị mê hoặc vậy hả trời? Tôi gật đầu lia lịa chẳng cần suy nghĩ. Tôi cần có tiền để mà ăn chơi, để mà chu du, để mà thỏa mãn sở thích mạo hiểm của mình nữa chứ!

Hắn nhìn tôi, thoáng chút kinh ngạc, chắc tại không hiểu vì sao trên đời lại có người hám tiền thế này mà =.= rồi bắt đầu nói

” Tốt! Thực ra bảo sống chung nhưng cô và tôi chẳng có gì dính dáng đến nhau cả. Ok? Một tháng sau thì bye bye, cô sống sung sướng, tôi cũng sống sung sướng, chẳng ai liên quan đến ai nữa. Được chứ?

”

Hic! Lại còn phải hỏi! Tôi thấy được thế là quá tốt còn gì. Tuy nhiên, sống gần hắn không thể không có một vài luật lệ ^-^

” Được thôi!

” Tôi trả lời

” Tuy nhiên, có vài điều nho nhỏ cần anh chấp thuận.

” Tôi nhìn hắn, ánh mắt rõ tinh ranh.

” Gì?

” Hắn tròng mắt nhìn tôi.

” Một. Anh không được xâm phạm đời tư của tôi

” Tôi nói như một cái máy

” Hai. Anh không được đe dọa mạng sống của tôi

”. Chẹp! Và cái thứ ba, không thể không có

” VÀ ba, anh tuyệt đối không được ăn quýt tiền của tôi.

” Đúng vậy, đời tôi, tất cả biến chuyển đều xuất phát từ tiền mà ra. Chính vì vậy, không thể không có điều kiện đó rồi!

Hắn nhìn tôi, tròng mắt

” Cô cứ như tôi thèm không bằng

”.

Tốt thôi! Vậy thì ổn rồi!

” xong! thảo thuận vậy nhá!

” tôi cười cười, bèn gót đi thẳng. Đành phải nhẫn nhục một tháng để hưởng sung sướng một đời thôi!

” À! Mà anh biết tên Quỷ sứ có thanh kiếm cùng chất liệu với anh không?

”Tôi quay lại, hỏi hắn.

” QUỶ SỨ? Cùng chất liệu?

” Hắn nhìn tôi đầy chất vấn

” Làm gì có chuyện đó! Trừ phi... cô bị điên!

”

” Không có!

” Tôi gắt ầm ĩ lên

” Thì cũng không hẳn! hẳn là người đã đón tôi lúc ở cửa địa ngục đó!

” Đúng vậy, có thể hẳn không phải Quỷ sứ, tại tôi nghĩ vậy thôi mà! Từ lúc xuống đây tôi đã học được cách suy đoán trong mọi trường hợp. Mọi chuyện ở cái địa ngục này không giống như trong truyện tranh hay tiểu thuyết. Chẹp! Đúng là mấy cái ông tác giả ở trên trần gian toàn bọn bố láo.

Hắn nhìn tôi, thoáng suy nghĩ chút, rồi khề nhếch mép

” Ý cô hỏi Yuu hả?

”

” Yuu?

” Tôi mở to cái mắt ếch nhìn hắn. Tại sao mấy cái tên thần kinh này có mấy cái tên khó nhớ thế nhỉ? Cứ tên là Yến hoặc gì gì đó cho dễ nhớ có phải tốt không!

” Phải! Nó là em trai tôi!

” Hắn nhếch mép, cười rất đều

” Đừng bảo cô thích nó rồi chứ?

”

” Không có! Cảm ơn đã cho tôi biết những gì tôi cần biết!

” Tôi quay lưng đi thẳng. Chà! hóa ra đó là em trai hắn. Thảo nào giống nhau vậy, thanh kiếm cũng thuộc hàng Quốc bảo nữa.== Nhưng tại sao anh ta lại giả vờ làm Quỷ sứ (tôi nghĩ vậy) nhỉ? Không phải tôi là người rất rất quan trọng chứ?

Ồi ngại quá! Tôi đã bảo tôi rất tốt mà! Ai mà không nhìn thấy cái tốt của tôi là hơi bị lạ đó à nha!

7. Chương 7

CHAPTER 7: Đụng Mặt Con Yêu Tinh

” Cộc cộc cộc!

” Mới sáng sớm mà đã có đứa nào hỗn láo gõ cửa phòng tôi vậy? Chắc chắn không phải là bọn hầu nữ rồi! Bọn nó sợ tôi một vảnh! tôi bảo gì nghe nấy, và tất nhiên bọn nó biết rằng gọi tôi dậy sớm thì sẽ không ổn chút nào đâu mà!

” Đứa nào đấy?

” Tôi gắt ầm lên.

Đứng trước mặt tôi là một con Yêu Tinh chính hiệu. Mặt mũi tầm thường, người thì sặc mùi nước hoa, quần áo thì toàn hồng với chả đỏ. Rõ ngứa mắt! Con yêu tinh trở mặt nhìn tôi

” Cô dám nói thế với tôi hả?

”

Ép! Cái hạng rắc rối kiêu ngạo này chui ở đâu ra vậy hả trời? Tôi thề tôi mà không bấm vào nó ra tôi uất chết mất.

” Ôi tôi lại sợ cô quá chứ lại!

” Tôi nhăn mặt vờ đau đớn.

” Mà...

” Con tinh tinh nhìn tôi, và...

” BỐP!

” Một cú tát như trời giáng giáng thẳng vào mặt tôi.

Aish! nó không biết trời cao đất rộng là gì hả? Từ hồi cha sinh mẹ đẻ đã chẳng đứa nào dám đánh tôi, mà toàn tôi đánh bọn nó, ở đây một tuần, trêu chọc đủ trò mà cái bọn mất ti hí còn không dám đánh thì nó lấy đâu tư cách ra đánh tôi chứ? Bộ nó mẹ tôi hả?

” Con chó này!

” Tôi gằn giọng, mặt đỏ rực lên. Có lẽ khuôn mặt của tôi đang rất đáng sợ nên con tinh tinh đó co rúm lại, chẳng dám nhìn thẳng vào tôi nữa.

Mày có giỡ cái ánh mắt chó con đó ra cũng không làm gì được tao đâu, con tinh tinh ạ! Nghĩ bụng, tôi giơ tay lên chuẩn bị xử đẹp nó.

Hồ hô! Giờ khắc báo thù đã đến. Cái tay của tôi chỉ còn một vài cm nữa là chạm đến mặt nó.

” PẶc!

” Tôi thấy cánh tay mình đau nhói

” Cô là quý phi mà đánh đá quá đó!

” Giọng nói kiêu ngạo, hống hách vang lên.

” BỐ . Tay. Ra

” Tôi gằn giọng.

” Tôi và anh đã có một bản hợp đồng bất khả xâm phạm rồi đó! Đừng để đến lúc cả đời không lên làm vua được!

”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt thoáng chút bối rối rồi bỏ tay ra

” tuyệt đối không được đánh cô ấy!

” cô ấy? Cái con tinh tinh đó mà lại được bình đến vậy sao?

” cô và cô ấy nên hòa thuận. Đây là người yêu của tôi. Sau khi cô rời khỏi đây, vị trí này là của cô ấy

” Hắn ta giảng giải, giọng đều đều. Bên cạnh, con tinh tinh kia trông rất đều. Nó cứ liếc xéo tôi như kiểu

” mày thấy chưa? Mày chỉ là vật thế thân cho chị thôi

” ,

Được lắm!

” Tốt thôi!

” tôi nhếch mép, cười, đoạn đóng sầm cửa lại.

Sau khi thay xong bộ quần áo chỉnh tề + tiện lợi nhất có thể (tức là áo phông + quần lửng), tôi lon ton đi ra khỏi phòng

” Ê! Anh biết chỗ ở của Yuu là ở đâu không?

”

Cả hấn và con tinh tinh kia đều tròn mắt nhìn tôi

” Đi thẳng, rẽ trái, rẽ phải, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải

”

Chỉ chờ có thế, tôi ghi vào một quyển sổ rồi nhảy chân sáo

” Bái Bái

” Đi được đến nơi quả thật không dễ như tôi mong tưởng. Đi thẳng một chặng dài rồi tôi mới thấy một ngã ba. Rẽ trái rồi thì phải đi thật lâu thật lâu nữa mới tới ngã ba tiếp theo. Tôi đoán chắc cái cung điện của tên ngang ngược này có được chiêu dụng làm mê cung để hành hạ tội nhân cũng chẳng ai ngạc nhiên đâu. Tuy vậy, cuối cùng thì tôi cũng đã đến rồi! yeah!

Cung của Yuu nhỏ hơn hẳn cung của cái tên chó chết kia. =.=! Tuy vậy, ở đây lại khá đẹp với màu xanh da trời (màu yêu thích của tôi) và lối kiến trúc hiện đại trông rất tuyệt.

” Ôi! Đẹp quá!

” Tôi không ngừng reo lên thích thú.

Cung điện này còn có hẳn một sân cực rộng được lát gạch đỏ, và một vườn cây xanh rì, không có một bông hoa nào. Hi! Tôi đã nói chưa nhỉ? Tôi rất ghét hoa. =.=! hồi nhỏ vì hái hoa mà tôi bị ong cắn đấy ạ! Chính vì vậy, tôi ghét hoa và căm thù loài ong. Đôi khi tôi thấy thú vật còn nguy hiểm hơn cả con người nữa. Đánh một người thì dễ như không mà đánh con ong thì bó tay chịu chết.

” Sao cô lại ở đây?

” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên

” Nghe nói cô là quý phi mà!

”

Tôi quay lại, nhìn hấn, cười

” Hề lô!

” Cái tên này mặt mũi lúc nào cũng lạnh như tảng băng, tay thì nắm nhe cái giáo như chọc giết người vậy. -,- Tôi không cho rằng trêu ngươi hấn lại là một chuyện hay ho.

” Nghe nói anh ở đây, nên tôi đến thăm thôi!

” tôi cười ngu ngốc.

Hấn nhìn tôi, dò xét từ đầu đến chân như thể tôi là một vật thể lạ ngoài hành tinh (UFO) hay là tôi mang trong mình mầm bệnh vậy.

” Cô ăn mặc vậy mẹ tôi mà biết thì hết đường lên ngôi hoàng hậu đó!

” Hấn phán một câu xanh rờn.

Ya! Đó chính là lí do mà hấn nhìn tôi vậy hả? Tôi nghênh mặt tự đắc

” thế thì càng tốt chứ sao? Tôi chưa có ý định lên làm Hoàng hậu bao giờ cả!

”

Khoanh tay trước ngực, hấn vẫn cầm cái giáo như thể sắp đâm tôi

” Thế anh tôi và cô không phải yêu nhau hả?

”

” Nói tầm bậy tầm bạ

” Tôi xua xua tay

” Tôi và hấn.... A!

” Chết! hình như tên này vừa nói đến mẹ hấn. Mà hấn là hoàng tử => mẹ hấn là thái hậu = bà già chết dẫm kia => tôi không nên tiết lộ bí mật, nếu không muốn chết rũ trong tù ngục vì tội dẫm trên người thái hậu.

”Tôi và hấn... vẫn chưa có gì chính thức cả. Chúng tôi chưa nghĩ vội đến chuyện lấy nhau!

” Tôi ngậm đắng nuốt cay nói ra từng lời. Sao tôi ghét cái mồm tôi đến vậy nhỉ?

” Cô yêu hấn?

” Tên Yuu kia tiếp tục lia cái ánh mắt dò xét tôi. Ôh! Hấn và mama hấn có cái nhìn giống nhau ha! Đúng là

” con nhà tông không giống lông cũng giống cánh

”. Mà hấn hỏi cái quái gì vậy? Bộ hấn đang cố tình đẩy tôi vào thế hiểm hả? Đừng hòng nha em! Chị sẽ không trả lời cái câu đó đâu!

Tôi đưa mắt nhìn ra một phía khác, hỏi ngây ngô

” Mà anh đang luyện võ hả?

”

Nhìn tôi, ánh mắt hấn lộ rõ hai chữ khó chịu

” Ừ!

”

” Cho tôi chơi với!

” Tôi cười thích thú

” Lâu lắm rồi không có đánh nhau!

”

” Cô ăn nói cho cẩn thận vào!

” Hấn chìa cái mũi giáo lạnh lẽo của mình vào cổ tôi

” Biết đường thì hành động cho ra dáng một quý phi vào! Nếu không muốn mẹ tôi xả thịt lột da cô!

” hô hô! hấn nói cứ như mẹ hấn là một con hổ đói ấy nhỉ! Mẹ hấn là ai chứ? BÀ ta cùng lắm là xả thịt được cái con tinh tinh điệu đà đang ở bên cạnh cái tên ngỗ ngược kia chứ tôi á? Mơ đi! Ác như mama tổng quản nhà tôi còn không dám xử tôi thì bà ta lấy đâu can đảm đó chứ? Nếu bà ta thực sự là một con sư tử, hay một con hổ, thì tôi xin phép làm một con khùng long bạo chúa! *-*

” Này! ANh thật quá đáng đó!

” TÔI đẩy cái mũi giáo chết tiệt ra khỏi cổ mình

” Sao lại ăn nói với tôi bất lịch sự như vậy nhỉ! Chết chết tôi chứ liên quan gì đến anh!

” Buông mũi giáo xuống, hấn ngếch mặt nhìn tôi

” Tôi nghe nói trên trần gian có nổi cộm về sự liều lĩnh + xã hội đen lắm. Vậy thì thử tiếp một chiêu đi!

” Mẹ ơi! Hấn còn chưa nói xong thì cái mũi giáo ấy đã nhắm tôi mà đâm rồi. Nếu đứng đây không phải là tôi thì chắc kẻ đó chết là cái chắc. Hai anh em nhà này giống nhau ở chỗ thích chơi trò ngạo nhiên lắm mà!

Né mũi giáo của hắn, tôi tiện chân tiện tay đâm đá loạn xạ ngẫu cả lên. Cái tên Yuu đáng ghét kia không ngờ được nên nhanh chóng bị ăn đòn đau. ^^ Ai bảo đánh nhau với chị làm gì!

” Bốp!

” Cái mũi giáo vốn đã bị tôi đẩy ra xa trở nên vô dụng, nhưng đầu ngược lại thì lại rất có tác dụng. Bằng chứng là nó làm cho cái bụng của tôi đau đến chảy cả nước mắt ra ấy chứ! Người đâu mà ác quá! Chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Đã đánh nhau với con gái thì chớ, lại còn giở trò lưu manh. -,-!

Thấy tôi ôm cái bụng đầy thương tích của mình méo máu, hắn mới vội buông giáo xuống

” Cô ổn chứ?

”

Êp! Nếu tôi là một đứa con gái bình thường, tôi sẽ nước mắt lưng tròng mà than trách hắn, hoặc lăn ra ăn vạ chẳng hạn. Tuy nhiên, bạn nhớ chứ? Tôi là một con khủng long bạo chúa chính hiệu. Vì thế, tôi chỉ nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn

” Anh con trai đánh con gái, dùng vũ khí đánh với tay không vậy mà không có biết nhục hả?

”

Hắn nhìn tôi, ánh mắt bối rối nhưng cũng khá khó chịu. Có ai bị ***** mà không khó chịu không nhỉ?

” Vậy để tôi đưa cô về cung!

” Tôi còn chưa kịp phản ứng, hắn đã nhấc bổng tôi lên.

Không giống như tên to béo vác tôi trên vai, hắn bế tôi trong vòng tay của mình. Chẹp! Cảnh này lãng... xet quá! Bạn biết đấy! Tôi ghét những gì lãng mạn, và tôi ghét việc tô vẽ thêm cho cuộc sống của mình một màu hồng xấu xí.

Tuy nhiên, không hiểu sao trong lòng tôi lại có một cảm giác lạ, rất rất rất lạ. Hậu cung thăng tiến.

Vừa về đến phòng tôi, hắn nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường trong đôi mắt hình hổ châu của hai người đang ngồi uống nước trước cửa tôi, vừa nãy còn cười nói tình tứ nữa cơ đấy.

” Cô nghỉ ngơi đi!

” Hắn cau mày, dặn tôi, xong quay ra phía tên Shin siếc gì đó

” Xin phép!

”

Aish! Cái bụng đáng ghét!

Vừa thấy hắn đi khỏi, tôi ngồi bật dậy, xoa xoa bụng. Vẫn hơi đau! May mà tôi nội công thâm hậu chứ người bình thường phèo phổi rụng tá lả tình đời rồi chứ chẳng chơi. -,-

” Cô đang làm cái trò gì với thằng em trai tôi vậy?

” Cái tên ngang ngạnh trừng mắt nhìn tôi.

” Anh đang làm cái trò gì ở phòng của tôi vậy?

” Tôi nhìn hắn, cười ngây thơ

” thực ra chúng tôi vừa đánh nhau xong, và anh cũng không có quyền xâm phạm đời tư của - tôi! Của tôi của tôi!

” tôi cố nhấn mạnh từ của tôi để hắn biết điều.

Tuy nhiên, mặt của hắn rõ là hoang mang

” Đánh nhau? Cô đang nói phét à?

”

” Ya! Hôm nay không phải cá tháng tư!

” Tôi nhìn hần, đầy tức giận. Cái gì mà nói phét chứ! Tôi thèm mà nói phét ấy!

Bên cạnh hần ta, con tinh tinh kia trông còn kinh khủng hơn. Mặt nó tái mét trông như một con nhái bén.
^-^. Nó lấp bắp

” Anh... Yuu.... là vô địch mà! Đánh nhau.. mà không chết... có phải... cô ta là quỷ không vậy?

”

” Đây con tinh tinh kia!

” Tôi trợn mắt nhìn nó

” Ăn nói cho cẩn thận vào kẻo tôi bẻ răng xào măng đấy!

” Hình như tôi nói hơi to, làm cho con tinh tinh co rúm vào, chẳng dám nhìn tôi ^-^ Yep! Tôi thật đáng sợ!

8. Chương 8

CHAPTER 8: Gangster

” Đây, cô đang trêu tôi đấy hả?

” Hần nhìn tôi, ánh mắt chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả. Thậm chí trông hần còn rất đáng sợ

” Tôi cấm cô động đến cô ấy!

”

Tôi cấm cô động đến cô ấy! Ơe! Cấm động thế nhỏ!

” Thế anh định làm gì tôi?

” Tôi nhìn hần, cười

” Tốt nhất là bảo cô ta xéo xa ra, đừng dây vào tôi nữa. Tôi tin là cả cái hoàng cung của anh, chỉ cần tôi tức lên cũng đánh được hết đó! Tôi cũng không muốn đánh cái con tinh tinh lai nhái đó đâu! Bắn tay !
Thôi, các người đi đi!

” Tôi thấy thấy tay như đuối... chó rồi đóng sập cửa vào.

Chẳng biết có phải vừa rồi tôi nói hơi quá không mà cả hai cái người kia đều trợn mắt nhìn tôi ^-^ Kệ thôi!
Hần không thể giết tôi được, còn con tinh tinh đó, thì càng không. Yeah! Tôi là vô địch.

À! Mà vừa rồi hần nói cái gì nhỉ? Yuu là vô địch á? Hay lắm! Bao giờ tôi phải đấu thêm với hần mới được!
Tôi rất thích gây gỗ và háo thắng mà! Tôi tin là người thắng được tôi không có được nhiều đâu à nha! Mới sáng sớm mà cái bà hổ cái, nhảm, Thái hậu ấy đã hạ mình, nhảm, hạ cố tới thăm tôi. Chán chẳng buồn chết! Hôm nay tôi nghĩ là có nhiều việc hay ho hơn là ngồi đây uống chè với bà ta cơ đấy! Tuy nhiên, tôi vẫn phải khoác lên mặt cái vẻ ngây thơ + vui tươi, hồn nhiên muốn ới.

” Chào con!

” bà ta nhìn tôi, ánh mắt lạnh như băng

” Chào Thái hậu!

” Tôi niềm nở nhìn bà ta. Đời bất hạnh nhất là phải nhún nhường trước người khác. Mà tôi thề là tôi sẽ chỉ làm việc này duy nhất một lần trong đời, và vì tiền mà thôi! Tôi cho rằng 30 000 000\$ tiền lương quá đủ cho tôi rong chơi mỗi tháng.

” Bao giờ các con định cử hành lễ cưới? TA nghĩ rằng Shin nên lên ngôi càng sớm càng tốt!

” Bà ta nói một cách dửng dưng.

Ọe! Đám cưới? Tôi chưa muốn có chồng đâu!

” Không được đâu!

” Tôi đứng bật dậy, hét toáng lên.

RỌi cái nhìn lạnh đến kinh hồn của mình vào tôi, bà ta khẽ hỏi

” Vì sao?

”

Vì sao? Vì sao đây? Sao bà ta hỏi câu hóc thế nhỉ? Bình thường hỏi tôi 5 hằng đẳng thức đáng nhớ là gì đã bó tay rồi, bây giờ lại còn hỏi câu này nữa đây!

” Vì con chưa muốn!

” Tôi nhìn bà ta, cười ngây ngô.

” Không cãi lại! Ta đã cho người chuẩn bị rồi! 3 ngày nữa, đám cưới sẽ diễn ra.

” Bà ta thối thối cái li trà nóng hổi của mình, còn tôi, mồ hôi đã rịn ra đầy mặt. Quái ! Sao tôi lại cảm thấy kinh hãi bà ta thế nhỉ? Bà ta có gì đó rất đáng sợ, giống y như mama của tôi vậy. Nói phát nghe lun. -,- Sau một hồi trấn an + dỗ dành không khí, cuối cùng tôi đã lấy lại được bình tĩnh để đi tìm hắc - cái tên chết tiệt dùng tiền để dồn tôi vào đường cùng.

Có thể vì hắc là vua hoặc hắc quá... nông nặc nên hỏi ai người ta cũng biết =.= Hắc đang ở thư phòng hoặc nơi nào đó tương tự. Chẹp! Cứ nhắc đến những vật gì liên quan đến sách tôi đều không nhớ nổi.

Vừa bước tới nơi, tôi mở cửa cái rầm.

Thực ra không chỉ có hắc bên trong mà còn có con tinh tinh kia nữa. NÓ đang nằm trên lòng hắc. Nhìn hai đứa âu yếm nhau thật giống hai con khỉ. Ọe! ^-^

” Cô đến đây làm gì?

” Buông con tinh tinh ra, hắc trừng mắt nhìn tôi.

” Làm gì hả?

” Tôi nhìn hắc đầy tức tối, tiện tay liệng một quyển sách dùng làm phi tiêu, phi thẳng vào đầu hắc

” Anh có biết bà bà, nhảm, mù già độc ác, nhảm ,thái hậu vừa hạ mình, nhảm, hạ cố đến thăm tôi không?

”

” Biết!

” Hắc ta chậm rãi thối cóc chè sau khi né thành công cuốn sách của tôi, còn con tinh tinh thì vẫn mặt cắt không một giọt máu.

” Bốp!

” Nhanh như cắt, tôi dùng một quyển sách khác nhắm vào li trà của hắc. Li trà đổ tung tóe hết cả ra người cái tên hách dịch.

” Cô....

” Hắc tức giận lườm tôi đến rách cả mắt. Tuy nhiên tôi chẳng quan tâm lắm đến chuyện đấy. Những gì mà tôi vừa nghe được đủ để tôi giết hắc ngay tắp lự.

” Anh có biết Thái hậu vừa nói gì không? Hôn lễ!

” Tôi gắt ầm ĩ lên

” Hôn lễ! Trong vòng 1 tuần nữa! Tôi bỏ cuộc! Dù có chết đói tôi cũng không là nữa! Bỏ cuộc! Bỏ cuộc!

” Vừa hét toáng, tôi vừa đập tay chan chát vào cái bàn của hấn làm cho con tinh tinh kia mặt cắt không một giọt máu.

Nắm chặt nắm đấm của mình lại, tôi chỉ thẳng vào mặt hấn

” Game over! I quit!

” Đừng nghĩ rằng bỗng dưng tôi lại biết nhiều tiếng Anh như vậy nha! Suốt bao nhiêu năm luyện game online, cuối cùng thì tôi cũng nói được mấy cái câu có ý nghĩa nhất định!

Quay lưng đi thẳng, tôi vẫn còn nghe hấn gọi với lại

” Đây

” nhưng mặc kệ! Tôi thà chết chứ không bao giờ, không bao giờ lấy cái tên ngang ngược này!

” Ê!

” Hấn nắm chặt lấy vai tôi, giữ không cho tôi đi được thêm một bước nào nữa.

” gì?

” Tôi tức giận nhìn hấn

” Anh muốn chết hả?

”

” Cô bình tĩnh đã!

” Hấn vẫn cứ bóp chặt bờ vai mỏng manh đáng thương của tôi

” Cô không thể bỏ cuộc ngang xương như vậy được!

”

” Bốp!

” Tôi tức giận đẩy hấn ra xa

” Sao anh ngu thế nhỉ? Anh phải bắt con tinh tinh kia đối mặt với việc nó sẽ là Hoàng hậu đi chứ! Tôi sẽ không đứng mũi chịu sào mãi được đâu! Sống chung đã là không tương rồi, giờ lại còn thế này nữa! Dù là tôi và anh không làm gì nhau, nhưng rồi sau khi tôi và anh li hôn tôi vẫn là gái có một đời chồng, anh hiểu không hả?

”

Hấn nhìn tôi, nhếch mép cười đều

” Cô cứ như là có ai thềm lấy cô ấy!

”

Nhìn cái bộ mặt của hấn mà sao tôi hận mình không đâm cho hấn chảy máu mũi ra ấy chứ! Thật tức chết đi mất! Tôi trợn mắt

” Ở ế cả đời tôi cũng không cần anh!

”

Nói xong, tôi quay lưng đi thẳng. Hu! Bye money! Dù chị rất cần + rất thích thú với em nhưng thú thực là chị không thể nào ngậm đắng nuốt cay chịu kết hôn với cái thằng nhãi ranh đó được! Dù đã quyết định rồi, nhưng không hiểu sao tôi vẫn than thầm trong bụng rằng mình ngu quá. Tuy vậy, tôi không thể cứ giả

trò mãi được!

9. Chương 9

CHAPTER 9: Em Trai Hoàng Tử

Kể ra rời khỏi nơi này cũng không dễ như tôi nghĩ. Tôi bỗng dưng thấy buồn. Tôi nhớ mấy hầu nữ ngày ngày hầu hạ tôi, sợ tôi một vạnh quá! Ở cái địa ngục này, tôi rất thích thú khi họ là người duy nhất mà tôi có thể bắt nạt. Tôi cũng nhớ cái tên mất ti hí mà tôi suốt ngày rửa thắm nữa.

Bê cái vali trống rỗng có vài bộ quần áo của mình đi, tôi thở dài. Bao nhiêu vấy vốc tôi đã để lại hết rồi! Tôi thật là ghét, ghét, ghét cái cuộc sống giả tạo ở đây quá!

” Cô đi đâu vậy?

” Khi vừa ra khỏi phòng thì tôi bắt gặp Yuu đang nhìn tôi đầy kì quái.

” Gì cơ? Sao anh ở đây?

” Tôi nhìn hắn, mắt hiện rõ hai dấu hỏi chấm.

” Mẹ tôi bảo cô và anh tôi sẽ cử hành hôn lễ

” Hắn nhìn tôi, ánh mắt như có gì đó rất lạ. Tôi chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ. Hắn vốn là người không bao giờ bày tỏ cảm xúc ra ngoài cơ mà! Tuy vậy, cái cảm xúc của hắn tôi vẫn chưa thể gọi tên được.

” À! Đó cũng là lí do tôi rời khỏi đây đấy!

” Tôi hơi cười khi thấy ánh mắt hắn hiện rõ hai dấu hỏi chấm to đùng.

” Là sao?

” Hắn trừng mắt hỏi tôi

” Cô định đến sống luôn với anh tôi hả?

”

Đập tay mình vào chán cái chất, tôi gần như gào lên

” Đừng nhắc tới hắn nữa! Tôi chịu đựng thế là đủ rồi! Tôi vào đây vờ làm vợ hắn chỉ là hợp đồng thôi. Giờ thì tôi đi đây!

” Tôi bĩu môi, cái môi dài cả thước

” Mà anh... đưa tôi ra khỏi đây được không? tôi ... không có biết đường!

”

” Đi theo tôi!

” Hắn quay lưng, bước như bay.

Người đầu mà kì quái. Ít nhất hắn phải phát biểu cảm tưởng chứ! Thậm chí hắn còn không thèm ngạc nhiên cơ đấy! Đi sau lưng hắn, tôi huyền thuyên đủ điều

” Đi rồi tôi sẽ nhớ mọi người lắm đó! Mà nè! Nghe nói anh vô địch đánh nhau phải không? Khi nào tôi vào thăm anh sẽ tỉ võ phân cao thấp nhá!

”

Đang đi yên lành, hắn quay lại, lừ mắt nhìn tôi

” Sao lúc nào đầu cô cũng toàn những suy nghĩ bạo lực thế nhỉ?

”

Tôi nhìn hắn, cười cực gian

” Anh không biết tôi ở trần gian nổi cộm vì những vụ gây gỗ, đánh nhau ngàn năm có một à?

”

Khi tôi còn chưa kịp huyền thuyên thêm cái gì nữa thì hắn đã nhú mày nhìn tôi

” Đến rồi đó! Đi thẳng là có thể về nhà!

”

” Uhm... Vậy tôi đi nha!

” Tôi vẫy vẫy tay, không quên quay lại nhìn hắn, cười rõ tươi. Thậm chí cái miệng của tôi còn đang ngoác ra đến tận mang tai ấy chứ! Tôi ghét cái chốn thâm cung bí sử này lắm mà!

” Đứng lại!

” Một giọng nói rần rỏi vang lên khi tôi còn chưa kịp khép miệng lại.

Ep! Là bà bà! Và bên cạnh là hắn ta. Cả hai đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy tức giận.

” Cô định đi đâu?

” Bà bà nhìn tôi, trợn mắt. Rất tiếc là bà có trợn cả ngàn lần tôi cũng không sợ bà đâu à nhá! Tôi giống như con cọp được thả về rừng vậy! Tôi sẽ không đời nào nhún nhường trước bà cả! Bái bai!

” Tôi đi về nhà! Thái hậu không thấy tôi bê cái vali à?

” Tôi nhìn bà ta, mặt tỉnh bơ.

” Tại sao lại về? Hả? Chẳng phải cô là...

” Bà ta nhú mày, không quên rọi cái nhìn không thể sắc hơn vào người tôi.

Ya! Bà quá đáng nó vừa thôi! Tôi ngu gì mà nhận lỗi về mình, rằng tôi hám tiền bị con bà dụ dỗ! Thôi thì đổ cho con bà xem bà định làm gì! ^-^

” Tại con trai thái hậu, cậu ta ngang nhiên cặp bồ trước mặt con. Con xin lỗi, nhưng con không thể chịu nổi

” Vờ chấm chấm cái khăn vào mắt, tôi lén đưa mắt nhìn cái tên chết tiệt kia. Ánh mắt hắn hiện rõ hai chữ THÙ HẬN. Kệ thôi! Gieo gió thì gặt bão! -,-

” Con không thể chịu được nữa!

” Tôi giữ giọng sù sùi nằng nứa của mình ra

” Con xin phép! con không có lí do gì để ở đây nữa!

” Nói xong, tôi vờ lau nước mắt rồi bén gót đi thẳng. Ngu gì mà ở lại! ^-^

” Đứng lại, con heo kia!

” cái tên ngang ngạnh kia gọi ngược tôi lại bằng cái danh từ không mấy đẹp đẽ.

” Chẳng phải là cô vì tiền mà đồng ý vờ làm người yêu tôi sao?

” Tôi nghe mồ hôi đang rịn ra. Tức quá! Cái loại người nói thế mà không biết ngượng mồm hả?

” Này! ANH quá đáng nó vừa thôi! Thế chẳng phải tại tiền lương tôi anh cho ít quá nên tôi mới phải đồng ý hả?

” Tôi quay ngoắt lại, tức giận trợn tròn mắt lên.

Ah! hình như tôi vừa nói cái gì đó hơi... Yuu nhìn tôi, mắt lấp lánh ba chữ N-G-U. Hắc thì cười đắc ý vì con ngu là tôi vừa mắc phải cái bẫy chó chết mà hắc giăng ra. Bà bà thì nhìn tôi, ánh mắt bí hiểm. Tôi không thể đoán được bà ta đang nghĩ gì.

” Vậy ra là vậy!

” Bà ta trợn mắt, nhìn tôi. Kèm theo đó là cái châm nhon hoắt được bà ta bonus thêm để thể hiện sự tức giận của mình.

Đỡ lấy cái châm một cách nhanh + đẹp mắt nhất có thể, tôi cũng trợn tròn mắt

” Này! Bà muốn kết thúc đời tôi đây hả? Nếu không phải bản cô nương võ công thâm hậu thì đấu với ba người các người chắc đã sớm thiệt mạng mất!

” Vừa nói, tôi vừa dùng bộ dạng lau mồ hôi thấm hại nhất có thể.

Trái với suy nghĩ của tôi, bà ta mỉm cười đắc ý

” Tốt lắm! Cô chính là người ta cần! Cô và Shin, không cần biết có yêu nhau không, tuần sau sẽ cử hành đám cưới

”.

Nghe bà bà nói xong, cả tôi và hắc đều đồng thanh

” Cái gì cơ? Không được!

”

Yuu thì quay hẳn lại phía bà bà

” Mẫu hậu, không được!

”

” Tại sao?

” Bà ta nương mày nhìn Yuu

” Sao lại không được?

”

” Đó là... bạn gái của con!

” Yuu nhìn bà ta, ánh mắt đầy cương quyết. Ôi! Thật cảm động quá! Anh ta lại có thể nói ra những lời đó để cứu tôi sao? Tôi thật cảm động đến bật khóc mất.

Trái với suy nghĩ của tôi, bà bà trợn mắt

” Yuu, ngươi nên biết ngươi là ai! Mẹ ngươi đã mất, ngươi không thể dựa dẫm vào ai nữa. Ở đây, chỉ có ta, và Shin được ra lệnh, hiểu chưa?

”

Ý bà ta là... Bà ta không phải mẹ của Yuu hả? Nói vậy là... cùng cha khác mẹ sao? Ai chà! Thảo nào anh ta không thích nhắc đến bà ta cho lắm! Đúng là mẹ dì ghẻ cay nghiệt! -,-! Mẹ nào con nấy mà! Ất hẳn mẹ của Yuu phải tốt lắm!

” Tôi phản đối!

” Tôi trừng mắt nhìn bà ta

” Tôi không đồng ý! Bà hiểu chứ? Tôi không đồng ý, không đồng ý!

”

” Vì?

” Bà ta trừng mắt nhìn tôi. Tôi đang để ý xem bà ta có định phi thêm cái chân nào về phía tôi nữa không.
-,-

” Như bà biết đấy! Tôi - và - Yuu - đang - yêu - nhau!

” Tôi chậm rãi nhả từng chữ, dù biết rằng cái lí do của mình là ngu nhất có thể. Nhưng tôi muốn rời khỏi đây, và muốn công sức Yuu bỏ ra để cứu tôi không phải là vô ích và bị xỉ nhục như vậy.

” Vậy là hoa đã có chủ!

” Bà ta nhếch mép cười

” Tốt thôi! Shin, về cung!

” Bà ta ngoắc tay ra hiệu cho hắn.

Hắn đi theo bà ta như một chú cún con, nhưng không hiểu sao, hắn quay lại nhìn tôi. Ánh mắt của hắn có chút gì đó không hài lòng, và phần uất nữa. Aish! Chắc tôi điên mất! Át hắn hắn phải đang rất vui chứ không hài lòng gì ở đây!

Yeah! Tự do muôn năm!

” Cảm ơn!

” Tôi lịch sự cảm ơn Yuu trước khi chạy đi bay biến

” Anh tốt hơn hẳn mẹ ta và con mẹ ta đó!

”

10. Chương 10

CHAPTER 10: Đánh nhau? Oh ****!

Sau một tuần ăn + chơi để xả stress, cuối cùng tôi cũng lấy lại tinh thần đôi chút ^-^ Tuy nhiên, cái tên bunn xin lỗi giả ấy tất nhiên không tăng lương cho tôi rồi, thành ra tôi phải ăn dè hà tiện chứ biết làm sao! Cũng chẳng trách hắn được =.= Có ai giúp đỡ kẻ lật mặt mình trước mặt mama tổng quản không hả trời? May mà hắn chưa cho trảm tôi là phúc lắm rồi đó!

Mới sáng sớm, khi mà tôi còn đang say giấc nồng, đang đo giường ngáy o o thì cái đứa mất dạy nào đó lại đánh thức tôi dậy. Tâm trạng thực sự tệ, rất tệ.

” Ai đó?

” Tôi tay mở cửa, chân đạp thành thịch vào bức tường bên cạnh, mắt thì lim dim mà cái mồm thì to như cái loa như thế

” chị đang ngủ, mà không thấy hả? Muốn chết không?

”

Đạp vào mắt tôi là cái tên hộ vệ của

” hoàng tử điển trai

” với cái mắt ti hí không lẫn vào đâu được của hắn (không biết đặc điểm này có được ghi vào đây CMND của hắn không nhỉ? Rõ ràng cả thế giới may ra mới có hắn xấu đến vậy ^-^)Tôi chẳng có chút gì thiện cảm với chủ tên này, thành ra tên này thì càng không. Ai bảo hắn dám chia giáo vào cổ tôi cơ chứ?

” Hoàng thượng mời cô vào cung nói chuyện

” Hấn cố dùng cái giọng trang trọng + oai nghiêm nhất có thể.

Bố tổ! Giả nai nó vừa thôi em! Mà không muốn đánh chị chị đã... không là chị mày. Tuy vậy, tôi vẫn tỏ ra thân thiện nhất có thể (có gì còn vào cung hỏi tội cái thằng hoàng tử ***** kia chứ). À! Mà khoan đã! Hấn vừa bảo là... hoàng thượng hả? Nếu chưa lấy vợ thì làm sao có thể làm vua được cơ chứ? Nghe vô lí nhờ! Chẳng lẽ con tinh tinh đó trở thành hoàng hậu nhanh đến vậy sao?

” Thằng cha đó lên chức vua từ lúc nào thế?

” Tôi ngáp rõ dài, không buồn che miệng.

Lấy tay phẩy phẩy tôi như thể miệng tôi phát ra mùi hôi thối (grừ!), cái tên mất ti hí kia vẫn tỏ ra trang trọng nhất có thể

” Là cha của hoàng tử, thừa tiểu thư

”

Ọe! Lại còn tiểu thư nữa cơ đấy! Tôi thấy mình oai quá! Haha! Phát ớn cả lên! -,-! Nhưng mà nghe nói ông già để ra cái tên nhỏ nhen xấu tính ngang bướng kia bỏ nhà đi lang thang phiêu dạt rồi cơ mà (chắc tại không chịu nổi con mụ vợ với thằng con hắc ám). Sao bây giờ dùng cái trở về vậy? Rõ rắc rối!

Tuy nhiên, là một người thông minh, suy nghĩ chín chắn, tôi đoán chắc là mình không nên ăn nói quá đáng như vậy. Thành ra, tôi cũng chỉ ồm ồm cười

” Đợi tôi một lát

”. Xong, tôi đóng rầm cái cửa lại, chọn ình một bộ quần áo quen thuộc nhất có thể và đi theo hấn. -,- Tôi tự hỏi tại sao cái bọn con gái lại có thể ngồi hàng tiếng trước bàn trang điểm để chải chuốt trong khi tôi có thể chỉ cần 5

để tút lại dung nhan nhờ? Hình như đó chính là sự khác nhau giữa một nàng tiểu thư và một con nhỏ dở hơi đầu gấu như tôi!

Sau một hồi huyết sáo thổi còi mãi trước cửa điện của cái ông vua kia, cuối cùng tôi cũng được triệu vào cung. Rõ rắc rối! mời người ta đến mà bắt chờ vậy, chẳng phải là ông ta đang muốn trêu tức tôi sao? Nếu không phải là con trai ông ta còn nợ tôi một khoản tiền lớn thì tôi sẽ đốt cái cung điện của ông ta ấy chứ (nói thế thôi chứ tôi chưa ngu đến vậy đâu! Tôi còn yêu cuộc đời tôi lắm! nên nhớ ông ta còn có nhiều tiền hơn cả con ông ta. Biết đâu... Chết dở, tôi lại suy nghĩ nhưng điều bĩ ỉ rồi!)

Cứ tưởng được triệu vào cung là ok men, nào ngờ tôi còn phải đứng chờ ở bên ngoài cửa nữa chứ! Oáp! Buồn ngủ quá! Chẳng cần lễ tắc gì ở đây nữa! Tôi buồn ngủ = tôi muốn ngáp. Dù sao cái tên ngang ngạnh đó cũng không ở đây mà chĩa giáo vào cổ tôi nữa! Nghĩ bụng, tôi ngoác miệng ngáp rõ to.

Đúng lúc tôi còn đang ngáp ở phần cao trào, chưa kịp đóng miệng lại thì cánh cửa bật mở. Amen! Tôi miệng ngáp mà vẫn trở mắt nhìn mấy con người bên trong. Có Shin, rồi Yuu, một lão già mặt mũi oai vệ (chính hấn) và cả con mụ kia nữa! =.=! rõ khổ! Biết thế kìm nén cái ngáp lại, hoặc ngáp nhanh thôi! Ai bảo tham thì thâm cơ!

” Thật chẳng còn phép tắc lễ nghĩa gì cả!

” ông ta đập tay vào bàn cái

” chát

”, mặt mũi hiện rõ hai chữ

” tức giận

”. Cứ nhìn cái kiêu đồ mặt tía tai kia là biết dân gian ta nói rất chí lí : hổ phụ sinh hổ tử. Thằng con xấu thì thằng cha có tốt đẹp gì! Mà ông ta **** tôi không có phép tắc lễ nghĩa hả? Ở đấy! Thì sao? Tôi vốn không có mà! TỪ nhỏ thay vì học phép tắc lễ nghĩa tôi đã được học bắn súng vs đấu kiếm rồi à nhá!

Sau một hồi đấu mắt với ông ta, tôi ngheh mặt, cất tiếng

” Hoàng thượng có điều gì sai bảo mà cho gọi tôi lên vậy?

” Mồm miệng ăn nói dẻo thể mà bạn biết trong bụng tôi nghĩ gì không? Tôi đang thăm rửa cái ông vua kia chết quách đi cho sớm. Ông ta lấy đầu tư cách để **** tôi trong khi ông ta không chịu lo cho nước mà bỏ nhà đi bờ đi bụi, sống bơ vợ ở hẻm cầu hẻo lánh (cái gì vậy???). -,- Ông ta muốn mắng tôi thì ông ta ít nhất cũng phải trở thành một cái gương chứ nhỉ? Đằng này ông ta còn không bằng một lọ mực. Lêu lêu!

” Ta muốn xem xét con dâu tương lai thôi, không được hả?

” Ông ta trừng mắt nhìn tôi.

Yep! Ông cũng biết điều đó chứ! Tất nhiên là không được rồi! Biết mà còn hỏi! ^-^ Oh ho! Mà tôi trở thành con dâu ông ta từ lúc nào ấy nhỉ? Hơ! Chẳng phải mới hôm trước tôi đã đá đểu cái tên Shin chết tiệt kia bằng cách...

Chết cha! Chắc hẳn cái con mụ thâm độc kia đã bép xép với lão già nguy hiểm đó rồi! Phen này thì tôi chết không toàn mạng rồi! Nghĩ bụng, mồ hôi tôi bắt đầu rịn ra. Hết thằng anh đến thằng em. Ông trời đang trêu tôi đấy hả?

Đúng lúc bí nhất, Yuu đã nắm lấy cổ tay tôi, truyền cho tôi chút hơi ấm nhỏ nhoi

” Ba à! Như vậy là hơi sớm đó!

”

” Chát!

” Ông ta lại đập cái tay to như cái phích của mình xuống bàn, gằn giọng

” Con sắp ra chinh chiến nơi trận mạc rồi! Ta muốn con và nó phải kết hôn với nhau, trước khi con đi chinh chiến!

” Aish! Cái ông già nham hiểm này! Cái gì mà kết hôn chứ! Vậy chẳng phải nếu Yuu chết nơi chiến trường thì tôi sẽ trở thành quả phụ và sẽ sống cuộc đời cô đơn trong cung suốt quãng đời còn lại sao? Tưởng tượng, tưởng tượng....

” Một bà già có mái tóc hoa râm ngồi trong một cái cung điện sang trọng. Bà ta vừa se chỉ, vừa đan, miệng lẩm bẩm

” Chồng ta đi đã 50 năm mà sao vẫn chưa về?

”

Oh hô hô! Đùa đấy hả? Đúng là tôi không có ý định có chồng đâu, nhưng mà nếu không có chồng thì phải sống sao chotraí nó ghen chứ! TÔI gì mà tôi phải khổ sở vậy nhỉ? Rõ ràng những người càng sống trong cung lâu thì càng thâm hiểm. Họ toàn nghĩ ình, họ toàn muốn sở hữu người khác mà chẳng bao giờ nghĩ cho người ta cả. BỐ TỐ! Sao không cho cái thằng cặn dơ của xã hội đang đứng với tôi đi chinh chiến đi? Hắn có chết tôi cũng vui lòng ngồi dự đám tang, cười nhả nhổ! ^-^

Húych vào tay Yuu, tôi khẽ hỏi

” Lần này đi nguy hiểm lắm sao?

”

Chẳng cần Yuu trả lời, cái lão già với đôi tao cú vọ thính như tai.... dog của mình đã trả lời

” Phải! Rất nguy hiểm!

” Thảo nào mà cứ cuồng cuồng cuồng lên. CHắc chắn đây là tối kiến của cái tên chết bầm kia + mama đểu giả độc ác của hắn. Hắn muốn vui đập một đóa hoa đẹp là tôi đây mà!

Đúng lúc tôi còn đang cay cú đến nỗi đầu óc suýt bốc lửa lên thì cánh cửa mở ra, một người trông rất quen lả lướt đi vào

” Con chào phụ hoàng!

”

Không ai khác, đó chính là con tinh tinh - người yêu của tên Shin kia.

Nó bước đi, nhìn tôi bằng nửa con mắt. Thế mà mới hôm trước nó sợ tôi một vành cơ đấy! Nghĩ bụng, tôi dư dả nắm đấm chực ăn thịt nó luôn cho rồi. Thấy vậy, con bé có vẻ ăn năn, cụp mắt xuống như con chó con. Hehe! Tinh tinh vẫn mãi là tinh tinh. Mày vẫn mãi là súc vật dưới chướng của chị thôi em à!

11. Chương 11

CHAPTER 11: Chiến trường

Đúng lúc đang dư dả nắm đấm dọa cái con nhỏ ngây thơ như bò đeo nơ kia (xin đính chính là bò này không phải bò trong cái quảng cáo 100% của Vinamilk đâu nhá! Con đó thì đẹp quá! Bò này chỉ có thể là bò ngoài ruộng thôi ^^), tôi bỗng thấy các neuron thần kinh của mình hoạt động nhanh + tốt một cách kinh khủng. Cuối cùng, một sáng kiến nảy ra.

Thôi thì kiểu gì cũng phải cười, cũng phải bên cái tên kia đến chết (hoặc cho đến lúc hắn chết mà tôi vẫn còn sống), chỉ bằng tôi bám đuôi hắn ra xa trường chinh chiến cho vui ^^ Lâu lắm không vận động xương cốt, tôi muốn vẹo cả cột sống ấy chứ! Nay được cơ hội đi uỳnh lộn, lại ghi công cho tổ quốc, thậm chí còn có thể có đường cao chạy xa bay (đi gần tên đó, hai đứa bàn tính với nhau tốt hơn là ngồi nhà suy nghĩ mà) nên tôi tự thấy quyết định đó là đúng đắn nhất.

Sao hôm nay tôi thông minh vậy ta?

” Tôi có thể cầu xin đức vua một ân huệ không?

” Tôi nhìn lão già, cổ dùng ánh mắt thân thiện nhất có thể.

” chuyện gì?

” Cả cái phòng lão nhìn sang phía tôi như thể tôi là kẻ vừa từ hành tinh khác đáp xuống mặt đất. Đối diện, con nhỏ tinh tinh kia cứ bám chắc lấy cái tay của tên Shin chết tiệt như treu tức tôi, cười nhản nhở. bố tổ! NÓ cứ như tôi thêm cái thang trời đánh thánh vật đó lắm đấy! Chị ứ thêm, em nhá!

” Tôi có thể đi cùng Yuu ra chiến trường được không? Sống bên nhau, chết cũng chết cùng nhau, đó là điều tôi mong muốn cuối cùng!

” Tôi giữ cái giọng sùt sùi nắng mưa ra để cho câu chuyện thêm phần phức tạp + đáng tin cậy. Chẹp! Chắc tôi là một diễn viên pro nhất quả đất phải không?

” Chuyện này...

” Cái ông già chết tiệt kia lại chọn nhầm lúc để chần chừ mới chết chứ! Sao lúc bảo tôi với Yuu lấy nhau ông ta không như vậy nhỉ? chết tiệt! Chắc hẳn ông ta lại định nói là chiến trường nguy hiểm, rồi phạt nữ nhi \$\$\$#&%^*,.. nói chung là bô lô ba la đủ điều. Chứ ông ta nghĩ vậy cũng phải. Ông mà biết tôi là con của trùm mafia, một đứa đầu sỏ của muôn vàn những đứa đầu sỏ khác, chắc ông ta chết bất đắc kỳ tử quá! ^^

” Nếu đó là mong muốn của con, thì ta đồng ý!

” Bà già chết tiệt ngồi cạnh lão ta lên tiếng. Nham hiểm thật! Bà ta muốn giết tôi đây mà! Nhưng đừng hòng nhé! Chị còn phải sống mà trở về trong vinh quang chứ! Nhưng bà ta nào ngờ mình đang giúp tôi cật lực.

Cười thầm trong bụng, tôi cứ tưởng mình đã thành công cho tới khi

” Con phản đối! Như vậy là quá nguy hiểm

” Cái tên Shin chết tiệt bỗng trở nên tốt bụng không đúng lúc.

Hắn lo ạng sống còm cõi của tôi từ bao giờ vậy? Hay là hắn đang đọc được suy nghĩ của tôi, đang đi guốc trong bụng tôi để chơi đùa tôi vậy hả trời? Tôi với tên này thật là oan gia quá trời!

Mặc dù hắn làm tôi tức, nhưng ít nhất hắn còn tốt hơn cái mù già nhà hắn - kẻ đang nhìn hắn, dứ dứ như kiểu

” cho nó ngỏm củ đèn đi con!

”. May mà bà ta là Thái hậu, chứ tôi là Thái hậu thì bà ta mới là kẻ ngỏm củ đèn đó! Không kẻ nào được quyền khinh tôi cả! Bà già kia, hãy mở hai cái mắt to như mắt xác chết của bà mà coi tôi đánh trận vinh quang trở về! -,- Dù sao tôi cũng tin tưởng một phần vào Yuu mà! Hi vọng là tôi có thể bảo toàn được mạng sống!

Sau một hồi nhìn nhau say sưa + lườm nguýt mệt mỏi, cuối cùng thì mấy người kia đã tạm dừng công việc, quay ra nhìn lão già. Đứa thì như van vãn

” Cho tui đi đi

”, đứa thì như đang cười thầm

” cho nó đi đi! Cho nó chết

” và cũng có đứa đang tự rủ

” Không được!

” (còn đứa nào thì bạn cũng biết, phải không?). Chỉ khổ thân lão già. Cái óc bé như óc gà của lão phải hoạt động hết công suất mà chẳng được cái tích sự gì cả -,- Rõ nản! Kể làm vua cũng khổ nhì!

Đúng lúc tôi đang hớn hở, hớn hở thì Yuu kéo tay tôi, khẽ cười

” Ba! Con muốn nói chuyện với cô ấy một lát

”. Còn chưa chờ lão già đồng ý, hắn đã kéo tôi đi như kiểu cậu chủ kéo người hầu vậy. Rõ ghét! May mà hắn đã ba phen bẫy lượt cứu tôi, chứ nếu không thì... Grừ, grừ!

Sau khi giải thoát được cái cổ tay đồ lừ lên vì đau của mình, tôi xuyết xoa

” Anh làm cái trò gì thế? Cái cổ tay của tôi...

”

Đúng lúc đó, Yuu gần như không quan tâm, gắt lên

” Cô đang làm cái trò gì vậy? Đi chiến đấu chứ có phải trò chơi đâu!

” Hơi giật mình, tôi lấy tay vuốt vuốt ngực, chuẩn bị tinh thần phản biện

” Thế chuyện cưới xin là sao? Hả ? Hả? Hả? Bộ tôi phải cưới anh rồi chờ anh về dù không biết anh còn sống hay không hả? Bộ tôi phải làm vậy sao? Mà anh biết đấy! Lâu lắm tôi không đụng chân đụng tay. Đi chút cho vui, không chết được đâu!

” Tôi le lưỡi, nói tiếp

” và lại, đi cùng nhau thì cũng có thể bày mưu tính kế để hoãn cái đám cưới chó chết kia lại! Cứ nghĩ cảnh pa anh làm ba tôi mà tui phát ớn!

” Sau khi trình bày xong lí lẽ có luận cứ luận chứng đầy đủ (cứ như mình giỏi văn lắm ấy), tôi vờ ngây thơ như con bò đeo nơ, cười thánh thiện.

” Thế thì cô đừng có mà ân hận đấy!

” Hấn chỉ nói đơn giản như vậy, rồi bước vào cung điện - cái nơi cha hấn đang ngồi. Òe! Cái tên này lúc nào cũng làm mặt lạnh như tảng băng vậy. Rõ ghét!

12. Chương 12

CHAPTER 12: Chinh chiến

Sáng sớm, tôi lại đo giường ngáy o o như bao ngày khác. Tuy nhiên, tôi quyết định hôm nay sẽ ngủ kĩ hơn một chút, vì mai tôi theo hấn lên đường đi chinh chiến rồi! Aish! Khổ thật!

mà bạn biết đấy! Quân đội thì nào là dậy sớm, nào là kỉ cương,... nghĩ thôi mà thấy mệt. Càng lúc tôi càng ân hận tợn. Chi bằng hôm đó cứ để cái tên hoàng tử kia cứu mình đi, may ra...

Đúng lúc mà tôi còn đang mơ màng trên giường ngủ thì cái chuông vô duyên lại kêu lên

” kính koong

”,

” kính koong

”. Tất cả những người trong phòng tôi đều đã đi chơi hết cả, thành ra tôi đành phải ra mở cửa. Mà cái đứa vô duyên bấm chuông vào sáng sớm tinh mơ còn ai khác ngoài cái ông ti hí ở hoàng cung. Nghĩ bụng, nó lập cập đi thay một bộ quần áo nghiêm chỉnh rồi mở cửa.

Đập vào mặt nó không phải cái ông ti hí kia mà là một người con trai rất cao, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, mái tóc dài ngang vai.

” Ốp!

” Nó ngáp rõ to

” ANh đến đây làm gì vậy, Yuu?

”

” Chát!

” Yuu đập tay vào đầu nó còn mạnh hơn cả cái ông già kia đập bàn. Con người bạo lực thế đấy

” Cô có biết chiều nay xuất quân rồi không hả? Bộ cô bắt mọi người đợi cô hả? 5

nữa phải đến tập trung! Ai bảo cứ thích đi cơ!

”

Xuýt xoa cái đầu đáng thương của mình, tôi tức giận, hét toáng lên

” Này! ANh vô lí nó vừa vừa thôi! Ai cho anh đánh tôi đau thế hả?

” Tuy vậy, đáp lại thái độ tức giận của tôi, hấn chẳng có vẻ gì là lay chuyển cả. Thậm chí hấn còn rất rất bình tĩnh (nói tổng ra là từ đầu đến cuối lạnh lùng hết biết), không trả lời tôi, cũng chẳng thèm liếc tôi lấy nửa cái. Rõ ghét mà! Tại sao tôi cứ thích nhắc đi nhắc lại câu này nhỉ? Nhưng mà

” Nếu không phải anh đã ba lần bảy lượt giúp tôi thì... grừ... grừ

” *_*

” Oh!

" Cái mồm của tôi há hốc ra khi vừa đến doanh trại (nếu cái này được gọi là doanh trại). Cái gì mà doanh vs chả trại chứ? Một đồng hồ tạp + linh tinh, vớ vẩn không chịu nổi. Nào là đất đá (không phải đường đâu à nha), rồi là lều trại (sao không xây nhà?) rồi ngựa nữa (ô tô thì sao?) và cách ăn mặc + sinh hoạt của quân lính tựa như thời napolêông cưỡi chuồng -,- có nghĩa là thô dân, là thiếu văn minh, là không hiện đại đó.

" Đây... là... đây hả?

" Tôi lấp bắp, răng đánh vào nhau cầm cập, suýt nữa thì cắn đứt cả lưỡi.

" Hử?

" Bên cạnh, Yuu nhìn nó chưng hửng

" Không phải đây thì là đâu?

". Chời ơi! Hấn đang trêu ngươi tôi hả? Cái địa ngục này thiếu gì công nghệ mà phải ở cái nơi hoang tàn đến con Kiki nhà tôi nó còn không ngu đến nỗi xây nhà ở đây ấy chứ! -,- À! mà con Kiki của tôi không có ở đây nên tôi nói phét vậy thôi, chứ nếu muốn biết thì bao giờ phải hỏi nó lại ^-^

" Nhưng... thế... thế.... sao nguyên thủy thế này?

" ?Tôi cuối cùng cũng tìm được cái danh từ (hay là động từ nhỉ?) thích hợp trong cái đầu kiêm cái tự điển nhỏ bé ngốc nghếch của mình. Dù rằng tôi thích dùng những tính từ mạnh cổ xưa, đồ đá, dã man, đánh đồng tâm lí hơn như kiểu

" hoang mạc, khỉ ho cò gáy

" nhưng mà dù sao tôi cũng cho rằng mình nên ăn nói cẩn thận hơn chút. Nếu tôi có gây sự gì ở đây, không chừng cái bọn bầu châu kia sẽ cho tôi chết hi sinh trên trận mạc như chơi dù tôi võ công đầy mình. Thì một chọi nhiều không chết cũng die mà!

" Đúng!

" Yuu nhìn tôi như thế

" Cô bị ngu hay sao mà thắc mắc zậy hả?

" Phải! tôi sắp ngu thật rồi! Không máy tính, không điện thoại,...thì chẳng mấy chốc tôi sẽ trở thành người nguyên thủy, lúc nào cũng ú ớ

" hú hú óa óa!

" như trong phim tazan mất thôi! -,-

Ốn! ớn hết biết! cứ hình dung cảnh uống nước sông, tự giặt quần áo, tự nấu ăn, tự.... rồi cả cưỡi ngựa nữa là tôi sợ kinh khủng. Gì chứ mấy cái đó tôi đã từng làm qua bao giờ đâu! Mà có làm rồi thì tôi cũng không ngu gì mà làm thêm lần nữa -,-

Đúng lúc tôi còn đang lúng túng thì một con ngựa được dắt ra trước mặt tôi

" Cô ngồi lên đi! Chuẩn bị xuất phát!

" Yuu đã ngồi trên con ngựa bên cạnh từ lúc nào. Ơ! Mẹ ơi!Thật là con phải cưỡi cái con vật nhơ nhớp, à không, con vật có màu nâu đen, biết ăn và biết thải phân ra ngoài môi trường hả? Huhu! Sao không dùng ô tô cơ chứ? Một cái ô tô thì có chết ai đâu mà sợ!

" Sao... không dùng ô tô vậy?

" Tôi quắc mắt hỏi Yuu như là hấn có tội và tôi là người hỏi tội hấn vậy.

" Cô bị ngốc hả? Đi ô tô thì xăng đâu mà đi?

" Hấn nhìn xuống tôi, ánh mắt như thế

” cô đúng là hết thuốc chữa. Đúng vậy! Tôi hết thuốc chữa thật rồi! Đánh nhau thì không có sợ, nhưng leo lên con ngựa kia thì chắc tôi sợ chết mất! Thà làm quả phụ, thà sống trong cái hậu cung kia cả đời còn hơn!

” Ẹp! Sao cái ông vua ông kiệt sĩ thế nhỉ? Sao ông không... cho thêm một đội quân theo sau để... bê xăng phục vụ cho công tác chiến đấu? (đứa nào ngu đây?) Mà hay là ông ấy bay thả vài quả nguyên tử xuống là giặc chết hết, cần gì phải đánh, đúng không?(suy nghĩ tôi ngây thơ lắm! bạn đừng trách tôi nhé!)

” Leo lên đi!

” Yuu thúc giục. Tôi nhìn hấn như van vãn

” anh ơi tha cho em

”, nhưng cuối cùng, khi biết rằng ánh mắt mình không có một chút tác dụng nào, tôi leo lên con ngựa một cách chật vật nhất có thể. Và cảm giác chông chênh hiện ra ngay từ những bước đầu của con ngựa. Oái! Tôi ôm chặt cổ nó, sợ hãi, run lên bần bật. trông tôi như con kaola đang ôm thân cây trong cái bánh kaola nhưng vấn đề là khi cái cành cây đó đặt ngang cơ ả! chắc! Đầu óc ngu nên so sánh cũng ngu. Nói đại là giống như tôi đang ôm vào một cái cành cây nằm ngang để sinh tồn đó! *.*

Khi mà tôi còn đang bận... sợ thì hàng loạt những tràng cười man rợ hiện lên. Cái bọn chết bầm kia mắc cớ gì mà dám cười tôi cơ chứ? Bọn nó phải biết là... là.... Ôe! Bên cạnh Yuu cũng đang bùm miệng cười. Mất mặt! Mất mặt quá!

” Nắm lấy dây cương nè!

” Yuu đỡ tôi dậy, một tay đưa cho tôi cái dây cương, một tay giữ dây cương của mình. hơ hơ! Thái độ của hấn.... lạ! lạ quá! Tôi bị làm sao vậy nè? Giống như là tôi vừa chạm vào dòng điện vạn vol (nói thế cho nó ác chứ ngàn vol ít quá) vậy -,-

Chạm vào cái dây cương mà tôi lạnh hết cả sống lưng. Mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau chảy ròng ròng. May mà cuối cùng thì mọi việc cũng ổn. Phù! Người ta bảo

” ở ống thì tròn, ở bầu thì dài

” (tôi ngu ca dao tục ngữ hết biết) nên dù có phải sống ở cảnh nguyên thủy này, tôi cũng phải sống thôi! Thích nghi! Thích nghi! Thích nghi! Tôi còn phải trở về tận hưởng cuộc sống nữa cơ mà!

13. Chương 13

CHAPTER 13: Bàn mưu tính kế

Sau một hồi ổn định lại, cuối cùng tôi cũng có thể cười con ngựa một cách

” ngon lành cảnh đào

”. Vừa đi, tôi vừa hỏi hấn

” Này! Thế chuyện cưới xin anh định tính sao đây? Hết ông anh rồi đến ông em! Tôi thật sự sợ hoàng cung của các người rồi đó!

”

Hấn nhìn tôi, quay mặt đi hướng khác

” Thực ra vì tôi nhận cô là người yêu, cô cũng vậy, bà già kia tăng bốc thêm nên... Mà cô sợ hoàng cung hả?

” Xem chừng hấn cũng đã biết điều hơn lúc trước, tỏ ra thân thiện hơn nên tôi cũng cười

” Ừ! Tôi ghét cái nơi cứ chẳng chịt đường đi nước bước, rồi chưa kể là những người trong đó rất... anh không thấy sao? Mụ thái hậu đó, rồi cả cái tên chết bầm kia nữa...

” Tôi làm bầm **** rửa.

” Uhm...

” Hấn không nói gì

” Nhưng chuyện hôn ước lần này, có lẽ không có cách nào cứu vãn đâu!

”

” cái gì?

” Tôi hét toáng lên

” Nói như vậy mà anh cũng nói được hả? Bộ anh không biết là chỉ có những người yêu thương nhau mới lấy nhau hả?

” Tôi cần nhần. Cái thái độ của hấn cũng làm người ta tức lắm cơ! Chẳng có chút cảm xúc gì cả. Cứ như thể là ba hấn sắp đặt cái gì là hấn sẽ là y như vậy vậy. Thế thì khi cha hấn bảo hấn... ăn cỏ hấn cũng ăn hả? Cho đột biến gen thành ngựa luôn -,-

” Thế cô muốn kết hôn với tôi hay Shin? Mụ già đó đã chấm cô rồi! Tốt nhất là cô nên cẩn thận! Ngoài tôi ra, không ai có thể giúp cô đâu!

” Hấn vẫn chẳng thèm nhìn tôi mà nói nữa. -,-! mà hấn nói đúng! Mụ già đó đời nào tha cho tôi! Có khi mụ ta lại bắt tôi thành phi tần thất sủng, sống cả đời như không chồng ấy chứ!

” Ummm...

” Tôi khẽ gật đầu.

Sau một thời gian dài đi ngựa, cuối cùng chúng tôi cũng đến nơi đóng quân. Cái ý nghĩ rằng nơi đó sẽ hiện đại hơn chút của tôi đổ vỡ hoàn toàn khi đó chỉ là một bãi đất trống không hơn không kém. Thậm chí còn không có nổi mấy cái chòi nữa. Nghĩa là chúng tôi phải tự lập chòi.

nói là chúng tôi chứ đời nào họ bắt tôi lập chòi! tôi chỉ việc ngồi chơi, gặm nhấm gọi snack mặc cho họ thích làm gì thì làm. Miễn là có chỗ chui ra chui vào là được. Rõ ghét! sao đời tôi khốn khổ vậy nhỉ?

” Bốp!

” Khi tôi còn đang gặm nhấm snack như một con chuột thì cái đầu tôi đã sưng lên nguyên một quả ổi vì bị đánh. Tôi quắc mắt nhìn kẻ tội đồ vừa gây ra cái tội lỗi mà có chết tôi cũng không bao giờ tha thứ kia.

” Sao anh đánh tôi?

” Tôi gần như gất lên.

” Cô không ra dựng trại là sao hả? Đang làm cái gì mà mờ ám vậy?

” Hấn nhìn tôi mà mặt lạnh như một tảng băng. Amen! Bây giờ ăn snack cũng là một việc làm mờ ám cơ đấy! Chắc với tên này thì có gì là không mờ ám đây?

” Tôi đang ăn snack!

” Tôi nhìn hấn, bĩu môi

” Mà theo tôi thì ăn snack không phải việc - làm- mờ - ám đâu!

”

” Snack?

” Hấn nhìn tôi như thể

” snack là cái gì hả trời?

” rõ khổ! Nguyên thủy như hần nên mới có cái vụ cầm trại ở nơi khổ ho cò gáy này đây mà! Nản thật là nản! Biết thế tôi ở quách trong cung ngồi xem ti vi đến cuối đời cho rảnh nợ == À mà quên mất! hần hỏi tôi snack là cái gì hả? -,- giải thích thế nào đây? Tôi cũng chẳng biết nữa! Snack thì là snack chứ là cái gì đâu! Rắc rối!

” Uhm.... snack đó!

” Tôi gạt gù như mình hiểu biết lắm, chìa cái gói snack to thùng ra

” Anh ăn không?

”

Hần nhìn tôi, đưa tay cầm gói bim bim một cách thận trọng nhất có thể. Ôi trời đất ơi! bim bim của tôi chứ có phải bom đâu mà thận trọng vậy? Bộ hần nghĩ bim bim cũng là một vật khả nghi và ăn bim bim là một việc khả nghi hả? Nhìn cảnh anh ta thận trọng đưa miếng snack khoai tây ngon lành vào miệng mà tôi nuốt nước bọt đánh ực. Không biết anh ta có sinh nghi đến lỗi nghĩ rằng tôi cho chất độc vào đó không nhỉ? Biết đâu đây! -,- cái tên nguyên thủy này....

” Cô thích ăn cái thứ vô bổ này hả?

” Câu nói của hần như cái búa tạ giáng vào đầu tôi. cái gì cơ? Món snack thân yêu, món ăn ruột của tôi lại bị hần nhận xét là vô bổ sao? Rút kinh nghiệm. Rút kinh nghiệm. CẮT đời tôi sẽ không bao giờ mời hần ăn uống cái gì nữa! Lòng tốt đúng là không đúng chỗ mà! Nói thì thế chứ cái tên Yuu này cũng tốt lắm đó chứ bộ! Hần cứ ra vẻ ta đây quyền lực nhưng thực ra hần lúc nào cũng cho người canh chừng, bảo vệ tôi, chẳng cho tôi đụng ta đụng chân vào thứ gì cả. CỐ phải hần đoán được rằng tôi làm gì là hỏng đấy rồi không nhỉ?

Tuy vậy, tôi lại không thích cái cảm giác được che chở như một con búp bê trong lồng kính. Nó làm cho tôi thấy mình yếu đuối và lệ thuộc vào người khác. Thậm chí, đôi khi hần còn hơi gắt gao nếu tôi dỏ chứng đòi đi chơi lung tung.

Tối, tôi tự cho phép mình đi như con loăng quăng trong doanh trại. không khí của quân lính có vẻ không được vui cho lắm.

Tôi cảm thấy... hình như trận chiến này rất nguy hiểm. Giống như khuôn mặt của đàn em tôi lúc tôi suýt mất mạng sau một trận đánh nhau thừa sống thiếu chết. Dùng cái tai cú vọ của mình, tôi thập thò như bóng ma trong đêm, nhưng thực ra là đang thu thập tin tức.

” Nghe nói bọn chúng rất đông!

” Một người nào đó thở dài ai oán

” Dù tướng quân có giỏi đến mấy cũng...

Một tên khác chen vô

” Uhm....Nhưng dù sao cũng chết. Chết cho oai hùng chứ!

”

Ý bọn họ là.... lần này cuộc chiến rất cam go sao? Thảo nào mà hần chẳng cho tôi đi ra khỏi doanh trại bao giờ cả. Hơn nữa, không khí doanh trại lúc nào cũng im ắng, lạnh lẽo và tướng quân thì căng đầu với mấy cái đường đi nước bước gì gì đó.

Hay thật! Không hiểu sao tôi thấy sợ. Giống như là sợ mất một thứ gì đó.

14. Chương 14

CHAPTER 14: Hãy Trở Về Đi!

Đêm, tôi lặng lẽ đi ra chỗ hồ nước nằm cạnh doanh trại.

Tôi rất thích nơi này vì chẳng có ai thềm bén mảng đến đây cả. Thò chân ngâm vào làn nước mát, tôi khẽ hát một bài hát mà tôi rất thích khi còn sống. Tôi chẳng nhớ lời như thế nào nữa, dù đã hát khá nhiều lần, hay đúng hơn là trình độ tiếng anh của tôi không đủ để hát được bài đó. chỉ đơn thuần là ậm ờ theo nhạc mà thôi.

” Cô có biết nơi này nằm ngoài phạm vi doanh trại không?

” Một giọng nói vang lên, uy quyền nhưng cũng lộ rõ vẻ tức giận. Nói đúng hơn là nghe giọng nói cũng biết anh ta đang bốc hỏa đến thế nào.

Tôi khẽ quay lại, cười

” Tôi biết, nhưng nơi này vốn rất yên tĩnh mà!

”

Ngồi xuống bên cạnh tôi, anh ta khẽ lẩm bẩm

” Đừng nghĩ rằng những gì cô nhìn thấy tưởng rằng yên bình cũng yên bình như vẻ ngoài của nó!

”

Đừng nghĩ rằng những gì cô nhìn thấy tưởng rằng yên bình cũng yên bình như vẻ ngoài của nó? Ý anh ta là... trận chiến này sẽ dữ dội hơn so với vẻ ngoài thanh bình này rất nhiều?

Tất nhiên tôi không ngu gì mà để lộ cho anh ta rằng tôi đã hiểu hết tất cả những gì anh ta nói. Có vẻ vang gì khi mà mình là kẻ hóng hớt đi nghe trộm người khác cơ chứ?

” ANh nói gì cơ?

” Tôi hơi cười.

” Cô đóng kịch tẻ lắm đó!

” Giọng Yuu trầm, buồn

” Cô biết hết rồi phải không? Tôi cũng đoán được vậy từ cách đây hai ngày rồi! Cô lúc nào cũng có tài hóng hớt hơn người mà!

” Anh ta nói giọng buồn buồn mà sao cái đầu tôi vẫn không tránh được ý nghĩ rằng anh ta đang mỉa mai, đang chê trách mình nhỉ?

” Có sao đâu! Tôi chỉ vờ vậy cho anh yên tâm thôi! tin tôi đi! Chúng ta nhất định sẽ thắng mà!

” Tôi cười rõ tươi. sao lại không thắng chứ? có tôi ở đây thì liệu có thể không thắng sao?

” Cô lại đóng kịch đó à? Tôi đã nói là cô rất tẻ mà!

” Hắn ta không nhìn tôi mà nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Tôi cười méo máo rồi bỗng chốc im lặng. Cái tên điên này! Tại sao lúc nào hắn ta cũng nhìn rõ tâm can tôi đến vậy cơ chứ?

” thực ra lần này không phải là không thể thắng. Nhưng khả năng thắng trận là rất nhỏ. về cả số lượng và chất lượng, chúng ta đều thua kém quân địch.

” Anh ta nhìn tôi, giọng nói đều đều như thể đang nói về chuyện của một người khác.

Mà thôi! không quan tâm đến cái tên hâm đơ mặt lạnh này nữa! Tôi nằm xuống, gác đầu lên tay, chỉ trở về phía bầu trời sao

” Anh nhìn coi bầu trời đêm nay đẹp chưa kia!

”

Hắn không nhìn về phía tôi chỉ, mà dường như đang nhìn tôi. Ôi nóng gáy quá!

” cô nhớ lần đầu tiên gặp cô chứ? CỐ người bảo với tôi rằng cô là khắc tinh của một con quỷ nhỏ, nên đích thân tôi phải canh chừng cô. Sau đó thì giúp đỡ cô. Và không biết từ bao giờ nữa.... Tôi đã....

” Hấn nói đến đây thì im bặt như thế

” biết thế đủ rồi! Đừng tò mò quá nhe em!

”

Tôi ngồi bật dậy

” Anh làm sao?

” Hình như tôi đang mong chờ một câu trả lời, giống như câu trả lời mà tôi nghĩ trong đầu

” Tôi yêu em

”. Trời ơi! sao dạo này đầu óc tôi lại đen tối thế nhỉ? Cái gì mà yêu đương chứ? Không thể! Không thể nào!

” Yến à! Ngày mai, cô hãy trở về đi nhé! Cô không thể tiếp tục ở đây nữa! Đưa cô đi chỉ là lấy vãi thần che mắt thánh, bây giờ, đến lúc cô phải rời khỏi đây rồi!

” Hấn nhìn tôi, ánh mắt buồn kinh khủng.

Im lặng. Im lặng. Im lặng.

Tiếng ve rả rích. Tiếng côn trùng. Nhưng tuyệt nhiên không có một tiếng trả lời.

” Không được!

” TÔI lắc đầu nguây nguẩy

” ANh vẫn chưa trả lời tôi cơ mà! vả lại.... nguy hiểm vậy... không thể để anh ở lại!

” Không hiểu sao nước mắt tôi cứ ứa đầy trong khóe mắt như chực tuôn rơi. Không được! Không được khóc! Sao mà mày yếu đuối quá vậy, Hoàng Yến!

Hấn nhìn tôi, ánh mắt triu mến, khác hẳn so với ánh mắt hấn nhìn tôi lúc trước

” Hãy ở tạm trong cung của tôi. Khi tôi trở về, sẽ cho em câu trả lời! Nhất định, sẽ trở về!

”

Một câu nói. Một câu nói. Một câu nói đầy sự hiên ngang và ra lệnh. Một câu nói chất chứa đầy tình cảm. Và một câu nói khiến tôi tin tưởng.

Vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán vào sau mang tai cho tôi, hấn khẽ cười

” Nhất định tôi sẽ trở về! Nhưng phải hứa, ngày mai em rời khỏi nơi đây. Hứa nhé!

”

Tôi mỉm cười, không biết vì sao nữa.

” tôi hứa

”. Vô thức, như được lập trình sẵn, tôi đứng dậy, trở về chòi của mình thu dọn hành lý.

Nước mắt. Từ đâu nước mắt cứ tuôn rơi.

Tôi sợ. Sợ mất mát lắm! Hình như Yuu là một cái gì đó rất quan trọng với tôi. Không! Không thể mất hấn được! Không thể!

Nhưng tôi đã hứa rồi mà! Vậy thì tôi sẽ về, và sẽ chờ đợi Yuu trở về.

15. Chương 15

CHAPTER 15: Trở Về

Đã hơn một tuần từ ngày tôi trở về mà vẫn chưa nghe thấy tin tức gì từ chiến trường. Cái tên đáng ghét đó, tại sao nhất định hắn chưa chịu trở về cơ chứ? Hay là...

Không! Không thể nào! Nhất định Yuu sẽ trở về mà! Hắn còn nợ tôi một câu trả lời. Đúng! nợ tôi một câu trả lời.

Mới có một tuần mà tôi đã bỏ hẳn được cái tính ngủ nướng, đo giường muôn đời không chứa nổi của mình. Thay vào đó, sáng nào tôi cũng dậy thật sớm và đưa mắt hướng về một nơi vô định.

Kì lạ là lần nào tôi cũng nhìn thấy hắn.

Ha ha! Lạ lắm phải không? Tôi điên! Điên thật rồi!

” Cô không ngủ nướng à?

” Một giọng nói vang lên đầy ân cần.

Có lẽ nếu như bạn không phải là tôi thì bạn sẽ đoán giọng nói đó là của một người tốt bụng nào đúng, như Yuu chẳng hạn, phải không? Tuy nhiên, Yuu của tôi vẫn chưa trở về, và người hỏi tôi là Shin.

Không hiểu sao, từ khi tôi trở về cung, Shin tốt với tôi một cách lạ thường. Không thái quá, nhưng cũng không mờ nhạt, đủ để tôi cảm thấy sự ấm áp trong trái tim nhỏ bé của mình.

Tôi khẽ mỉm cười

” Anh không đi với con ti... à nhầm, không đi với cô gái ấy à? Sao bảo hôm nay hai người đi chùa chiêm gi mà?

”

Hắn nhìn tôi, rồi quay ra hướng khác, bứt một cành hoa, giọng nói đầy tức giận

” Tôi đã bảo là tôi đá cô ta rồi mà! Giờ thì tôi chẳng cần cô ta nữa! Cái loại con gái gì mà mê tín, không nhèo.

” Tuy vậy, hắn có tức giận thế, tức giận nữa thì cũng chẳng được cái ích gì cả. Tôi không những không đồng cảm với hắn mà còn đang rất tức giận. Cái cành hoa hắn hái... chính là ở cái cây mà tôi trồng từ ngày xa Yuu đến giờ. Nó là nơi chất chứa nỗi niềm của tôi, nó là nơi gửi gắm mong muốn Yuu trở về của tôi. Vậy mà có kẻ nhẫn tâm giẫm đạp cái cây xinh đẹp, đáng yêu đó.

” Anh bỏ tay ra! Ai cho anh ngắt hoa ở cái cây đó hả?

” Tôi gất ầm lên.

” HỒ? What?

” Hắn trở mắt nhìn tôi kinh ngạc

” có mỗi cái cây, làm gì phải tức giận vậy?

” Cái tên này tuy hắn có tốt thế nào thì muôn đời bản tính vẫn thô lỗ, cục cằn như vậy. Chồng nạnh, tôi gần giọng

” Này nhá! Cây người ta là cây vàng cây ngọc chứ không phải cây bình thường đâu à nha!

”

” Thì cây vàng cây ngọc tôi mới chạm vào, chứ không thì đừng hòng nhá!

” Hắn nhìn tôi đầy thách thức. Aish! Cái tên này! Hắn là chúa cái cùn mà! nói thì hay lắm đấy, hay đến nỗi tôi muốn đánh chết hắn ấy chứ!

” Này! Thế anh có muốn tôi bẻ cái tay ngọc ngà của anh như cách anh bẻ cái cây vàng ngọc của tôi không?

” Tôi nhìn hắn phần nộ, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống (tôi đoán vậy).

” Con gái thô lỗ như cô thì ai dám yêu chứ?

” Cái tên đáng ghét ấy vừa quay lưng bước đi, vừa lẩm bẩm đủ để cho tôi nghe rõ từng chữ. -0 Hắn nghĩ tôi bị điếc, hay hắn đang cố tình trêu tôi đây hả trời? Thật là tức, tức, tức chết mất!

Đúng lúc tôi còn đang nhìn theo cái bóng của hắn với ánh mắt hình tên lửa đạn đạo hạt nhân, khi mà tôi còn đang gặm nhấm sự tức giận thì hắn quay phắt lại, mỉm cười

” Yên tâm đi! Yuu nó bắt cô về đây vì nó lo cho cô thôi mà! rồi nó sẽ trở về! Tôi cũng biết nó là ân nhân của cô, nhưng không cần thiết phải lo lắng đến thế đâu! Cô nên nhớ rằng nó là niềm tự hào của cả một cái địa ngục đó!

”

Tôi khẽ mỉm cười. Đôi khi cái tên này cũng biết cách an ủi người khác ra phết đó chứ nhỉ! Nhưng hắn vừa nói gì cơ? Ân nhân hả? Nếu tôi chỉ coi Yuu là ân nhân thôi, thì có lẽ tôi vẫn đang đo giường cơ. Phải! Hình như... tôi đã yêu hắn rồi! Hắn lạnh giống như một tảng băng vậy, nhưng lại rất biết cách chăm sóc người khác. Giống như một chiếc kem, rất lạnh nhưng lại có vị ngọt ngào, ăn xong còn cảm nhận được sự ấm áp nữa. Và có lẽ cũng chính vì thế mà tôi yêu hắn!

Hơn ai hết, tôi biết rằng hắn sẽ trở về, bằng mọi giá. Vì hắn vẫn còn nợ tôi một câu trả lời cơ mà!

16. Chương 16

CHAPTER 16: Gia Đình Đoàn Tụ

Một ngày buồn chán như bao ngày khác, tôi dùng laptop để xem phim. -,- Rõ chán! Dưới địa ngục không liên thông với trần gian nên phim cũng là do những diễn viên ở dưới này đóng, có nghĩa là những người đã chết đóng. Mà những người đã chết toàn mấy cái ông bà từ thập kỉ 90 chứ có phải được trẻ đẹp như dàn sao Kpop đâu! Ôi! Sao mà tôi nhớ anh Jang Geun Suk, nhớ Big Bang thế nhỉ? Chắc khi tôi gặp lại họ thì họ cũng già lắm rồi! huhu! Nản, nản quá!

Đúng lúc mà tôi đang ngáp ngắn ngáp dài, ngáp to ngáp nhỏ thì cung nữ ở bên ngoài gõ cửa

” Quý phi! Có ba người đến gặp người ạ!

”

Đang chán nên tôi cũng chẳng muốn xem phim mãi. Tôi uể oải đáp

” Rồi! Cho họ vào đi!

”

Cánh cửa ngay lập tức mở ập ra tạo nên một tiếng động có thể nói là còn kinh hơn một quả bom nguyên tử rơi xuống cái phòng tôi ngồi. Và nhanh như chớp, ba bóng đen lao vào tôi

” YẾN NHÌ! MẸ NHỚ CON LẮM!

”;

” YẾN NHÌ! BA XUỐNG VỚI CON NÈ!

”;

” Noona! Lâu không gặp!

”

Chưa hiểu ra cái mô tê ắt giáp gì cả, tôi đã bị ôm đến nghẹn cứng cả cổ.

” Mọi người.... để... cho.... con... thở!

” Tôi mệt mỗi thở dốc.

Vâng! Chắc bạn cũng đoán ra ba người đó là ai! Ai có thể gọi tôi là con cơ chứ, ngoài ba mẹ tôi, và thằng em trai ngoan hiền. Ấy! Khoan đã! Đây là địa ngục mà! nói vậy là... họ đều chết cả rồi hả? Thật là....

Tôi còn chưa kịp mở miệng bày tỏ sự thắc mắc của mình thì ba đã đập vai tôi, ánh mắt đầy tức giận

” Đừng tưởng chết rồi mà làm biếng nha! Mới có mấy cái ôm mà người đã mềm nhũn ra như cọng bún vậy! Con thật là.... may mà ba xuống sớm dốc thúc con đây nha!

”

Bên cạnh, mẹ tôi nhìn tôi, nghẹn ngào lau nước mắt (có cần cảm động đến vậy không nhỉ?)

” Ông phải thông cảm cho nó chứ! Không ngờ con có thể trở thành quý phi! Mẹ thật là không ngờ đó!

” Vâng! Hóa ra là vậy! Chắc bà tưởng con gái bà đã tu tâm tĩnh dưỡng, quyết tâm học mấy cái nữ công gia chánh vớ vẩn đây mà!

Bấy giờ, thằng em tôi chồm lên, vỗ vai tôi

” Không ngờ chị lại xinh thế này! Đúng là người đẹp vì lụa!

” nó còn chưa nói hết câu, tôi đã nhảy chồm chồm vào mồm nó ngồi như con cóc cụt, phồng mang trợn má

” Ý mày là chị mày xấu nhưng vì ăn mặc đẹp mới đẹp chứ gì! Mà ai ày đập lên vai tao như thế, cái thằng chết dẫm này!

”

Bình thường, thấy tôi nổi sung, nó sẽ chạy bay biến. Nhưng nó chỉ nhếch môi cười, đập thêm vào vai tôi.... vài cái nữa

” BÀ chị làm gì nóng vậy?

” Vâng! Thế đấy! Ất hẳn là chiến lược nuôi dạy thằng pê đê thành mafia của ba tôi đã thành công. -,- Thảo nào nó gan thế! Mà trông đạo này nó cũng bánh bao, hào hoa ra phết ấy chứ nhỉ!

Chợt nhớ ra vấn đề chính, tôi quay qua mẹ

” Mà vì sao mọi người chết vậy?

” Sở dĩ tôi hỏi mẹ bởi vì hỏi ba tôi thì vốn bệnh nghề nghiệp, huyên hoang nó quen, ba tôi kiểu gì cũng bốc một phát lên đến trời. ví dụ như

” Ba một chọi 1000 nên bị đánh. Nhưng là chết dưới tay thằng duy nhất còn sót lại. Lúc đó ba mệt quá!

” -,-! Thế đấy! Vì là mafia nên ba tôi nói vậy lấy uy mà! Nhưng trong trường hợp này, tôi không thể nghe những lời nói

” một tắc lên đến giới

” được! Cái tôi cần biết là sự thật cơ!

Mẹ tôi vẫn sụt sịt khóc, tiện tay hỉ mũi luôn hai ba cái mà vẫn không nói được gì cả. Rõ khổ! Bạn nhìn ba mẹ tôi là biết vì sao tính tình tôi cứ thay đổi liên tục như con tắc kè bông rồi đấy! Sự mạnh mẽ của ba với sự e thẹn của mẹ dung hòa tạo nên tôi, nhưng thực ra là chưa tan hết nên nó cứ đánh nhau bồm bộp trong dòng máu nóng của tôi ấy mà! ^-^ Không biết cách lí giải này có khoa học không nhỉ?

Chẳng đợi mẹ tôi.... hỉ mũi thêm vài cái nữa, ba tôi cướp lời

” Một bang mafia rất mạnh vì thù oán với chúng ta nên đã cho 1000 quân đến đánh. Chúng ta thoát, nhưng công ty bị phá sản. Sau đó thì bọn chúng hèn hạ cho người đốt nhà chúng ta, thành ra chết cháy thể này đây!

” Vâng! chẳng biết nên hiểu ba tôi thế nào nữa! Tôi nên hiểu là

” một bang mafia đối địch đã cho người đốt nhà ta

” hay là

” một bang mafia đối địch đã cho người ám sát đây?

”

Đúng lúc tôi còn đang thắc mắc đủ thứ thì thằng em tôi đã giải đáp tất cả

” Sao ba nói vậy? Chẳng phải ba kêu cả nhà lên tầng 10 đốt lửa nướng thịt sao? Rồi ba hậu đậu làm cháy nhà, cả ba chúng ta chết cháy, không phải vậy hả? Ba đã hủy hoại cả cuộc đời thanh danh đang sáng lạn phía trước của con!

”

Ra vậy! hóa ra là từ ba mà ra hết! Thấy chưa! Tôi đã bảo ba tôi không bao giờ chịu nhận lỗi lầm về phía mình cơ mà! Đó cũng là một phần lí do vì sao tôi bướng bỉnh, lúc nào cũng cho rằng mình đúng *-*

” Thế mọi người xuống đây từ bao giờ vậy?

” Tôi quay qua hỏi ba. Chắc cái này thì ông không bốc được nữa đâu!

” Hai ngày rồi!

” Ba tôi trả lời gọn lỏn, tay phì phèo điệu xì gà (ông chết cháy mà không biết sợ hả? Cẩn thận đốt cả cái hoàng cung này ấy chứ!)

” Thế ba mẹ lương cao không?

”

Mẹ tôi nghe xong thì òa khóc, sụt sịt mãi. cuối cùng, mẹ tôi mới nói

” Ba mày vẫn làm mafia đây thầy! thiếu gì tiền!

” Mafia, cái từ đập chan chát vào tai tôi. Ba lại làm mafia hả? Ôi! tôi thấy thương tiếc cho thằng em trai quá! Nhưng khi tôi quay ra nhìn nó, thấy nó đang.. vênh mặt tự đắc, ra thể ta đây.

Mới có mấy tháng không gặp mà nó thay đổi đến chóng cả mặt!

Một lúc sau, thằng em tôi mới bắt đầu lí giải vì sao nhà tôi lại có thể làm mafia dễ dàng vậy. Hóa ra là vì tổ tông gốc rễ cả họ tôi vốn đã là mafia rồi, nên bây giờ ba xuống đây làm mafia luôn cho tiện, vả lại làm mafia kiếm được rất nhiều tiền. He he! hóa ra dòng họ tôi cũng giàu từ trước rồi. Hay thật! -,-

Sau khi vừa lí giải xong thì ba tôi nhận được điện thoại, cùng thằng em hùng hổ lao về công ty mafia, còn mẹ tôi sau đó cũng đi luôn thành ra tôi chỉ còn có một mình. Chẹp! Khổ thật đấy! Bạn đã thấy tên mafia nào chết vì nướng thịt chưa? Bây giờ thì bạn thấy rồi nhá!

Tôi tự hỏi nếu tổ tiên mình biết chuyện này thì họ có xấu hổ về ba tôi không nhỉ? Mặc kệ! Dù gì thì ba tôi vẫn giàu như thường. Chỉ lạ là tại sao thằng em hiền lành cục thịt của tôi lại trở nên thay đổi nhanh đến vậy. Từ một đứa đầu nằm, đeo cái kính to tổ chẳng, trái ngược hẳn với tôi (thì tôi có học đầu mà cận. Không cận thì đeo kính làm gì? Vả lại, có nhiều tiền, giao du bạn bè, đầu tóc tôi cũng mát lăm chứ bộ!) mà nó trở thành một đứa công tử hào hoa bóng bẩy kinh khủng. Quả đầu nằm cắt đi thành mái chém, dựng lên như quả chôm chôm. Nó còn dùng kính sát trùng nữa. -,- Thế là sau này tôi hết đường đèn ép nó!

Hồi xưa, tôi nhớ hồi xưa quá! Ngày đó, nó kém tôi 2 tuổi lặn mà tôi toàn bắt nó làm bài hộ thôi (vì học lực của tôi chỉ đến thế, thầy cô cũng chẳng dám bắt ép). Còn bây giờ, chắc nó chẳng học hành ra gì đâu! Chỉ khổ mẹ tôi! Bà cứ muốn con học hành giỏi mà kết cục lại ra vậy. Mà mặc kệ! Tại sao tôi phải suy nghĩ

nhiều làm gì nhỉ? Mẹ tôi chẳng phải cũng thay đổi không ít sao? Bà hình như còn nhuộm tóc và ép tóc nữa (óe). Mái tóc chổi cùn và khuôn mặt bầu bĩnh ngày nào đã được thay bằng một mái tóc tuyệt mỹ và một khuôn mặt trái xoan. Tôi đoán là bà đi thẩm mỹ viện! ^^ Cũng tốt thôi! Thay đổi một chút cho vui!

17. Chương 17

CHAPTER 17: Come Back

Đúng lúc tôi còn đang suy nghĩ mông lung thì tiếng một cung nữ nào đó hét toáng lên

” Hoàng tử, người đã về!

” kèm theo đó là tiếng vó ngựa gấp gáp. Yuu... Yuu trở về rồi sao?

Lao người ra cửa một cách nhanh nhất có thể, tôi bắt gặp Yuu đang ngã xuống nền nhà, người bê bết máu.

” Yuu à!

” Đó là những từ cuối cùng mà tôi có thể nói được. Và nhanh chóng nhất có thể, tôi cho người đưa hắn vào cung.

Yuu nằm đó, người chẳng chịt không biết bao nhiêu là vết thương to vết thương bé, trông thật là thê thảm! Mà sao cái cung này chó chết thế nhỉ! Cứ nhất quyết không cho hắn đi bệnh viện, chờ bác sĩ đến băng bó cho. Nếu như là đến bệnh viện thì có lẽ mọi việc đã tiến triển tốt hơn rồi! Đôi khi hoàng cung cũng chẳng có gì hay ho cả! họ có nhiều tiền, nhưng không biết cách tận hưởng. Họ quá cổ lỗ sĩ và quan trọng việc lễ nghĩa. Chỉ khổ thân Yuu.

Nắm lấy lòng bàn tay hắn, tôi khê lăm bầm

” Phải tỉnh dậy, nghe chưa Yuu ngốc nghếch! Anh phải tỉnh dậy đó! Anh vẫn nợ tôi một câu trả lời mà!

” Không hiểu nước mắt đã rơi ra từ lúc nào. Tôi chỉ biết rằng trong đầu óc của mình đang vang lên câu nói của vị bác sĩ

” Vết thương khá nghiêm trọng. Chưa thể khẳng định là cậu ấy có thể sống hay chết!

”

Một ngày trôi qua.... và Yuu vẫn chưa tỉnh dậy.

Tôi nghe đâu đó trong trái tim của mình có tiếng rạn vỡ. Hình như... tôi đang lo sợ Yuu sẽ không tỉnh dậy nữa. Bàn tay hắn càng lúc càng lạnh, còn sắc mặt thì không tốt một chút nào cả. Tôi sợ... sợ lắm!

Không! Hắn sẽ tỉnh dậy, sẽ tỉnh dậy mà! Hoàng Yến à! Mày không nhớ sao? Hắn khỏe như trâu vậy đó! Lúc nào hắn cũng rất khỏe! Hắn luyện võ từ nhỏ! Hắn rất khỏe! Hắn sẽ tỉnh dậy, sẽ tỉnh dậy mà!

Một ngày nữa trôi qua.... Hắn vẫn nằm đấy, im lìm. Không biết bao nhiêu người đến thăm hắn. Họ đi qua, đi lại, hỏi han vài câu rồi trở về. Giống như là họ đang ngắm một bức tranh trong viện bảo tàng chứ không phải là họ đang thăm một người bệnh nữa. Giả dối! Tất cả là giả dối!

Mụ ta và Shin cũng đến thăm Yuu. Nhưng ánh mắt của cả hai như có dao găm vậy. Giống như là đang trù ẻo cho Yuu chết đi. Tại sao lại vậy chứ? Tại sao lại có thể như vậy chứ? Chẳng phải Yuu rất đáng thương sao? tại sao lại còn đối xử với hắn như vậy?

” từ giờ, đừng cho ai vào nữa!

” Tôi mệt mỏi nói với người hầu nữ. Cô ta khê đáp

” dạ, thưa quý phi

”.

Tôi sợ cái ánh mắt sẫm soi của những người đến thăm nhìn tôi như thế

” cô là quả phụ rồi nhá!

”. tôi sợ cái cách họ nhìn Yuu, cái cách họ trù ẻo hấn. Tôi sợ những gì họ mong muốn sẽ trở thành sự thực. Sợ thật sự! Một buổi sáng như bao buổi sáng khác lại đến. Vậy là thêm một ngày nữa trôi qua. Còn Yuu thì vẫn chẳng có gì tiến triển cả. Như một thói quen, tôi đưa mắt nhìn sang chỗ hấn như chờ mong một phép màu xảy ra. Yuu... Yuu... Hấn đâu rồi?

” Ê! Cô ngủ thế đủ chưa vậy?

” Tiếng nói lạnh lẽo vang lên kéo tôi ra khỏi cái mơ bồng bong xung quanh câu hỏi

” Yuu đâu rồi

”.

” Yuu!

” Tôi gần như hét toáng lên , chạy ra ôm chầm lấy hấn

” Hay quá! Vậy là anh tỉnh rồi!

”

Nhưng cái tên đáng ghét ấy thì hấn đâu có vui mừng như tôi!

” Aish! Đau quá! Cô định ám sát tôi hả?

” Hấn nói, giọng nói vẫn giống như ngày nào - một cục băng di động. Tôi hơi cau mày lại, nhưng rồi khẽ nhoẻn miệng cười. hấn đang bị thương tích vậy mà tôi ôm thế đúng là giết hấn còn gì!

” Anh tỉnh dậy là tốt rồi!

”

” Ồ! Tất nhiên tôi phải tỉnh dậy rồi!

” Giọng nói của hấn vẫn lạnh lùng, nhưng đã có chút gì đó ấm áp hơn, và hơi ngượng ngùng.

” Thế quân ta thua hay thắng?

” tôi nhìn hấn, hỏi.

” Uhm.... thắng.... nhưng gần như là chết hết!

” Hấn đưa mắt nhìn ra hướng khác. Tôi hiểu mà! Một vị tướng quân sẽ không bao giờ vui nếu như quân mình bị chết nhiều. Nếu không nói là người đó đang rất đau đớn.

Chợt nhớ ra một chuyện rất quan trọng. Tôi ngượng ngùng nhìn hấn

” Ê! Anh bảo khi nào anh trở về thì cho tôi câu trả lời mà!

”

” Câu trả lời? Ý cô là cái câu trả lời đó đó hả?

” Hấn nhìn tôi, rồi quay lưng đi ra hướng khác

” Giờ chưa phải lúc đâu!

”

Nhìn thấy hấn nuốt lời không nhắm mắt, tôi gầm gào âm ỉ cả lên. Và....

” Có phải anh yêu tôi không vậy?

” Không hiểu tại sao trên đời lại có thể có một đứa ngu và không biết xấu hổ là gì như tôi. Chắc tôi phải độn thổ đi mất! -,- Hay là tôi nên chết lần 2 đây? Tôi thật không còn bất kì mặt mũi nào mà nhìn hấn cả. Còn hấn thì đang nhìn tôi bằng ánh mắt

” cô nói ra không biết ngại hả? coi kìa! con gái con đứa mà...

”

Ồi! Chết mất thôi! Tôi cười ngô nghê như một con ngò

” à! Không có gì! Tôi đùa vậy thôi!

” và quay lưng bước thẳng đi. Tôi còn mặt mũi nào nữa mà ở lại nơi đây chẳng?

” Đúng vậy! Tôi yêu em!

” Một giọng nói vang lên, ấm áp. lạnh lớt như tiếng chuông cầu nguyện trong đêm giáng sinh. Lung linh như ngọn nến ngày sinh nhật. Ấm áp như cái lò sưởi đêm đông lạnh giá. Ồi tôi sến quá! -,-!

Hấn.... hấn vừa nói như vậy? Thật vậy hả? Hay là tôi đang mơ? Oh yeh! Chắc là mơ!

Tôi quay phắt lại, dụi dụi mắt nhìn hấn.

” Này! Tôi không đùa đâu!

” Cầu trời đây chỉ là một giấc mơ! À không! Cầu trời đây là sự thật! Hãy là sự thật, sự thật đi mà!

” Không! Tôi không đùa đâu! Tôi yêu em!

” Giọng nói vang lên chắc nịch, đầy tự tin, và cũng không kém phần ấm áp.

Tôi chạy đến, ôm chầm lấy hấn

” Yeh! VẬY là anh cũng giống tôi.

” Mặc cho tôi ôm hấn, hấn vẫn chỉ rên rĩ cái câu quen thuộc

” Em định ám sát tôi đấy hả?

”

” Bốp!

” Tôi đập thật mạnh vào vai hấn

” Anh thật là làm cho người ta cụt hứng!

” Hấn khẽ cười, chỉ nhếch mép thôi mà sao đẹp đến vậy

” Không nghe nói hết gì cả! Dù là bị ám sát dưới tay em, tôi cũng sẵn sàng chấp nhận mà!

”

18. Chương 18

CHAPTER 18: Dissapear

Bốn tháng sau...

Vết thương của Yuu đã bình phục hoàn toàn, và chúng tôi... đã chính thức yêu nhau. Hehe! Chuyện này cũng chẳng có gì to tát cả, nhưng nó cũng làm cho khối người đau tim đấy chứ! Ví dụ như bố và mẹ tôi thì ôm nhau nhảy cẫng lên

” thế mà cứ tưởng mày sẽ chống ề đến cuối đời

”-,- Còn chẳng em thì nhìn tôi như thế tôi đang nói phét

” người như chị mà cũng có người yêu hả?

”

Rõ khổ! Nhưng tôi cũng hiểu ọi người thôi! Bởi tôi vốn là kẻ bất trị, tự dừng lại... thành ra...

Dạo này, thành kiến của tôi với lão già - bố của Yuu- cũng vơi hẳn. Dù sao đi nữa thì đó cũng là một người ba khá tốt. Ông ta còn lo lắng cho Yuu từng chút xíu nữa. Và thành kiến đã biến mất hoàn toàn khi ông ta giắt áo ra đi, quyết định ở ẩn với lí do

” ta không muốn sống mãi trong vinh hoa phú quý. ta muốn được tự do

”

Tuy vậy, quan hệ giữa tôi, Yuu, Shin và Thái hậu vẫn chưa có gì tiến triển cả. Bà ta vẫn thường gây khó dễ cho chúng tôi. Ví dụ như chuyện chúng tôi chuẩn bị đính hôn và đã quyết định sẽ mặc váy cưới trắng tinh hiện đại. Còn bà ta? Bà ta bắt chúng tôi đóng thùng trong hai bộ quần áo truyền thống dày khực và xấu kinh khủng. Rõ nản.

Nói chung tóm tắt là mọi việc như thế đấy, còn hiện tại thì tôi và Yuu đang trên đường đi du lịch. ^-^ Tất nhiên đây là đề xuất của tôi, và Yuu chỉ là người chi trả tiền mà thôi (hehe!)

Điểm đến là thành phố Tử thần - cái nơi đã thu hút tôi bởi chính cái tên của nó ngay từ lần đầu tiên tôi nghe thấy. Mọi người bảo rằng tôi không đến đó, đặc biệt là khi hai người sắp cưới nhau vì sẽ có chuyện không hay, nhưng bạn biết đấy, giang sơn khó đổi, bản tính khó dời, tôi vẫn quyết định xách ba lô đi du lịch Death City. Nói thế cũng đủ rồi, vì bây giờ tôi phải trở về với thực tại đây!

Chiếc loa đáng ghét đã réo lên câu thông báo quen thuộc

” Chúng ta đã đến ga Tử thần. Yêu cầu những hành khách xuống ga thu dọn hành lí.

”

Vậy là nhanh như cách, tôi xách cái balô của mình, nhảy tót xuống khỏi tàu. Đằng sau, Yuu lù đù xách cái vali đo oạch, nhìn tôi bằng ánh mắt tức giận

” Bộ em hết trò hay sao mà đến thành phố tử Thần hả?

”

Chả là Yuu chẳng biết chúng tôi đi đâu cả, ít nhất là cho tới giờ phút này. ^-^

” Coi như một điều ngạc nhiên thú vị đi!

” Tôi khoa chân múa tay, nhảy lên như một con khỉ.

Anh quắc mắt nhìn tôi

” thế em không sợ ma hả? Không sợ xác chết hả?

”

Hử? Ma? Xác chết? Nếu ví sự thích thú của tôi như một chùm bóng bay 20 quả thì chỉ cần một câu nói của Yuu, 5, 6 quả bóng đã nổ ùng ùng rồi!

” Không sợ!

” Tôi mỉm cười chắc nịch nhưng thực chất là trong lòng đang hơi run.

Thú thực là tôi rất sợ ma. Trên đời bao nhiêu thứ nguy hiểm tôi không sợ, nhưng tôi sợ nhất những điều liên quan đến tâm linh vậy đó! Thì tại hồi xưa, ba tôi cứ dọa tôi nhiều quá, thành ra một nỗi sợ hoành tráng như ngày hôm nay đây.

Có vẻ như Yuu không trêu đùa tôi. Cả cái ga to dùng mà chỉ lác đác 2, 3 bóng người. -,- Phen này thì tôi thấy sợ thật sự rồi!

” thế.... thành phố tử thần... là nơi như... thế nào?

” Tôi lắp bắp.

Yuu nhìn tôi, hơi nhú mày

” Biết ngay mà! Con người em lúc nào cũng bộp chà bộp chộp! không biết sau này lấy em làm vợ thì anh sẽ khổ như thế nào đây! Đây là nơi hành hình của tất cả những người mắc trọng tội đó! Trong đó có rất nhiều mộ, và có lẽ là cũng rất nhiều ma

”

Chỉ cần nghe đến đấy thôi, dù biết chắc là trong đó có 20% là dọa thêm nhưng tôi vẫn thấy mồ hôi tay của mình rỉ ra từng dòng.

”em muốn về!

” Tôi hét toáng lên.

” Là tự do em mà ra đó!

” Yuu nói một cách bí hiểm

” Đây là chuyến tàu cuối rồi

”

Ya, tất cả những quả bóng bay còn sót lại đều đã vỡ tan tành ra rồi.

” Thế.... làm thế nào đây?

” Tôi run lên tột độ và chẳng che dấu điều đó làm gì cả. Có ngu mới che dấu rằng mình sợ ma trong khi mình chuẩn bị đối đầu với nó.

” Vượt qua cái nghĩa địa này sẽ tới một khu phố, ở trọ tạm trong đó là được rồi, mai chờ tàu đi qua thì xong thôi!

”

Vượt qua cái nghĩa địa này... ý là cái cánh rừng trước mặt. Nghĩa địa. Nghĩa địa. Mà bây giờ sắp tới rồi, và tôi đoán cánh rừng đó khá là rộng. Có nghĩa là....

” AAAAA!

” Tôi hét toáng lên, bấu chặt cánh tay của anh

” Em không đi đâu, không đi đâu!

”

Tất nhiên tôi biết thừa là Yuu đang nhếch mép cười mình, nhưng tôi còn cách nào khác không khi mà tôi không thể tự tìm cách thoát khỏi đây được!

” Vậy thì chỉ còn một cách là đi thôi!

” Yuu vừa nói vừa bước đi về phía rừng.

Ôi mẹ ơi, con đang làm cái trò gì ở đây vậy? Tại sao con lại dại dột, ngu đốt thế này? Con thề nếu con có thể trở lại bên mẹ thì con sẽ không bao giờ làm mấy cái trò điên rồ này nữa! Cầu chúa phù hộ cho con! Amen!

Mà tôi theo đạo thiên chúa từ bao giờ vậy nhỉ? Huhu! Chắc do sợ quá mà hóa bản loạn đây mà! -,- Thành phố Tử thần, ta ghét mi! Ghét mi! Ghét mi! Tôi và Yuu bước đi thật nhanh trong cánh rừng. Mùa thu. Lá rừng lay xào xạc dưới chân tạo nên một cảm giác không mấy thoải mái.

Không biết nếu mấy ông nhà văn ở đây thì mấy ông có ca ngợi hết lời vẻ đẹp nguyên sơ ở nơi này không nhỉ? Nhưng riêng tôi, tôi thề là có chết tôi cũng không bao giờ trở lại nơi này lần nữa. Cảm giác vừa bước đi vừa giật thót mình vì một tiếng động nào đó thật chẳng dễ chịu chút nào.

Mặt trời đỏ lừ, rồi càng lúc càng lụi dần.

CHúng tôi vẫn bước đi trên những chiếc lá vàng.

Không ai nói với ai một lời.

Im lặng.

Chỉ có tiếng lá lạo xạo.

Một vật nào đó dài, đen nhẻm treo lủng lẳng ở cái cây trước mặt tôi và Yuu. Cái gì vậy?

Tò mò, tôi bước tới, chạm vào vật đó. Mềm mềm, giống như da thịt, và cả quần áo nữa. MỘt... một ... xác chết!

” AAAAAAAAAA!

” Tôi hét toáng lên, nhảy tót lên người Yuu, ôm thật chặt.

Anh cũng nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi

” Bình tĩnh đi! Chỉ là một xác chết thôi mà!

”

Chỉ là một xác chết thôi? Ý là đó chỉ là một xác chết thôi? Nói như đùa vậy đó!

Mồ hôi tôi vã như tắm, và môi thì rung lên bần bật.

Đi thêm một đoạn nữa, chúng tôi bắt gặp không biết bao nhiêu là xác chết, và tất nhiên, tôi càng lúc càng ôm Yuu chặt đến độ không thể nhìn thấy bất kì cái gì khác nữa.

Amen! Chúa ơi, người mà giúp con lần này, con thề con sẽ theo đạo Thiên chúa, trở thành con chiên ngoan đạo suốt quãng đời còn lại! Còn phật ơi, nếu người giúp được con, con sẽ là một tăng ni phật tử suốt đời. Ya, hai ông cố mà cứu ta đi! Ông nào cứu được ta thì ta theo ông đó!

Ôi! Đầu óc tôi loạn cả lên như một mớ hỗn độn. Tôi thật sự không thể nghĩ và không thể làm bất kì việc gì cả. -,- Mà thực ra thì cũng có gì để làm đâu nhỉ!

” Việc đi du lịch em đã báo cho Thái hậu và Shin chưa?

” Yuu bất chợt hỏi tôi một câu rất không liên quan làm tôi giật bắn cả mình.

” Chưa....

” Tôi khẽ cười, bình tâm trở lại.

”Ồng ngốc!

” ANh cóc vào đầu tôi

” Lần này trở về kiểu gì cũng bị xạc ột trận tanh bành!

”

Tôi khẽ cười. Nhưng thực ra trong lòng thì vẫn đang rất sợ hãi, cố gắng vừa nhắm mắt vừa không lao đi lung tung. -,-

Xăm tót thì chúng tôi đến Death City - một thành phố nhỏ, bẩn thỉu. Tốt rồi! có chỗ ở là tốt quá rồi! Tôi còn mong gì hơn nữa!

Huhu! Thật là đau đớn thay cho cuộc đời sợ ma của tôi khi phải băng qua cánh rừng đầy xác chết đó.

” NƠi này không đơn giản lắm đâu! Tốt nhất là nên cẩn thận!

” Đó là tất cả những gì mà Yuu nói với tôi trước khi bước vào thành phố

” Họ không muốn có người ngoài vào, và họ rất độc ác đó!

”

Death city. Thật kì lạ! Có gì mà tôi chưa biết về nơi này nhỉ? hình như là có quá nhiều điều mà tôi không biết ,và không thể biết được!

Bây giờ thì tôi phải cố gắng bình tâm trở lại,và ngày mai, chúng tôi sẽ thoát khỏi đây.

19. Chương 19

CHAPTER 19: Death City

Mặc dù đã vác được cái xác tới thành phố Tử thần nhưng hi vọng về một tương lai sáng lạn hơn của tôi vẫn chưa khá khẩm thêm một chút nào.

Thật không ngờ trong cái địa ngục giàu sang này lại có một nơi tối tăm, bẩn thỉu và nghèo đói như thế này. Ở xung quanh chúng tôi là những con người đen đúa, quần áo rách rưới, đi lại lù đù và phản ứng rất chậm. Thậm chí nếu họ có vô tình đâm vào nhau thì họ cũng chỉ lờ mắt đi tiếp chứ chẳng có phản ứng gì cả. Tôi thấy... hơi sợ.

Nơi này làm tôi liên tưởng tới một thành phố ma, và mấy con người kia là thầy ma. Amen! hi vọng không phải vậy. Tôi vẫn còn một chút hi vọng rằng họ không phải thầy ma bởi da dẻ họ trông khá trắng chứ không xám xịt như thầy ma.

Bên cạnh, Yuu vẫn im lặng. Không khí tĩnh mịch đến đáng sợ.

Sau một hồi đi hết chỗ này đến chỗ khác, tôi và Yuu cũng dừng chân ở một khách sạn. Thực ra nếu nói chính xác thì đó chỉ là một cái chòi không hơn không kém, trừ cái biển ghi chữ

” khách sạn

”.

Thuê hai phòng cạnh nhau, chúng tôi ai về phòng nấy, chẳng nói lời nào. Thôi! Có chỗ ngủ là tốt rồi! hi vọng là họ có đủ nước để cho tôi tắm rửa sau một ngày dài đầy bụi bặm.

Đúng như sự mong muốn của tôi, trong căn phòng có hẳn một phòng tắm. Tuy chỉ là một phòng tắm với vòi hoa sen, không bồn tắm nhưng cũng đủ để tôi hả hê lắm rồi. Tôi muốn mình thật là sạch sẽ, ít nhất cho tới ngày mai.

Tôi luôn tự hỏi tại sao ở cái địa ngục tưởng như chẳng kém gì thiên đường này lại có một chốn như thế này nhỉ? Có phải là mấy cái địa ngục mà người sống đề cập đến là nơi này không? Thật là kinh khủng!

Vừa nằm xuống giường, một mùi hôi thối, tanh nồng xộc lên mũi của tôi. Mùi này... giống như mùi... máu!

Tôi bật dậy.

May mà không phải là máu! may quá!

Đó chỉ là một chất lỏng nhơn nhớt màu xanh. Và nó có mùi rất khó chịu. Tuy không phải là máu, nhưng nó cũng làm cho tay của tôi nhầy nhụa cái mùi kinh khủng đó.

Vào nhà tắm, tôi vịn vòi nước rửa tay.

Một chất lỏng màu đen như nước cống chảy ra. Ồ! Tại sao lại có một nơi kinh khủng như thế này cơ chứ? Tôi thấy... nơi này... hình như hơi lạ thường.

” Cốc cốc cốc!

” Có tiếng gõ cửa.

Tôi uể oải mở cửa. Một cô tiếp viên với bộ quần áo rách rưới đang bê trên tay một cái khay

” Tôi đến để thay nước

”

” Cô cứ tự nhiên!

” Tôi khẽ cười, quay vào thu dọn đồ vào trong vali. hi vọng đồ của tôi không bị làm bẩn bởi những thứ chất lỏng kinh khủng ấy.

Ngày mai, hi vọng ngày mai sẽ đến thật nhanh.

Lạnh. tôi thấy gáy mình lạnh quá.

Tôi quay lại, nhanh nhất có thể.

Cô tiếp viên ấy đang đứng ngay sau lưng tôi, mắt tròn tròn. Tôi thậm chí còn có thể thấy rõ từng mạch máu trong mắt cô ta. Đôi mắt trắng dã, và đỏ lôm.

Trong giây phút ấy, tôi thề rằng đó không phải là con người. Không phải là con người.

Trên tay cô ta là một con dao vẫn còn dính máu khô. Cô ta... định giết tôi ư?

Câu trả lời là: tôi nói đúng. Cô ta đúng là đang định giết hại tôi! Thật sự là cô ta đang định giết hại tôi. Cô ta vừa đâm tôi, vừa lăm bầm

” Con người.. không được đặt chân tới đây! Không được!

”

Cái hành động của cô ta làm cho tôi sợ hãi nhiều hơn là thích thú, dù rằng tôi rất thích chơi trò mạo hiểm. Tôi không hề muốn đối đầu với thứ sinh vật như thế này! Không!

Tránh được lưỡi dao đầy máu của cô ta, tôi xanh mặt. Mọi sức lực như biến đi đâu mất hết. Phen này....

Chợt, tiếng một kim loại sắc nhọn xé gió lao đến, và cái bóng của sinh vật đó đổ xuống nền nhà.

” Yuu!

” những từ cuối cùng mà tôi có thể thốt lên trước khi ngất đi.

Choáng váng. Tôi cảm thấy choáng váng.

Một màu đen. Tất cả đều là một màu đen.

” Đồ ngốc! Không ngờ lại bị phát hiện sớm thế. Mau rời khỏi đây thôi!

” Tiếng nói cứ vang vọng, và một ai đó nhắc nhở tôi lên.

Tiếng lá khô.

Tiếng bước chân.

Và tiếng gió.

Vẫn là một màu đen vô tận.

END CHAP 19

20. Chương 20

CHAPTER 20: WAKE UP!

Gió. Gió. Có tiếng gió rất mạnh.

Chạy. Chạy. Có tiếng bước chân rất nhanh.

Và tôi, hình như tôi đang di chuyển với một vận tốc đáng kinh ngạc. Nhưng tôi đâu có đi!

”Yuu!

”Đó là tất cả những gì tôi có thể nói được. Tôi mới nhận ra rằng, tôi đang trên lưng anh. Cái lưng to, rộng, và... thấm máu.

”Anh... bị thương rồi, Yuu!

”Tôi gần như hết lên.

Trái với sự sống sót đến tột độ của tôi, Yuu chỉ khẽ nói

”Em tỉnh rồi à? bình tĩnh đi! Chỉ là một vết thương nhỏ thôi! Chúng ta đang bị truy sát

”

Vết thương trên lưng của Yuu càng lúc càng nặng hơn, nhưng tốc độ của anh vẫn chẳng giảm đi một chút nào

”Dừng lại đi!

”tôi bật khóc, chẳng biết vì sao nữa

”Anh sẽ chết vì thiếu máu mất!

”

”Một chút máu sẽ không làm cho anh chết đâu, nhưng dừng lại một bước, cả hai chúng ta sẽ cùng chết!

”Những lời nói vang lên như ra lệnh.

Bất lực, tôi chỉ biết bám thật chặt lấy anh. ước gì sức lực của tôi, máu của tôi có thể truyền sang cho Yuu nhỉ!

”Hãy cho em biết có điều gì đang xảy ra ở đây!

”Cuối cùng, tôi cũng lấy lại được một chút bình tĩnh

”Hãy cho em biết đi! Họ, không phải con người ,đúng không?

”

”Đúng vậy!

”Giọng nói lạnh lùng, pha một chút ái ngại.

Tiếng gió rít bên tai chúng tôi, và từng hàng cây cứ vùn vụt lao đi. Không một tiếng động nào khác ngoài tiếng lá cây và tiếng bước chân. hình như, tử thần đang bao vây lấy chúng tôi.

Ha ha! Tại sao tôi lại có cái suy nghĩ ấy nhỉ? Chúng tôi sẽ không chết đâu mà! Sẽ không chết đâu! Cái suy nghĩ ấy, không thể để nó tồn tại được!

”họ đều là những người xấu, bị trừng phạt ở tận cùng địa ngục, sống không bằng chết. Họ sống bằng cách.... uống máu người , giống như ma cà rồng vậy.

”Tiếng anh đều đặn, không một chút sợ hãi. Đó chỉ là sự gấp gáp mà thôi.

Tôi khẽ rùng mình

” Tại sao anh còn đưa em đến đó? Anh biết rõ nơi đó rất nguy hiểm cho anh và cho em mà!

”

Yuu bật cười

” Khu rừng này, sẽ làm cho em tự vẫn nếu như em ở đó quá 1 giờ, và số lượng tàu chạy qua đây gần như là không có.

Lạnh.

Sống lưng tôi lại quá.

Cảm giác.... cái chết cận kề.

Tốc độ của Yuu càng lúc càng chậm lại, và rồi dừng hẳn. Anh đã mất hết sức lực rồi!

” chạy! Chúng ta cùng ra khỏi nơi đây đi, Yuu!

” Tôi nắm lấy tay anh, kéo đi.

” hãy tự rời khỏi nơi đây đi! Em sẽ sống được mà! hoàng Yến là người rất có bản năng sinh tồn.

” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, chậm chậm nói

” em không thể chết được

”

” Vút!

” Lưỡi dao sáng choang xé gió lao đến.

Không kịp! Không kịp rồi! Tất cả đã quá muộn màng.

Yuu nằm đó, trong vũng máu.

Không! Không! Làm ơn chỉ là một giấc mơ! Làm ơn! Làm ơn!

Không! ANh không chết! không chết!

Sững sờ. Không kịp thoát lên nổi một tiếng.

” Hẳn chết rồi!

” Tiếng cười man rợ vang lên, và một sợi dây vòng qua người tôi

” Mày là miếng mồi ngon đó!

”

Không phản kháng. không một cử chỉ. Không một cảm xúc.

Vô thức bước đi. Vô thức khóc.

Tôi... rốt cuộc là có điều gì đang xảy ra vậy?

21. Chương 21

CHAPTER 21: SOMEONE WAS DIE

Bước. Bước. Bước. Tiếng bước chân dồn dập.

Không một chút cảm xúc. Không một chút đau thương. Lòng tôi trống rỗng.

Như muốn phát điên lên. Như không thể trụ vững nữa. Như muốn thoát ra khỏi cái thực tại chết chóc ấy.

Tất cả bọn chúng đều là thầy ma, hoặc là một con ma cà rồng chẳng hạn. Nhưng tôi không sợ.

Nỗi sợ hãi, hình như đã bị một sức mạnh vô hình nào đó găm nhăm. Và thay vào đó, đầu óc tôi trống rỗng.

Một khoảng trống. một lỗ đen vũ trụ. nơi mà ta không biết nên đi đâu về đâu. nơi mà ta không biết rằng mình là ai, và ai đang ở trước mặt mình. nơi mà ta dù có cố gắng thoát ra vẫn bị hút vào. Mất hết trọng lực. Mất hết. Mất hết tất cả.

Hãy cho tôi được chết đi! Hoặc là tương tự như thế, hãy cho tôi được đến bên anh.

Không gì có thể chia lìa chúng tôi, trừ cái chết.

Và cái chết, cái thứ quái quỷ ấy đã đến rồi.

Khóc.

Khóc.

Từng giọt nước mắt.

Đau.

Đau.

Trái tim quặn đau.

Mọi sức lực biến mất. mọi kháng cự đều không có.

rốt cuộc thì tôi phải làm sao đây?

” Hãy vào trong đó, và gặp hoàng tử đi!

” Một giọng nói vang lên, lạnh lùng như cách họ đã giết mất Yuu của tôi.

” Anh ấy... còn sống không?

”

” Hắn chết rồi!

”

Một nhát búa. Hai nhát búa. Ba nhát búa.

Quặn đau.

Một nhát dao. Hai nhát dao. Ba nhát dao.

ứa máu.

” Yuu ah!

”

” Hắn chết rồi! đừng gọi tên hắn nữa!

” Một giọng nói vang lên, và anh đứng trước mặt tôi, đến nhanh như một làn gió.

” Yuu!

” Tôi hét lên, ôm chầm lấy anh

” Anh chưa chết! ANh chưa chết!

”

” Hắn chết rồi!

” Tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai. Hắn chết rồi. vậy đây là ai?
Buông tay. Buông, và đẩy hắn ra
” Anh là ai?
”
” Ta là em cùng mẹ khác cha của hắn!
” Giọng nói nhuốm đầy thù hận, và xót xa. Hắn nhếch mép cười
” Ta giống hắn lắm phải không?
” Hắn ghé sát vào tôi
” Vậy thì hãy yêu ta đi! Tất cả những gì là của hắn, đều sẽ thuộc về ta!
”
Không! Không!
Lùi.
Lùi lại.
Bước.
Bước.
Chạy.
Nhanh.
Nhanh hơn nữa.
Phải rời khỏi nơi đây, rời khỏi nơi đây.
” Cô không thoát được đâu!
” Tiếng gió rít bên tai, và tất cả trở nên trống rỗng.
Một màu đen. Tất cả là một màu đen vô tận.

22. Chương 22

CHAPTER 22: SOME THING SERIOUS.

” Yuu à! ANh đang làm gì vậy?
”
Tôi nhìn anh, đang vui đùa cùng những chú bướm. Anh khẽ mỉm cười, và quay lưng bước đi.
” Yuu à! Anh đi đâu thế?
”
không có tiếng trả lời. không quay đầu lại.
” Đừng bỏ em mà, Yuu!
” Tôi gần như hét lên, và nước mắt đã thấm đẫm mặt.
Không! ANh không đi đâu cả! Anh sẽ không bỏ rơi tôi đâu mà! Sẽ không đi đâu cả, không đi đâu cả.

” Yuu!

” Tôi hét toáng lên.

” Cuối cùng thì con đã tỉnh rồi!

” Tiếng mẹ tôi dịu dàng và ấm áp.

Không! Không thể nào! Tôi, tôi đang đi cùng anh cơ mà! Tại sao tôi lại ở đây?

” Mẹ à, sao con lại ở đây?

” Tôi quay sang hỏi mẹ, thái độ hoàn toàn không có nổi một chút bình tĩnh nào.

” Con đã bất tỉnh ba ngày rồi! Người ta tìm thấy con trước cửa cung điện. Thật là, con gái con đứa sao lại có thể...

” Mẹ tôi nhẹ nhàng quở trách.

Tôi, đã bất tỉnh ba ngày sao? Nói vậy, có thể đó chỉ là một giấc mơ?

Không! Không đâu! Đó không phải là giấc mơ. Đó là SỰ THẬT. Sự thật. Sự thật.

Tại sao đó lại không phải một giấc mơ nhỉ? Nếu nó là một giấc mơ, biết đâu tôi lại có thể cảm thấy vui vẻ hơn chút ít, biết đâu, tôi lại có thể gặp lại anh.

Nước mắt không biết đã rơi ra từ lúc nào. Nhưng tôi không khóc. tôi không muốn mình khóc. Tôi không thể khóc, không thể khóc.

Địa ngục, đây là nơi điều gì cũng có thể xảy ra được cơ mà! biết đâu, biết đâu tôi lại có thể cứu được anh...

Vô ích thôi! Tôi thì làm sao có thể làm được việc đó cơ chứ? Đến Yuu còn không tự cứu được chính mình, thì tôi lấy tư cách đâu mà nói rằng tôi có thể cứu được anh nhỉ?

” Em tỉnh rồi à?

” Một giọng nói vang lên, nhẹ nhàng.

Tôi khẽ gật đầu.

” Tỉnh dậy là tốt rồi! Mấy ngày nữa anh sẽ đưa em vào cung ở cho quen!

” Giọng Shin ấm áp bên tai. Kì quái thật! không hiểu sao tôi lại thấy giọng nói đó pha chút bí mật.

” Anh giấu em điều gì phải không?

” Tôi chẳng thèm nhìn Shin, ngồi im như một pho tượng.

” không! Không có!

” Shin cười hiền, và ngay lập tức đánh trống lảng

” Trông em xanh xao quá! Ráng ăn uống cho tốt đi nhé!

”

Tôi gật đầu, im lặng.

Tôi chẳng biết từ nãy đến giờ tôi đã suy nghĩ được những gì nữa, và tại sao tôi lại có thể suy nghĩ được những điều đó. Chỉ biết rằng, tâm trạng tôi đang rất loạn.

tôi đang mong ngóng điều gì đây? Đang chờ anh quay về bên tôi? Hay đang chờ bản thân mình vùng lên để được đến bên anh? Rốt cuộc là chờ cái gì nhỉ?

” Chị!

” Tôi quay ra, nhìn thẳng em trai

” Có chuyện gì vậy?

”

Nó nhìn tôi, thoáng chút lúng túng

” Thật là... chị yêu anh ấy đến vậy hả?

”

Nhìn cái thái độ như ông cụ non của nó, tôi muốn bật cười, nhưng không hiểu sao không tài nào nhếch mép được

” Ừ!

” Đó là câu trả lời của tôi.

” Có chuyện chị cần biết!

” NÓ nhìn tôi, ánh mắt đã bớt lúng túng hơn

” Về vùng đất chết. Có lẽ, anh Yuu.... vẫn chưa chết đâu!

”

” Vùng đất chết?

” Tôi nhìn nó, gần như là hét lên. Trong lòng tôi hình như vừa có gì đó bùng sáng. hi vọng chăng?

” Đúng vậy, là nơi chị đến đó! Nghe nói có một truyền thuyết về nơi đó, và.... anh yuu liên quan mật thiết tới truyền thuyết đó!

”

Truyền thuyết? Vùng đất chết? Yuu có liên quan đến vùng đất chết sao? Không thể nào! Không thể nào!

” Đây không phải trò đùa đâu!

” Tôi nhìn thẳng em, gần giọng

” yuu không có liên quan!

”

” Tùy chị!

” nó nhún vai

” Nhưng đừng bao giờ bỏ lỡ những cơ hội của mình!

”

Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội của mình? Ý nó là...

Vội vàng vớ lấy cái laptop, tôi bắt đầu tra cứu từ khóa

” Vùng đất chết!

”

Một giây. Hai giây. Ba giây. Và một dòng chữ hiện lên

” Toàn bộ thông tin về vùng đất chết đã bị khóa.

”

Vậy đây! Tôi... tôi phải làm sao đây?

Nhưng, hình như, có lẽ nó nói đúng. Có gì đó, rất quan trọng, liên quan mật thiết đến vùng đất chết, về tôi và Yuu. Và đó chính là lí do vì sao người ta lại khóa toàn bộ thông tin về vùng đất chết lại.

Nhưng chuyện này, tôi phải tìm hiểu bằng cách nào?

Đúng rồi! Phải tới nơi đó!

” Chị ơi, cho em hỏi những tư liệu về Vùng đất chết thì có thể tìm kiếm ở đâu?

” Tôi nhìn chị thủ thư, nói vội.

” Thưa cô, nhưng những tư liệu đó, hoàng tử đã cấm không được cho bất kì ai mượn!

” Cô thủ thư nhả nhận, nhẹ nhàng giáng những nhát búa vào đầu tôi.

” Hoàng tử?

” Tôi hỏi lại.

” Đúng vậy! hoàng tử Shin!

” Shin? Anh ta biết có chuyện gì đang xảy ra sao? chắc chắn là biết! Và chắc chắn là chuyện đó có liên quan đến Yuu!

” tôi năn nỉ chị, hãy cho tôi mượn đi mà! Chuyện này có liên quan mật thiết đến chồng chưa cưới của tôi!

” Tôi nhìn chị thủ thư, nói một cách khó khăn.

” xin lỗi cô, nhưng đây là luật!

” Chị thủ thư đáp lại tôi bằng một thái độ không hề nao núng.

VẬY là hi vọng cuối cùng vụt mất. Tôi phải làm gì đây? chả nhẽ cứ để cái bí mật ấy ở ngay bên mình mà không tài nào phát hiện ra?

” cô ơi!

” Có tiếng gọi nhỏ, gọi với lại.

tôi liền đi ra phía chị thủ thư

” dạ!

”

” Tôi... thực ra có một cuốn sách, hay đúng hơn là một vài trang nói về vùng đất chết. Vì dung lượng nhỏ nên không bị cấm!

” Chị thủ thư nói một cách gấp gáp

” đi theo tôi!

” Đúng như lời chị thủ thư nói. Những tư liệu ấy chỉ vồn vện trong 4, 5 trang. Nhưng, như vậy là đủ lắm rồi!

Cảm ơn chị, tôi bắt đầu đọc những thông tin duy nhất còn sót lại.

vùng đất chết, Death City, rốt cuộc đó là gì?

END CHAP

23. Chương 23

CHAPTER 23: Cuốn Sách Còn Sót Lại Và Những Thắc Mắc Được Giải Đáp.

Cầm cuốn sách về nhà bằng thái độ thận trọng nhất có thể như sợ rằng sẽ bị phát hiện, cuối cùng tôi cũng có thể thở phào đặt cuốn sách đó xuống bàn, ở phòng mình.

Ngay từ tựa đề của cuốn sách

” Những vùng đất thần bí

” đã tạo cho tôi một cảm xúc rất lạ, giống như là bức màn ở trước mặt đã từ từ hé mở.

Đây rồi! Trang 50

” Vùng đất chết - Death City

”

Từng trang giấy vàng ố, có trang đã bị một căn được tôi gỡ rất nhẹ nhàng. Tôi sợ nếu như mình hơi mạnh tay, niềm hi vọng mong manh duy nhất - cuốn sách - sẽ bị rách, và bí mật sẽ đóng sập lại ngay trước mắt.

Đây rồi! Vùng đất chết!

” Vùng đất chết, địa danh kì bí nhất trong Địa ngục.

Nếu bạn không có ý định đối mặt với tử thần, thì xin đừng đọc về thành phố Chết. Đọc những trang viết này, có nghĩa là cuộc đời bạn sẽ bước sang một bước ngoặt khác, đánh dấu ột quãng đời hoàn toàn không yên ra (lời nhận xét riêng của tác giả). còn nếu bạn sẵn sàng đối đầu, hãy tiếp tục đọc.

Nếu bạn muốn đến đó để du ngoạn, thì tôi khuyên bạn nên từ bỏ ý định đó đi là vừa.

Vùng đất chết không phải là nơi có thể dễ dàng đến và dễ dàng đi. Nó biệt lập hoàn toàn so với thế giới bên ngoài, và là nơi giam giữ những con quỷ khát máu - hay đúng hơn là những người xấu trên trần gian.

Gọi là Thành phố Tử thần cũng đúng, vì nếu đến đó, bạn sẽ chết. Vùng đất này không hoan nghênh sự có mặt của những linh hồn lương thiện, và họ sẽ giết bạn nếu như họ phát hiện ra bạn không phải là người xấu.

tuy vậy, điều gây nên sự tò mò nhiều nhất trong lòng mỗi chúng ta chính là tục lệ và những điều kì bí ở thành phố này. Mặc dù toàn người xấu, nhưng những vị thần tối cao -những người đứng đầu ở thành phố chết - và hoàng tử -người được lựa chọn - đều là những người có tâm hồn thanh cao nhất.

Theo tục lệ của thành phố Chết, hoàng tử - người được lựa chọn - là người có tâm hồn thanh cao nhất, và có họ hàng xa với ma cà rồng tuy họ không giết người, không hút máu người. Mỗi một vị hoàng tử, trước khi tiến hành lễ hiến thân đều có được một điều ước, và thậm chí điều ước đó là đang chết được sống lại thì cũng hoàn toàn có thể làm được - một sức mạnh phi thường mà không ai làm được, và không ai biết tại sao lại như thế. Sau khi đã đạt được nguyện vọng, lễ hiến thân sẽ diễn ra. Hoàng tử sẽ không còn trái tim nữa, nhưng những kí ức vẫn giữ nguyên, và người sẽ lên cai quản Thành phố chết với quyền lực tối cao và một nguồn năng lượng siêu nhiên, phi thường.

Đây chỉ là những dòng ghi chép được tổng hợp lại từ những cuốn sách cổ, nói riêng về tục lệ của thành phố Tử thần. thông tin chưa được xác định rõ thực hư, cũng chưa được kiểm chứng.

”

Chỉ có vậy thôi. Sau đó là dòng ghi chép một câu nói tôi chỉ hiểu được một phần.

” Khi mà những ước nguyện đã thành hiện thực thì ta nguyện dâng hiến trọn đời cho người, nhưng khi ta tự tay đập đổ những ước nguyện đó thì hãy trả lại trái tim cho ta. Inprutasica protsatimavina.

” Tôi tự hỏi không biết những dòng chữ cuối đó là tiếng gì, hay có ý nghĩa gì. Nhưng có một dòng ghi chú rất nhỏ

” Hãy ghi nhớ nó, và bước vào cuộc phiêu lưu với tử thần

”

Rốt cuộc, đó là gì nhỉ? Tôi không hiểu nổi nữa.

Khoan đã! Từ những gì mà tôi thu nhặt được: việc Yuu bị chết, rồi một người giống Yuu xuất hiện, hẳn chính là hoàng tử, và lễ hiến tim nữa, có thể nói rằng.... tên hoàng tử đó... chính là Yuu không? Hay đó chính là em của Yuu, như hắn nói?

Không thể! Yuu không có em! Hắn bằng tuổi Yuu, khoảng như vậy, mà mẹ Yuu thì đã qua đời từ khi anh được sinh ra cơ mà! Không thể! Và hơn nữa, tại sao tôi lại ở trong cung, sau khi đã ở chỗ hắn?

Nhưng nếu như Yuu đồng ý hiến thân, có nghĩa là anh đã có một điều ước, vậy điều ước đó là gì?

Không! Có lẽ điều đó tôi sẽ không bao giờ, hoặc là tạm thời chưa biết được. Nhưng bây giờ, tôi không thể cứ ngồi đây suy nghĩ nữa! Tôi phải trở về đó, trở về vùng đất chết để tìm anh, tìm người con trai quan trọng nhất của đời mình.

Yuu à, hãy đợi em! Hãy đợi em!

END CHAP

24. Chương 24

CHAPTER 24 : Back To Death City

Chuyến tàu đi tới thành phố Tử Thần. Cũng như lần trước, tôi đi, không cho ai biết. nhưng, lần này, không có anh ở bên cạnh.

Con đường kia vẫn thế, những hàng cây vẫn thế, nhưng sao lòng tôi lại thay đổi nhiều đến vậy. Mất đi anh - người quan trọng nhất với cuộc đời - tưởng như là một điều không thể nào xảy ra, nhưng thực chất là nó đã và đang diễn ra, hay đúng hơn là tôi đang phải học cách đối mặt với nó.

Thật chẳng dễ dàng chút nào. Đúng vậy, tôi cảm thấy hút hẫng, cảm thấy như mình đang bị hút dần vào một hố sâu không đáy, và hoàn toàn không có đường ra.

Vô nghĩa. Liệu có thể nói việc tôi đang làm là vô nghĩa, là điên rồ không? Từ một đứa con gái coi trời bằng vung, từ một người không hề có khái niệm về tình yêu trong đầu, giờ đây, tôi đang khốn khổ vì chữ tình. Cũng lạ thật đó! Tình yêu, nó lại có sức mạnh lớn đến thế sao?

Yuu, lần này, nhất định tôi phải tìm được anh. Có lẽ, tôi sẽ chết đi, nếu anh đã chết. Và cũng có lẽ rằng tôi sẽ làm mọi cách để anh được sống lại, để anh được trở về bên tôi.

Không! Để anh được sống lại, được nhìn thấy nụ cười của anh, đã là mãn nguyện lắm rồi.

Haha, sao bây giờ tôi lại có những suy nghĩ kì quái thế nhỉ? Sao bây giờ trông tôi như một bà cụ non vậy? Haha, tôi điên mất rồi, điên mất rồi!

Tàu dừng lại. Đã không còn bí ẩn như mấy ngày trước. tôi bước xuống ,và sải bước.

Một xác chết .Hai xác chết .Ba xác chết. Bốn xác chết....

Hình như tôi đang bị lạc đường, phải không? Lạ thật, sao anh lại có thể đoán ra được cái thành phố quái quỷ đó ở đâu, trong khi tôi đi cả ngày mà không tìm được nhỉ?

Thành phố Tử thần, rốt cuộc là người đang ở đâu? Hãy.... trả lại Yuu cho ta đi!

” Cô ở đây làm gì?

” Giữa đêm tối, một giọng nói vang lên, kèm theo đó là tiếng lá xào xạc theo mỗi bước chân.

” Không phải là cô đã suy nghĩ lại đấy chứ?

” hấn khẽ nhếch mép cười

” Anh... có phải là Yuu không?

” Không còn chỗ cho sự sợ hãi, tôi nhìn hấn bằng ánh mắt kiên định nhất có thể.

” Cô bị điên à? Không phải là vì hấn đã chết mà lụy vì tình đấy chứ?

” Hấn nhìn tôi, gương mặt vẫn không một chút biến chuyển.

” Nói dối! Anh là yuu! Là yuu!

” Tôi gần như hét lên

” sao anh lại giấu em? Tại sao? em đã biết hết rồi! Biết về điều ước, về tục hiến thân, và về thân phận hoàng tử, người được lựa chọn nữa. Tại sao anh lại giấu em?

” Tôi nhìn hấn, không chút lúng túng.

Hãy nói đi, hãy nói đi rằng em nói đúng. hãy nói rằng anh xa em vì một lí do gì đó. Gì cũng được! miễn là anh còn sống! Nói đi, Yuu à!

Người đối diện nhìn tôi, ánh mắt khẽ trùng xuống. Nhưng anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi

” Đây không phải là đùa đâu! Yuu, đã chết rồi!

”

Ánh mắt anh ta... Tại sao lại có thể như vậy chứ? Không! Yuu của tôi không chết! Không chết!

” Nói dối!

” Tôi hét lên

” Mẹ anh đã chết từ lúc mới sinh anh ra, sao bà có thể sinh thêm một người nữa chứ?

”

” Là anh em sinh đôi đó! Là bà ta đã sinh ra hai người, và ta là người được lựa chọn.

” Hấn ta khẽ nhếch mép, tiếp tục cái điệu bộ của mình.

Giống như một con dao sắc nhọn, đâm từng nhát vào sâu trái tim tôi. Giống như là cứ cửa dần, cửa dần, càng lúc càng sâu. Giống như đang găm nát con tim.

” hãy nói rằng anh ấy còn sống! Hãy nói với tôi rằng anh ấy còn sống!

” Tôi gần như van xin anh ta.

” LẦM ơn! LẦM ơn!

” MỌi sức sống biến mất theo niềm hi vọng vừa tan biến. Và cái màu đen thăm thẳm lại hiện ra.

Tôi ngất đi.

25. Chương 25

CHAPTER 25: Lời nói dối, minh chứng của tình yêu bất diệt.

” Đây là đâu?

” tôi tỉnh dậy, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Bên cạnh, người hầu nữ trông như thầy ma đang vắt chiếc khăn ướt, đưa cho tôi

” Cuối cùng thì cô cũng đã tỉnh rồi! Cô bị bất tỉnh! hoàng tử đưa cô về!

”

” Hoàng tử?

” Tôi nhìn cô ta, không tin vào những gì mình đang nghe thấy

” Hoàng tử đưa tôi về sao?

”

” Đúng vậy!

” Cô ta nhìn tôi, ánh mắt không chút cảm xúc.

” Có thể... cho tôi biết, anh ấy có phải là Yuu không?

” Tôi nhìn người đối diện như nấn nỉ, với hi vọng rằng chị ta sẽ nói cho tôi một điều gì đó. Tôi tin rằng Yuu vẫn còn sống, và có lẽ anh chính là hoàng tử. Nhưng tôi phải tìm hiểu vì sao anh lại làm như vậy ,và vì sao xưa đuổi tôi.

” Đây là bí mật của chúng tôi

” Cô ta gằn giọng, trái lại với những suy nghĩ của tôi

” cô đừng quá tỏ mò, kéo sẽ không giữ được tính mạng của mình đâu!

” Những đường gân ghê rợn hiện rõ lên trên khuôn mặt trắng bệch. Tôi có cảm giác cái bụng của mình đang phản đối việc tôi đối mặt với cô ta. Dường như mọi thứ trong dạ dày tôi chuẩn bị được ói ra.

Tôi im lặng, nhìn cô ta, không nói gì. Nhưng bí mật này, tôi nhất định phải tìm cho ra.

Tôi vẫn còn nhớ lời mờ lời hắc nói

” Tôi và Yuu là anh em sinh đôi

”. Nhưng chẳng phải trước đó lại bảo rằng

” tôi là em cùng cha khác mẹ của Yuu

” sao? Không phải là rất mâu thuẫn à?

Có thể, có thể anh vẫn ở bên tôi, ngay sát bên tôi mà thôi! và không hiểu sao, người đầu tiên mà tôi lại nghĩ đến chính là hắc - hoàng tử của Death City.

” Cô khỏe rồi chứ?

” Giọng nói vang lên, lạnh lùng và đầy quyền uy. chính là anh. Chính là anh, không thể nhầm lẫn với ai khác

” tôi nghĩ rằng cô nên rời khỏi đây càng nhanh càng tốt

”

” tại sao, anh lại nói dối em, Yuu?

” Một câu hỏi không hề đúng chủ đề, một sự thắc mắc và tò mò đã dày vò tâm trí tôi suốt từ sáng đến giờ.

” Ý cô là gì?

” Anh nhìn tôi, vẫn không chút nao núng.

” Anh, chính là Yuu! Đúng không?

” Tôi không nhìn anh mà quay đi, nhìn một hướng xa xăm nào đó. Con người đó, dù có phải cận kề với cái chết cũng không bao giờ lúng túng. Chờ mong một thái độ khác lạ ở anh? Đó chỉ là một điều phù phiếm mà thôi!

” Trí tưởng tượng của cô hơi phong phú rồi đó!

” Anh nhìn tôi, mỉm cười.

” đừng nói dối! Anh là yuu! chính là Yuu! Đừng nói dối nữa! Tại sao anh lại nói dối em?

” tôi gần như không tìm nổi lòng mình mà hét toáng lên đầy tức giận.

Ánh mắt đó, lần đầu tiên đã có đôi chút dao động. Nhưng sự dao động dường như chỉ là một làn gió, thoáng qua, rồi biến mất mãi mãi

” Phải! Tôi là yuu!

” Giọng nói vẫn lạnh lẽo, nhưng lại là điều tôi không ngờ tới.

Tại sao anh lại có thể nói anh là yuu đơn giản đến thế? khi mà anh vẫn cố công nói dối tôi. Khi mà tôi đang trong cơn tuyệt vọng.

” Cô muốn hỏi vì sao tôi nói dối cô phải không?

” Anh gần như nắm bắt rõ tâm can của tôi

” Tôi có thể đọc được suy nghĩ của cô

” Cậu trả lời duy nhất mà tôi có được.

” Vậy anh hãy nói đi!

” tôi không nhìn anh mà đang hướng mắt về một hướng khác, nhắm nghiền lại. Hình như sự thật không như tôi tưởng tượng. Cái giấc mơ mà anh ôm tôi vào lòng anh, anh xin lỗi tôi,... hình như chỉ là một giấc mơ.

” Tôi, vốn dĩ đã không còn là Yuu nữa! Tôi chỉ đơn thuần là sống trong thể xác của hắn mà thôi! Yuu của cô, hắn ta đã mất đi trái tim rồi!

” Hắn nhìn tôi, nói bằng giọng điệu lạnh lùng nhất có thể

” Cô hỏi vì sao tôi nói dối hả? Vì tôi muốn cô rời khỏi đây. tình cảm với cô, tôi không có. Nhưng kí ức về cô, tôi vẫn còn. Vì thế cô nên rời khỏi đây. xin lỗi, nhưng cô không thể mong chờ tình yêu ở kẻ không có trái tim

”

giọng nói lạnh lùng, giống như một lưỡi dao làm bằng băng. Vừa làm người ta bị thương, bị đau đớn, vừa làm trái tim người ta hóa đá.

Đó là tất cả những gì mà anh có thể nói? LÀ tất cả những gì mà tôi cần? Phải!

Tôi đã từng nói, tôi sẽ ra đi khi biết anh còn sống, và sống tốt. Nhưng quả thật lòng tham là không đáy. tôi đang mong chờ, mong chờ nhiều hơn thế nữa cơ.

” Có nghĩa là anh đã hết yêu tôi?

” Tôi nhìn anh, cười nhẹ.

” Đúng vậy!

” Không một phản ứng.

” Nhưng tại sao lại muốn tôi thoát khỏi nơi đây?

” tôi giương đôi mắt đau buồn nhìn anh

” Tại sao lại muốn em rời khỏi đây, khi mà anh chưa chết?

”

Một giọt nước vô hình rơi ra. nó cứ lặng lẽ sinh ra, và lặng lẽ biến mất. Nó làm cho tôi thấy rõ rằng mình đang đau thế nào. Cứ như là có hàng vạn, hàng vạn lưỡi dao đang găm sâu vào trái tim.

” Bởi vì tôi tin là Yuu yêu cô!

” Anh tiến lại gần, khẽ chạm tay vào khuôn mặt cô

” cô có biết, điều ước cuối cùng, điều ước đánh đổi để bị biến thành hoàng tử của hắc là gì không? Là được sống, để trở về bên cô đó! hắc đã chết, đã chết từ lúc còn ở ngoài chiến trận cơ!

”

Những giọt nước vô hình càng lúc càng tuôn rơi, mạnh mẽ hơn cả. nỗi đau vỡ òa. Tôi nhận ra, hình như có quá nhiều điều mà anh đã hi sinh cho tôi. không còn gì kìm *** được nữa! không thể nào có thể rời xa anh được nữa!

Ôm chầm lấy anh, tôi khóc nức lên

” Yuu à! Yuu à! Trở về bên em, trở về bên em đi mà!

”

Vai anh khẽ rung lên. Rồi cái âm thanh đáng ghét đó lại vang lên

” Yuu của cô đã chết rồi! hắc đã chết rồi! GIỜ, hắc không còn trái tim nữa. Hắc, đã hết yêu cô rồi! Hãy trở lại nơi thuộc về cô, và sống cho tốt vào!

”

Thoảng như một làn gió, anh biến mất. Không để lại một dấu vết. Chỉ đơn giản là để lại một vết thương sâu sắc trong trái tim.

Đó, là quyền lực tối cao của người được lựa chọn? Họ có thể xuất hiện nhanh như làn gió, và biến mất nhanh như lúc mình xuất hiện. Đó là quyền lực của anh? Quyền lực, làm người yêu anh đau đớn.

Không! Có lẽ là không! ANh chưa chết, vì anh vẫn còn đứng ngay ở đó, ngay trước mặt tôi. VÀ.... sự hi sinh của anh, những lời nói dối của anh, chính là minh chứng cho trái tim còn đang thổn thức nhịp đập yêu thương.

CÓ lẽ trái tim đó đang ở một nơi xa. Nhưng nó vẫn là trái tim của anh. và, nó sẽ vẫn mãi thuộc về tôi.

END CHAP

26. Chương 26

CHAPTER 26: LÀM THẾ NÀO ĐỂ GIÀNH ĐƯỢC TRÁI TIM ANH?

SÁNG sớm hôm sau, khi mà tôi tỉnh dậy, cái khung cảnh quen thuộc ấy lại đập vào mắt tôi. Tôi... đã trở về nhà mình rồi! Anh cứ đến và đi như một bóng ma, để lại cho tôi những khoảng trống không nhỏ một chút nào trong trái tim.

” Tỉnh dậy rồi à?

” Bây giờ tôi mới chợt nhận ra người ngồi bên giường không phải cô hầu nữ mà chính là Shin.

” Cảm ơn anh!

” tôi nhìn anh ta, cổ ra vẻ mình đang vui. Tôi không muốn mọi người phải lo lắng cho tôi quá nhiều, đặc biệt là khi họ biết rằng tôi vừa dấn thân vào thành phố Chết.

” Tại sao em lại đến đó?

” Shin nhìn tôi, ánh mắt có gì đó như trách móc, nhưng lại đầy cảm phẫn.

” Không có gì!

” Tôi cười nhẹ

” Anh... đã biết rằng tôi đến đó rồi, chắc ba mẹ tôi cũng biết. Họ lo lắm hả?

”

” Ba mẹ cô chưa biết! Nhưng cô phải cho tôi biết cô đến đó làm gì?

” Shin nhìn tôi, ánh mắt có chút thất vọng, có lẽ bởi cái cách cười cười nói nói dù rằng trong lòng chẳng vui chút nào của tôi.

” Anh biết tôi đến đó làm gì phải không?

” tôi nhìn Shin, cười nhạt

” Anh biết cách để cứu anh ấy phải không?

”

shin nhìn tôi, rồi anh quay đi hướng khác. Anh... vẫn cố tình giấu tôi sao?

” Xin anh, hãy cho tôi biết đi

” Tôi nhìn Shin, đầy khẩn khoản. Nếu như tôi không nhầm, thì tất cả những đầu sách nói về thành phố Chết trong thư viện bị cấm là lệnh của Shin. Có nghĩa là anh ta biết nhiều hơn những gì mà tôi biết.

” cô nên ở lại đây, và hưởng hạnh phúc thì tốt hơn là đến nơi đầy chết chóc đó!

” Giọng Shin nhỏ, dường như anh ta đang năn nỉ tôi vậy. Có gì mà phải năn nỉ chứ? Tôi, đến đó, nhất định tôi sẽ đến đó. Chuyện đó, anh ta chắc cũng đoán được rằng dù có cầu xin cũng vô ích mà thôi!

” anh biết tôi sẽ nói gì mà!

” Tôi nhìn Shin, cười buồn.

Anh ta quay lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, rồi khẽ thở dài.

” Nhưng gì tôi nói, hình như em đều không làm theo.

” chạm tay lên mặt tôi, anh khẽ cười

” vậy thì phải buông em ra thôi! hãy đến Death city, và tìm gặp Shatan. Ông ta sẽ chỉ cho em cách tìm được trái tim của Yuu!

”

Một giây. Hai giây.

Thời gian như lắng đọng.

Shatan! Trái tim của Yuu! Tôi... tôi có nghe lắm không? Rốt cuộc, tôi cũng tìm được cách để cứu anh rồi! Tôi không đủ tự tin để khẳng định những gì mà mình đang nghĩ nữa. Tôi... Tôi....

” Hãy đi đi!

” Shin đỡ tôi đứng dậy, buông tiếng thở dài

” Không giữ được em ở lại, tôi phải gúp em ra đi thôi!

”

” c... cảm ơn anh!

” tôi khẽ cười, nhìn Shin.

Một bước. Hai bước.

Nhanh. Nhanh hơn nữa!

Shatan! Đến tìm Shatan! Và tôi sẽ tìm được trái tim của anh, tìm được trái tim đã vô tình bị lãng quên và chôn dấu ở nơi sâu thẳm.

Yuu à! Em sẽ tìm được mà! nhất định sẽ cứu được anh mà!

Chuyến đi tới Death City nhanh hơn tôi nghĩ, và cũng không nguy hiểm như lần ban đầu. Dù sao đây cũng là lần thứ ba tôi đến đây.

Shatan. Bô lão Shatan.

Tôi được người ta chỉ đến một cái nhà, không, đúng hơn là một cái chòi được dựng lên rất tạm bợ, bên trong luôn bốc lên một luồng khói tím huyền ảo. Nghe nói ông là một phù thủy đại tài đã chọn Death City làm nơi ẩn náu.

” Hoàng Yến, cô đến để hỏi tôi cách tìm trái tim của yuu sao? Tôi khuyên cô nên về đi!

” Tiếng nói vang ra, ngay khi mà tôi còn chưa kịp bước vào cái chòi kia nữa.

” Ông... Ông... Sao ông biết?

” tôi nhìn ông ta trân trân, không tin vào những gì mình đã nghe được.

” ta là phù thủy mà!

” Ông ta cười một tràng dài... Không rõ lí do vì sao ông ta cười nữa. Chỉ biết tôi thấy rờn rợn.

Ngay lập tức, tôi xông thẳng vào chòi

” Làm ơn chỉ cho tôi cách tìm lại trái tim của yuu!

”

” Haha!

” Ông ta vẫn tiếp tục cười

” cô là người thứ hai định tìm lại trái tim của người được chọn đó!

”

” Người thứ hai?

”

” đúng vậy! Cô gái trước, cô ta đã chết rồi! Ta khuyên cô nên về đi!

” ông ta tiếp tục nói, giọng đầy đe dọa.

Không! Tôi không tin! Và kể cả dù có tin, tôi cũng sẽ không lùi bước đâu!

27. Chương 27

CHAPTER 27: Thử Thách Ở Thế Giới Của Thần Linh

” Ta không nói dối, Hoàng Yến ạ!

” Ông ta nói, như nhìn thấu tâm gan của tôi

” Ta không muốn những cô gái tốt chết oan, vì thế, cô về đi!

”

” Không!

” Tôi nhìn ông ta đầy cương quyết

” Làm sao ông biết được người con gái kia đã chết? Nhờ cô ấy chỉ bỏ đi thì sao? Ông... không phải là người tạo nên cái nơi chôn giấu tim của Yuu mà, phải không?

”

Nghe có vẻ hơi mâu thuẫn, nhưng tôi tin rằng ông ta hiểu những gì mà mình nói ra.

” Không! Ta không nhầm, Hoàng Yến à!

” Ông ta nhìn tôi bằng đôi mắt đầy những vết chân chim, không buồn che giấu đi sự đau đớn

” Cô gái kia, chính là.... con gái của ta. Giây phút mà nó ra đi, ta đã linh cảm ra điều không lành. Và nó, đứa con gái duy nhất của ta đã không trở về nữa, mãi mãi không trở về nữa. Linh cảm của một người cha cho ta biết điều đó!

”

Tôi nhìn ông ta, cười nhạt. Tôi đoán rằng tất cả lí trí trong bản thân mình vừa bị đánh bật ra. Chối với, nhưng vẫn còn lại một chút ít quyết tâm

” Chắc chắn sẽ có đường trở về mà!

”

” Hoàng Yến!

” Ông ta gật nhẹ ,nhìn tôi

” TA không muốn con, giống như con gái ta, phải bỏ mạng ở chốn kinh khủng đó. TA khuyên con, nhưng quyết định vẫn ở phần con. Vì vậy, hãy cho ta câu trả lời đi. Ta... sẽ không cản con, giống như không cản Lini vậy!

”

Tôi nhìn ông ta, nuốt nước bọt khan. Lúc đối diện với những người đã cướp đi trái tim của Yuu, cũng không sợ bằng lúc này. Lúc đi tìm anh, cũng không sợ bằng lúc này. Và lúc vừa bước vào cái chòi rách nát càng không thấy sợ.

Tự nhiên, tôi thấy mình thật bé nhỏ và.... bất lực.

Không! Không! Yuu, vì muốn được trở về bên tôi đã hi sinh của mạng sống, cả trái tim của mình để trở thành hoàng tử của Death city. Dù bỏ mạng, tôi cũng phải tìm bằng được trái tim anh về. NÓ là của tôi, vì thế, nó phải thuộc về tôi, và tôi cũng có trách nhiệm bảo vệ nó.

Đúng vậy! Đó chính là quyết định!

” Tôi.... sẽ đi!

” Tôi nhìn ông ta, cười nhẹ

” Cảm ơn ông đã nhắc!

”

Shanta khẽ nhú mào, rồi cúi đầu xuống. Ông ta vục tay vào cái cốc trên tay, lấy ra một chất lỏng sánh đen trông rất dơ. Rồi ông ta dừng lại

” Nghe nói là Lini bị nhốt trong đó. Nếu cô gặp nó, hãy gửi lời với nó, rằng tôi yêu nó nhiều lắm. VÀ.... nếu có thể, làm ơn hãy giải thoát cho nó!

”

Rồi ông tay vung chát lỏng sánh vào dưới chân tôi.

Khói trắng bốc lên....

Tôi cảm thấy như bản thân mình cũng đang bốc hơi theo làn khói đó vậy. Cảm giác này...

Một màu đen. Những cái cây khô khốc trơ trọi gốc. Những mảng đất đen xấu xí khô cằn. Những con quạ kêu quang quác bên trên.

Trái tim anh đang nằm ở đây ư? Thật rằng nó đang nằm ở đây ư? Có lẽ nào....

Nhưng tôi phải làm cách nào để tìm được trái tim đó, và làm sao để đưa nó ra khỏi đây đây?

Trái tim của Yuu. Trái tim của tôi....

” Bùm!

” Một tiếng động ầm ĩ vang lên, ngang ngửa với một quả bom bi đang nổ, và làn khói trắng hiện ra.

Mùi khét của khói làm cho tôi gần như sặc sụa, không thở được. Nguồn hi vọng duy nhất là dớp dớp chút không khí trong lành ở bên trên.

Giống như bị nhốt trong một cái bình kín vậy. Khói chỉ bủa vây ở một khu vực nhất định, chứ hoàn toàn không hề che lấp hết không gian.

Tôi, gần như dùng toàn bộ sức lực trèo lên cái cây gần đó, lên cao, để có thể giữ mình chút không khí - nguồn sống của con người.

Xung quanh, tiếng quạ vang lên thật rùng rợn, và khói tan dần, để lộ ra một cô gái với bộ trang phục trắng toát.

” Thử thách thứ nhất, thành công. Chào mừng cô đến với Trái Tim Của Những Hoàng Tử!

” Cô ta khẽ cười, nhưng khuôn mặt và ánh mắt vẫn lạnh băng.

” Trái Tim Của Những Hoàng Tử?

” Tôi nhắc lại, mặc dù đã đoán ra được ra ít nhiều nội dung của nó.

” Đúng vậy! Là tên của vùng đất này, và vì sao, cô biết mà, phải không?

” Cô ta ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào tôi.

Lúc này, tôi mới nhận ra đôi mắt đó có màu hổ phách, vẫn lên những vết máu li ti trông thật đáng sợ.

” Tôi.... chính là người trông giữ trái tim của Yuu! Muốn cứu sống hoàng tử, cô.... phải đánh bại những thử thách của tôi!

” Cô ta nhìn tôi, cười vui vẻ, giống như đây là một trò chơi vậy.

Và hơn cả đôi mắt màu hổ phách kia, điều làm tôi kinh sợ, chính là hai chiếc răng nhọn hoắt còn dính chút máu bên trên. Cô ta... rất cuộc... là ma cà rồng chẳng?

To be continued....

” Hoàng Yến, cái tên đẹp lắm!

” CÔ ta búng tay

” Nhưng cô không phải là một trong số chúng tôi! Cô... giống như hoàng tử vậy, nhưng lại không có siêu năng lực! Vì vậy, khả năng thành công của cô là 1%

”

Tôi nhìn cô ta đầy kinh ngạc. Cô ta nói đầy tự tin, nhưng không hề cười. Trông cô ta giống như đang... đau đớn.

Có lẽ cô ta đã từng.... đã từng.... đã từng....

À mà không! không thể thể được! Lini là con người cơ mà! Suy nghĩ của tôi, sao lại....

” Vậy cô muốn gì bây giờ? Đến thì tôi cũng đã đến rồi, tuyệt nhiên không có đường rút lui. Chắc cô đã sắp sẵn một trò chơi rồi phải không? cHúng ta cùng tham gia

” Tôi nhìn cô ta, ánh mắt không chút nao núng. Tôi.... thậm chí còn có nét hơi ngạo nghễ và tự tin quá đổi nữa.

” Không tồi đối với một con người!

” MA nữ nhìn tôi, cười nhẹ.

” Trò chơi của tôi mang tên: TRÒ CHƠI TỬ THẦN!

”

Tử thần, tử thần, tử thần. Đi đâu cũng là tử thần. TÔI phát ngáy cái từ này rồi!!!

Tuy nhiên, nhờ vậy mà tôi không thấy sờn gai ốc, bù lại, tôi lại thấy.... khá thú vị.

Bạn biết đó! Tôi vốn là người ưa mạo hiểm, nhưng từ khi an phận trở thành một quý phi đã không còn cơ hội rong ruổi lung tung nữa, và bây giờ, vào lúc cần thiết nhất, cái sự hung hăng, hào hứng vốn có của tôi đã trở lại. TÔI, gần như không còn biết sợ là gì nữa.

” Luật chơi?

” Tôi nhìn cô ta, cười phớt cho có.

” Cô thấy đấy!Tôi có một cái la bàn vàng trên tay!

” Cô ta giờ tay ra, và cái la bàn hiện ra >

”

Khôgn sai, cái la bàn đã xuất hiện trong lòng bàn tay tôi. Đúng là không phải con người mà!

” Dùng nó để tìm Trái tim của Yuu, vượt qua thử thách, chạm vào cái rương chứa trái tim mà không hề nao núng, không bị kết liễu bởi chính trái tim của Yuu, cô thắng. Còn nếu cô bỏ cuộc, mất phương hướng, cô sẽ bỏ mạng nơi này, trở thành hậu duệ tiếp theo bảo vệ trái tim hoàng tử!

”

Những người bỏ mạng đều trở thành hậu duệ tiếp theo sao? Vậy là....

” Lini, là cô sao?

” Tôi nhìn cô ta, ánh mắt thoáng chút hi vọng.

Nếu cô ta là Lini, biết đâu tôi lại thấy... bớt sợ thì sao nhỉ?

” Đúng! Nhưng đừng hi vọng! Lini này, vốn dĩ đã chết đi một lần rồi! Tôi sẽ không nao núng vì cô gọi tên tôi đâu!

” Tôi ta cười, gạt ngay đi cái suy nghĩ trong đầu tôi.

Ok, ok! Cô ta vừa nói trúng phóc suy nghĩ của tôi. BỎ ý định ấy đi thôi! ^-^ Không sao, vẫn không sợ! Dù sao tôi biết rằng cô ta đã từng là con người!

” Shanta bảo... ông ta yêu cô rất nhiều!

” Tôi cười nhẹ, rồi nhanh chóng đi theo hướng chỉ của cái la bàn vàng.

La bàn, hãy chỉ cho chị đường đi đến nơi đó nhé! Hãy đưa chị đến nơi có thứ thuộc về chị.

” Này!

” Lini gọi với tôi lại

” Luật mới, ưu tiên cô thứ này! Bảo trọng!

”

CỒ ta biến mất, ngay sau khi một cái dao lao đến chỗ tôi.

CỒn dao hoàn toàn không có chủ ý đâm vào tôi. Nó nhanh chóng được tôi chop lấy, và giắt vào túi.

luật mới? Cảm ơn, Lini!

END CHAP

28. Chương 28

CHAPTER 28: Đường đến chiếc rương

Trò chơi tử thần chán hơn tôi tưởng rất nhiều. nói thật ra là đi từ này đến giờ sóng yên biển lặng, chẳng có nổi lấy một cái bầy gì là đặc sắc cả. Chỉ là mấy cái hồ chông, và mấy con quái thú nhỏ bé xinh xắn >

”

Không biết có phải là do nể người quen nên Lini tạo ra một đồng luật mới, nhằm giúp tôi không nhĩ?

Không thể nào, không thể nào! Trò chơi là trò chơi mà! Như vậy thì sẽ mất vui lắm đó! ^-^

Cuối cùng, thì tôi cũng đến được nơi cần đến.

Chiếc la bàn ngừng lại, và rung lên. Kèm theo đó là một cái rương phát ra ánh sáng.

Tôi tự hỏi không biết đây có phải là một thử thách không? Khi mà cái rương nó lại đng show ngời ngời cho cả thế giới nhìn thấy. Giả sử không có cái la bàn này thì có khi tôi chỉ cần đi theo ánh sáng phát ra cũng tìm được cái rương ấy chứ.

Trò chơi kết thúc. CHán quá!

” chắc cô đng tự hỏi tại sao cái rương nó lại xuất hiện dễ dàng thế này phải không?

” Lini đột ngột xuất hiện, nhìn tôi, cười bí ẩn.

” Ồ!

” tôi, một người không quen nói dối trả lời thẳng thắn đến nỗi.... chính mình cũng không ngờ được.

” thực ra đây mới là thử thách thật sự!

” Lini cười nhẹ

” tÔI chính bỏ mạng vì không mở được cái rương ra, và bị nó kết liễu đó!

”

Tôi nhìn cô ta, ánh mắt không giấu nổi hai chữ Kinh Ngạc.

Thật sự một cái rương sáng loáng lại có thể giết người sao. Không phải thế là quá... nguy hiểm hả?

” Cái rương này sẽ chỉ cho phép những con người có tâm hồn tuyệt đẹp mở nó ra, hoặc những loài sinh vật không có trái tim. Chính vì thế mà chẳng có mấy người có thể mở được nó ra đâu! Tôi khuyên cô, hãy rời khỏi đây, trước khi phát hiện ra là mình đã làm một việc ngu ngốc. Có lẽ, ôi sẽ phá luật, cho cô trở về!

” Lini nhìn tôi, cười nhạt

” dù sao tôi cũng không muốn có thêm bất kì ai bị như tôi
”

Tôi nhìn Lini, cười còn.... nhạt hơn. Cười đến độ mặt méo xệch cả đi.

Chẳng hiểu sao tôi bỗng thấy thiếu tự tin đến.... thảm hại. Lini, cô ấy tốt như vậy mà còn không mở được cái rương ra, thì tôi, liệu sẽ mở được nó chứ, hay bỏ mạng nơi này? Thật sự câu trả lời chẳng ai biết cả.

Tôi vốn là một kẻ xấu xa. Con nhà đầu gấu, hay bắt nạt, đánh người, hay giở trò, hay trêu chọc người khác, hơi tí là động chân động tay. Tính ra thì những việc xấu tôi đã từng làm còn nhiều gấp vạn lần những việc tốt nữa ấy chứ.

Liệu tôi có nên chạm vào cái rương đó không?

Chạm vào, nếu toi thì sao? Như vậy thì mất cả chì lẫn chài, chẳng được cái lợi ích gì cả.

Mà nếu chạm vào nếu không bị làm sao thì sao? thì được cả chì lẫn chài chứ sao? xem chừng cái này lợi hơn cả, nhưng tỉ lệ thành công chỉ là 0.1% >

”

Ôi! Tại sao sống với chết thôi mà cũng quyết định lâu thế nhỉ? Dù gì cũng chết một lần rồi, còn gì phải sợ nữa.

Lần trước chết, tôi không hề sợ, không hề đau. Nhưng sao lần này lại thấy sợ đến vậy nhỉ? Có phải chẳng là lần trước tôi chết thì chẳng ai bị can dự, còn lần này, nếu tôi chết, thì trái tim anh cũng chết theo?

Thôi được, phen này đúng là phải chạm vào đó thử rồi! Cái mạng này, cũng không còn tiếc lắm nữa.

Vả lại, cái hòm kia, nó cứ như khiêu khích tôi

” Hoàng yến, mở ôti ra đi, chạm vào tôi đi!

” vậy, làm tôi tò mò không chịu nổi.

Tôi bước lại gần, một bước, hai bước....

Lini khẽ nhú mày

” Cô đã chọn đấy nhé

”!

” Rồi tan biến như bọt khí.

Đúng! Tôi đã chọn! chỉ còn cách... chạm vào cái rương.

Chạm vào. Chạm vào. CHạm vào....

EDN CHAP

29. Chương 29 End

CHAP CUỐI: Mở Hay Không?

Một giây. Hai giây. Tất cả những gì trong tầm mắt tôi giống như có một màn sương mù đen bao lấy, càng lúc càng mất định hướng.

Cái màn sương mù đáng ghét ấy che lấp đi mọi thứ. Lini. Cái rương. Ngay cả thứ mà tôi chạm vào còn không nhìn thấy nữa, hướng chỉ là....

Tôi cảm thấy bàn tay mình đang nóng dần lên, nóng đến nỗi tôi tin chắc là chỉ cần một phút nữa thôi, bàn tay tôi sẽ phồng rộp lên vì bị bỏng.

Không. Ít ra tôi cũng không để ý đến thứ ấy. Vì tất cả, không chỉ đơn giản là màn sương mù nữa. NÓ đã biến mất. Biến mất tất cả. Thay vào đó là một màu trắng xóa bất tận.

Lini, cái rương, cây cối, rừng,... tất cả đều biến mất.

Không thể nào! Không thể nào! Lẽ nào tôi đang... chết? Hay là tôi đang biến thành quái vật, giống như Lini? Lẽ nào tình yêu và trái tim của tôi không đủ trong sáng để mở chiếc rương đó ra? Lẽ nào... tôi và anh sẽ không thể ở bên nhau nữa?

Màu trắng, vẫn là một màu trắng bất tận.

Màu trắng. Biến mất. Thay vào đó, tôi bắt gặp mình đang bị nhấn chìm trong một biển người bon chen, không biết nên đi đâu về đâu.

Ng.... Người đó. Có lẽ nào...?

Chạy. Chạy. Chạy. xô ngã tất cả những người cản trở mình, tôi đến bên anh, nắm thật chặt tay anh lại. Cầu trời rằng đây không phải là một giấc mơ.

Đúng vậy. Không phải là mơ. Anh nhìn tôi, ánh mắt thoáng ngạc nhiên, rồi mấp máy môi nói không lên lời.

”Yuu ah!

”Tôi, gần như sung sướng đến bật khóc

”Đúng là anh rồi!

”

Ôm chặt lấy anh, tôi khóc, khóc thật sự. Không phải vì đau, mà là vì vui sướng quá.

”Uh! Anh đã trở về bên em rồi đây!

”

Phần thưởng dành cho người mở được chiếc rương chứa trái tim của hoàng tử chính là sự đầu thai trong nháy mắt, và bên nhau cho đến hết đời!

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-va-em-prince-and-me>